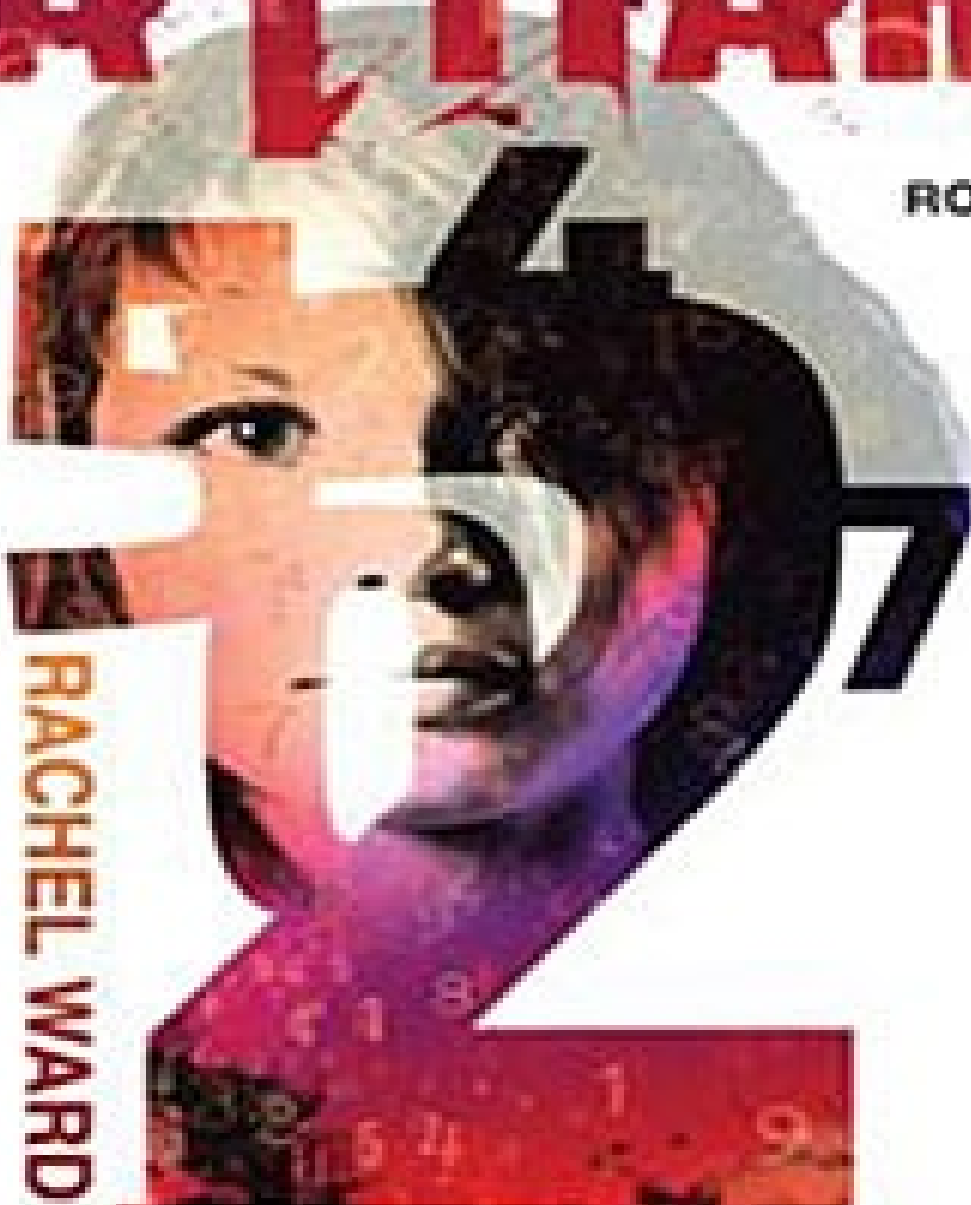

SAYILIAR

ROMAN

RACHEL WARD

2009

©pillon®

1. Bölüm

Benim gibi çocukların takıldığı yerler vardır. Üzgün çocukların, kötü çocukların, sıkılmış ve yalnız çocukların, farklı çocukların takıldığı yerler. Eğer nereye bakmanız gerektiğini biliyorsanız, haftanın herhangi bir günü bizi bir dükkânın arkasında, köhne bir sokakta, eski bir köprünün altında, dökük hangarlarda ya da ufak bir garajda bulabilirsiniz. Binlerce farklı çocuğuz biz. Tabii bizi bulmak isterseniz, genelde insanlar istemez. Bizi gördüklerinde kafalarını çevirirler, orda yokmuşuz gibi davranırlar. Öylesi daha kolaydır. Herkese bir şans vermekle ilgili saçmalıklara pek inanmamak lazım kısacası. Bizi gördüklerinde, onların çocuklarıyla aynı okulda olmadığımız, çocuklarının derslerini bozmadığımız ve onlara eziyet çektiğimiz için sevinirler. Öğretmenler de öyledir. Bir sonraki sene kayıt yaptırmak için aynı okula dönmediğimizde üzöldüklerini mi sanıyorsunuz? Bırakın bu işleri, neredeyse zil takıp oynarlar, onlar bizim gibi çocukları sınıflarında istemezler ve biz de onların sınıflarında olmak istemeyiz.

Benim gibiler zaman öldürmek için çoğunlukla küçük, ikili ya da üçlü gruplar halinde takılır. Bense tek başıma olmayı severim. Kimsenin olmadığı yerler bulmayı severim;

5

tarama:ginny düzenleme:sereniti

kimseye bakmak zorunda olmadığım, kimsenin sayılarını görmek zorunda olmadığım yerler.

Nehir kıyısındaki en sevdiğim mekâna gelip başkasının

benden önce gelmiş olduğunu görünce sinirlenmemin sebebi de buydu aslında. Eğer sadece bir yabancı, yaşlı bir alkolik ya da yitik bir uyuşturucu müptelası olsaydı kolaylıkla başka bir yere gidebilirdim, ama şansına Bay McNulty'nin "özel" öğrenciler sınıfındaki diğer çocuklardandı bu, "Örümcek" adını taktıkları geveze, hiperaktif, sırık gibi bir çocuk.

Beni gördüğünde güldü, hemen yanıma geldi ve parmağını yüzüme sallamaya başladı. "Seni gidi seni! N'apıyorsun kızım burada?"

Omuz silktim ve yere bakmaya başladım.

Benim yerime devam etti. "Nutter'a* bir gün daha katlanamadın mı? Seni suçlayamam Jem, herif tam bir manyak.

Sokağa çıkmasına bile izin verilmemeli, yanlış mıyım?"

İriyarı biri o, Örümcek, çok uzun. Fazla yakın duran, ne zaman geri çekilmesi gerektiğini bilmeyen tiplerden. Sanırım okulda durmadan kavgaya karışmasının nedeni de bu.

Durmadan suratınızın dibinde, kokusunu bile alabilirsiniz.

Arkanıza dönüp gitseniz bile bir şekilde beliriyor önünüzde, işaretleri anlamakta pek başarılı değil, mesajı almıyor bir türlü. Kapüşonum yüzünü tamamen görmemi engelliyordu ama o biraz daha üzerime eğilince içgüdüsel olarak kendimi çektim ve göz göze geldik. İşte oradaydı. Sayısı. 15122011.

Bana rahatsızlık veriyor olmasının bir diğer sebebi de buydu.

Zavallı çocuk, böyle bir sayıyla zaten hiç şansı yok.

Herkesin bir sayısı var ama sanırım onları görebilen bir tek benim. Yani, ben de bir tabelayı görür gibi "görmüyorum" aslında onları; bir şekilde zihnimde beliriyorlar, gözlerimin

arkasında bir yerlerde, onları hissediyorum. Ama

gerçekler. Bana inanmamakta özgürsünüz, umurumda değil,
ben gerçek olduklarını biliyorum. Ne anlama geldiklerini de.

Jeton, annem öldüğü gün düştü.

* Argoda çatlak, manyak; öğrencilerin Mc Nulty'ye taktıkları isim.

6

tarama:ginny düzenleme:sereniti

Sayıları kendimi bildim bileli görüyordum, herkesin de
gördüğünü sanıyordum. Sokakta yürürken, biriyle göz göze
geldiğim anda hissediyordum onun sayısını. Annem beni pusetimde
gezdirdirken bile ona insanların sayılarını söyledim.

Hoşuna gideceğini, zeki olduğumu düşüneceğini düşünürdüm
safça.

Annemin haftalık maaşını almak için High Street üzerinde
DSS'e doğru hızlıca ilerliyorduk. Gayet normal ve güzel bir
Perşembe günüydü. Buradan bizim sokaktaki camlan kalaslarla
örtülü eve, istediği şeyi almaya gidecektik ve o birkaç saat
için mutlu olacaktı. Vücudundaki her kas gevşeyecek, benimle
konuşacak, hatta bana hikâyeler anlatacaktı. Hızla yol alırken,
yüksek sesle insanların sayılarını söylüyordum. "İki, bir, dört,
iki, hiç, bir, dokuz! Yedi, iki, iki, hiç, dört, altı!"

Birden annem bebek arabasını kavradı ve beni görecektir
şekilde sertçe döndürdü. Eğildi ve arabanın iki tarafını sıkıca
kavradı, vücuduyla beni hapsedmişti sanki. O kadar sıkı tutuyordu
ki kollarındaki damarlar her zamankinden daha belirginleşmişti,
morluklar ve iğne izleri de her zamankinden daha
canlılardı. Doğrudan gözlerimin içine baktı, öfkesi suratının

her köşesinden okunuyordu. "Dinle, Jem," kelimeleri kusuyordu
sanki, "Ne zırvalayıp durduğunu bilmiyorum, ama
durmanı istiyorum. Kafamın içine ediyor o sayılar ve bugün
en son istediğim bu. Tamam mı? En son, o yüzden... o lanet
...çeneni... kapat." Heceler kızgın eşekarıları gibi sokuyor, öfkesi
her yanıma sarıyordu. Ve tüm bunlar olurken, göz göze
baktığımız süre boyunca sayısı oradaydı, kafatasımın içine kazınmış
duruyordu: 10102001.

4 yıl sonra, kırışık takım elbiseli bir adamın sayıyı kâğıdın
üstüne yazışını izledim: Ölüm Tarihi: 10.İ0.2001. Sabah ben
bulmuştum onu. Uyandım, her zaman olduğu gibi okul kıyafetlerimi
giydim, mısır gevreği koydum kendime. Süt yoktu,
çıkardığım kutudaki çoktan bozulmuştu. Su kaynatmaya başladım
ve sessizce Coco Pops'ımı yedim. Sonra anneme koyu

7

tarama:ginny düzenleme:sereniti

bir kahve yapıp dikkatlice odasına çıktım. Hâlâ yataklaydı ve
gözleri açıktı, üstüne ve yanlarına iğrenç bir şeyler dökülmüştü.

Kahveyi yere, iğnenin hemen yanına bıraktım,

"Anne?" dedim, cevap vermeyeceğini bile bile. Cevap

yoktu, o artık yoktu. Tabii sayısı da yoktu. Hatırlıyordum,
ama boş, ifadesiz gözlerine baktığımda göremiyordum artık
onu.

Öylece durdum bir kaç dakika, belki bir kaç saat - emin

değilim - sonra aşağı indim ve alt katımızda oturan kadına

haber verdim. Bakmak için yukarı çıktı. Sanki içerde olanları

görmemişim gibi bana evin dışında durmamı söyledi gerzek.

Yalnızca otuz saniye sonra, yanımdan hızla geçti ve koridora kustu. Kusması bittiğinde, ağzını mendiline sildi, beni evine götürdü ve telefonla ambulans çağırdı. Eve bir anda tonla insan doldu: polisler ve ambulans görevlileri gibi üniformalılar, ölüm tarihini not eden adam gibi takım elbise giyenler ve benimle gerzekmişim gibi konuşan, sonra da beni oradan, hayatım boyunca bildiğim tek yerden öylece koparıp götüren kadın.

Nereye vardığını bilmediğim yol boyunca içimden tekrarlayıp durdum. Bu sefer sayıları değil, kelimeleri. Aslında iki kelimeyi. Ölüm Tarihi. Ölüm Tarihi. Eğer gördüğüm sayının anlamını bilseydim, ona söyleyebilirdim. Onu durdurabilirdim. Bilemiyorum. Ne anlama gelirdi ki söylemem?

Birlikte geçireceğimiz sadece yedi yılımız olduğunu bilse?

Hiç bir şey değişmezdi, o yine de bir uyuşturucu bağımlısı olacaktı. Onu durdurabilecek hiçbir şey yoktu bu dünyada.

Katıksız bir müptelaydı.

Örümcek'le köprü altında olmak hoşuma gitmemişti. Dışarıda olduğumuzu biliyordum ama sanki orada sıkıştırılmışım, onunla hapsedilmişim gibi geliyordu. Bütün boşlukları uzun kol ve bacaklarıyla dolduruyor, sürekli hareket ediyordu.

Üzerine bir de o koku. Ani bir hareketle ondan sıyrıldım ve çıkış rampasına doğru yürümeye koyuldum.

8

tarama:ginny düzenleme:sereniti

"Nereye gidiyorsun?" diye bağırdı arkamdan. Sesi beton duvarlarda yankılanıyordu.

"Sadece yürüyorum," diye geveledim.

"Güzel," dedi arayı kapatırken. "Hem yürüyelim, hem konuşalım," dedi. "Yürüyelim, konuşalım." Yanıma gelmişti, yine o kadar yakındı ki her adımında omzuma sürtünüyordu.

Biraz önceki şeklimi aldım, kafa aşağı, kapüşon yukarı, belli belirsiz çakıllar ve çer çöp, ayağımın altından hızla ters yöne hareket ediyorlardı. Uzun adımlarla bana eşlik ediyordu.

Uzaktan komik gözüküyor olmalıydık, ben on beş yaşındaki biri için ufak tefektim, o ise hızla ilerleyen siyah bir zürafa gibiydi. Biraz konuşmaya çalıştı ama ben vazgeçip uzaklaşmasını umarak duymazlıktan geldim. Nerde, ondan kurtulabilmek için yapabileceğiniz tek şey ondan kurtulmak istediğinizi söylemekti, o zaman bile sizi rahat bırakacağından pek emin değilim.

'Yani buralarda yenisin sen?' Başımla onayladım. "Ne oldu, önceki okulundan kovuldun mu? Biraz yaramazlık yaptın ha?"

Yalnız okuldan mı, son "ev"imden, ondan öncekinden ve hatta ondan da öncekinden kovuldum, insanlar beni anlamamakta diretiyor gibi. Kendime ait bir alana ihtiyacım olduğunu kavrayamıyorlar. Bana hep ne yapmam gerektiğini söylüyorlar. Rutinlerin, zorunlulukların, el yıkayıp ödev yapmanın her şeyi mucizevî bir şekilde yoluna koyacağını sanıyorlar. Dünyadan haberleri yok.

Cebine uzandı. "Sigara ister misin? Bende biraz var, bak."

Durdum, cebinden çıkarttığı buruşmuş pakete baktım.

"Al, hadi."

Bana bir sigara verdi ve çakmağını yaktı. Çakmağa uzandım ve sigaram yanana kadar içime çektim, tabii bu arada onun rezalet kokusunu da. Tekrar uzaklaştım, çabucak ve derin bir nefes daha aldım. "Sağ ol," diye mırıldandım.

9

tarama:ginny düzenleme:sereniti

Kendi sigarasından bir nefes aldı, dünyadaki en önemli işi yapıyormuş gibi dumanını üfledi ve gülümsedi. Ve o an aklıma geldi: Topu topu üç ay sonra bitecek. Bu sefil çocuğun ise tek yaptığı okulu kırıp nehir kenarında sigara içmek. Hayat dediğin bı olmasa gerek, değil mi?

Eski demiryolu traverslerinden bir yığının üzerine oturdum.

Nikotin beni sakinleştirmişti ama Örumcek'te pek bir değişiklik yoktu. Bir yukarıdaydı, bir aşağıda. Traverslerin üzerine tırmanıyor, onların en ucunda dengede durmaya çalışıyor, aşağı atlıyor ve yeniden tırmanıyordu. Kendi kendime düşündüm: Böyle ölecek geri zekâlı, bir şeyin üstünden atlarken düşüp boynunu kıracak.

"Hiç durmaz mısın sen?" dedim.

"Hayır, heykel değilim ya. Madame Tussaud'dakiler gibi balmumundan mı yapıldım sandın? Hâlâ az buçuk enerjim var." Orada, çıkış rampasında dans etmeye başladı. İster istemez gülümsedim. Yıllardır ilk defa içimden gülmek gelmiş gibiydi. O da sııttı.

"Güzel bir gülümseme var," dedi.

Bardağı taşıran son damlaydı, kişisel yorumlardan pek hoşlanmam.

"Siktir git, Örümcek," dedim, "sadece siktir git."

"Sakin ol arkadaş. Kötü bir şey söylemek istemedim."

"Eh, kusura bakma. .. Hoşuma gitmedi."

"insanlara bakmaktan da hoşlanmıyorsun değil mi?" Başımla onayladım. "İnsanlar onların gözlerine bakmak yerine yere baktığın için senin şımarık ve kendini beğenmiş olduğunu düşünüyorlar."

"Bu da kişisel oldu, kendi sebeplerim var."

Arkasını döndü, nehre bir taş attı. "Her neyse. Peki, sana bir daha güzel bir şey söylemeyeceğim, oldu mu?"

"Tamam," dedim. Kafamın içinde çılgınlar gibi öten alarm sesleri vardı. Bir yarım takılabileceğim biri olmasını, diğer insanlar gibi olmayı dünyadaki her şeyden çok istiyordu, diğer yarım ise daha fazla içine çekilmeden, hemen bu konuyu kapatıp oradan uzaklaşmam gerektiğini söylüyordu. Birine alış-

10

tarama:ginny düzenleme:sereniti

yorsun, ondan hoşlanmaya bile başlıyorsun ve o çekip gidiyor.

Sonunda herkes gidiyor. Karşımda tepeden tırnağa kıpır kıpır

dururken onu yavaşça süzdüm, şimdi de yerden taşları alıp

nehre atmakla meşguldü. Yapma bunu Jem, diye düşündüm.

Birkaç ay içinde gitmiş olacak.

Arkası bana dönükken, yavaşça ayağa kalktım ve koşmaya

başladım. Ne bir açıklama, ne bir hoşçakal.

Arkamdan bağırdığımı duyuyordum, "Hey, nereye gidiyorsun?"

Orada öylece durmasını istiyordum, peşimden gelmemesini.

Arayı açtıkça, sesi de yavaş yavaş azalmaya başladı.

"Peki, öyle olsun. Yarın görüşürüz arkadaş."

11

tarama:ginny düzenleme:sereniti

2. Bölüm

Nutter tam anlamıyla teyakkuzdaydı. Biri onu fena kılındırmış olmalıydı, artık her ne olmuşsa, kimseye göz açtırmıyordu.

Ses çıkarmak yok, etrafa bakmak yok, herkesin

gözü kendi kâğıdında, ingilizce sınavı, yarım saat. Sorun

şu ki, biri bana bir şeyi yapmamı söylediğinde bende değişik

duygular uyanıyor. Bana emir verene defolup gitmesini

söylemek istiyorum, hem de gerçekten yapmak istediğim bir

şey olsa bile, ki bu sınav öyle değil. Yanlış anlamayın, okuyabiliyorum,

yani öyle ya da böyle okuyorum bir şekilde. Pek

hızlı değilim. Beynimin kelimeleri anlayabilmek için biraz

zamana ihtiyacı oluyor genelde. Eğer kendimi sıkar ve hızlı

okursam, bir noktadan sonra kelimelerin hepsi birbirine giriyor

ve ortada anlaşılacak bir şey kalmıyor.

Her neyse, bu sefer elimden gelenin en iyisini yapıyordum.

Gerçekten. Karen, koruyucu annem, okulu kırmakla

ilgili uzun bir nutuk çekmişti. Bilirsiniz ya, "Artık bir baltaya

sap olmanın zamanı geldi. . . Kendini geliştirmelisin. . . Hayat

tatilden ibaret değil. . ."Yine okuldakilerle ve benimle ilgilenen

sosyal hizmet görevlisiyle, bütün olağan şüphelilerle

konuşmuştu anlayacağınız, sonunda ben de daha fazla ayak

dirememeye karar verdim. Bir süre başımı öne eğip uyum

12

tarama:ginny düzenleme:sereniti

sağlamaya çalışmam beni rahat bırakmalarını sağladı, en azından biraz nefes alabilirdim.

Her zamankinden farklı olarak, bu sefer sınıfın tümüne sessizlik hâkimdi. Nutter'ın şeytani ruh halini fark etmiş olacaklar ki, kimse şansını zorlamıyordu. Ufak tefek mırıldanmalar ve iç geçirmeler vardı tabii ama genel olarak herkes sakince işine bakıyordu - ya da bakar gibi yapıyordu - ki bir anda bir şey sınıfa daldı. Kapı menteşelerinden kurtulacak gibi savruldu ve Örümcek sanki arkasından itmişler gibi sınıfa daldı. Sessizlik bir anda dağıldı. Çocuklar tezahürat yapmaya, alkışlamaya ve kahkahalarla gülmeye başladılar.

Bu Nutter'ın pek hoşuna gitmemişti tabii. "Bu şekilde sınıfa girmekle ne yaptığını zannediyorsun sen? Çık dışarı ve adam gibi gir içeri."

Örümcek öne doğru sekti ve gözlerini devirerek, "Hocam yapmayın, içerdeyim işte, değil mi?"

McNulty, sanki her şeyi kesin bir sükunet içinde kontrolü altında tutmak istiyor gibi yavaş ama sert bir şekilde, "Ne diyorsam onu yap, sonra da geç yerine."

"Hocam bunu niye yapıyorsunuz ki? Burada olmak zorunda bile değilim ama buradayım işte. Öğrenmek istiyorum, hocam." Hepimize alaycı gülüşlerle karşılanan, destek bekler bir bakış attıktan sonra, "Bana niye böyle eziyet ediyorsunuz ki?"

Nutter derin bir nefes aldı, "Niye bugün bize katılmakta bu kadar isteklisin bilmiyorum ama belli ki bir şey seni buraya çekmiş. Şimdi, eğer gerçekten bu derse girmek istiyorsan,

ki girmek istediğini ümit ediyorum, dışarı çıkacaksın ve sonra sana söylediğim gibi sessizce içeri gireceksin. Biz de dersimize kaldığımız yerden devam edeceğiz."

Onlar bakışırken, derin bir sessizlik kapladı sınıfı. Hepimiz susmuş, kimin geri adım atacağını bekliyorduk merakla.

Örümcek, Nutter'a boş boş bakarak öylece duruyordu, bu sefer yalnızca tek bacağını sallayarak. Arkasını döndü ve dışarı çıktı, öylece. Sınıftaki tüm gözler onun ağır ağır sınıftan

13

tarama:ginny düzenleme:sereniti

çıkışını izledi ve sınıftan çıkmasıyla boş kalan kapı ağzına bakakaldı.

Temelli mi gitmişti? Olabildiğince ağırbaşlı bir şekilde kapıda yeniden belirdiğinde, sınıftan belli belirsiz bir uğultu yükseldi. Kapıda bir süre durdu. "Günaydın hocam," dedi ve Nutter'ı başıyla selamladı.

"Günaydın, Dawson." McNulty'nin gözlerinde temkinli bir bakış vardı. Örümcek'in hamlesini nasıl karşılaması gerektiğini bilmiyor gibiydi. Zafere fazla kolay ulaşmış olmaktan korkuyordu muhtemelen. Örümcek'in sırasına bir kâğıt ve kalemle, okuma parçasını koydu. "Otur, elinden geleni yap hadi." McNulty sanki hiçbir şey olmamış gibi davranmaya çalışıp bizi izlemeye geri dönerken, Örümcek aylak aylak sırasına yürüdü. "Tamam, herkes işine baksın. Yirmi beş dakikanız var. Kâğıdınıza dönün."

Ancak Örümcek'in beklenmedik dönüşü sınıftaki havayı bozmuştu bir kere. Dağılmıştık, bir fısıltıdır gidiyordu. Herkes kıpırdanıyordu; arka sıralarda muhabbet edenler, sandalyeleriyle

ileri geri sallananlar. McNulty ise herkesi uyarmaya devam ediyordu, kontrolü tekrar ele almak istiyordu. "Herkes kendi kağıdıyla ilgilensin, lütfen. Ellerinizi kendinize saklayın." Savaşı baştan kaybetmişti.

Kendimden bahsetmem gerekirse, önümdeki kelimeler yüzüyor, dans ediyordu. Anlamsızlardı. Bir desenden farksızlardı o anda. Bana Çince ya da Arapça gibi geliyorlardı.

Çünkü Örümcek'in dönmesinin nedeni ben miyim diye düşünmekten kendimi alamıyordum. Nehrin oradayken aramızda bir bağ oluşmaya başladığını hissetmiştim ve bu beni hayli korkutuyordu. O zamandan beri ondan kaçıyordum, ama zaten Örümcek'in bana yaklaşmaya çalıştığını düşündürecek bir şey olmamıştı şu ana kadar. Ama biraz önce sırasına doğru giderken bana göz kırpmış olduğuna yemin edebilirdim.

Sinir şey. Ne zannediyor bu kendini?

Öğle yemeğinden sonraki derste, Nutter'ın sabrı taşmıştı.

Arka plandaki aralıksız gürültü, gülüşmeler ve hiç kesilmeyen sohbetler arasında bir anda durdu.

14

tarama:ginny düzenleme:sereniti

"Peki bakalım. Kitapları kaldırın, kalemleri, defterleri kaldırın.

Hepiniz. Hadi!" Şimdi aklından ne geçiyordu acaba?

"Hadi, çabuk olun. Bütün eşyalarınızı kaldırın. Konuşmamız

lazım." Gözlerini devirenler, esneyenler - evet anladık, yeni

bir hayat dersi yolda. Eşyalarımızı çantamıza ya da ceplerimize

doldurup, o klasik konuşmayı beklemeye başladık: Yaptıklarınız

kabul edilemez. . . Potansiyelinizi kullanmıyorsunuz. . .

Saygısızsınız. . . Ama o konuşma gelmedi.

Onun yerine, sıraların arasında yukarı aşağı yürümeye koyuldu.

Her birimizin yanında azıcık durarak bir şeyler söylüyordu.

"İşsiz." "Kasiyer." "Çöpçü." Bana geldiğinde, durmadı

bile. "Temizlikçi" dedi ve aynen devam etti. Sıranın

sonuna kadar böyle devam etti ve yüzünü bize döndü. "Peki,

bu kendinizi nasıl hissettirdi?"

Masalarımıza ya da camdan dışarıya bakıyorduk boş boş.

Kendimizi, aynı hissetmemizi istediği gibi hissetmiştik. Bok

gibi. Hepimiz okul bittiği gün kendimizi bekleyen hayatın

zaten farkındaydık, onun gibi kendini beğenmiş bir ahmaktan

bunları duymasak da olurdu.

Bir anda Örümcek lafa girdi, "Ben gayet iyi hissediyorum

hocam. Sonuçta bu yalnızca sizin fikriniz, değil mi? Hiç bir

anlamı yok aslında. Ne istersem o olabilir, ne istersem onu

yapabilirim. Yapamaz mıyım?"

"Hayır, Dawson. Zaten bütün olay da bu ve bunu hepinizin

dikkatle dinlemesini istiyorum. Şu anda sahip olduğunuz

bu tavırla gitmekte olduğunuz yolun sonunu duydunuz biraz

önce. Ancak, eğer biraz gayret edip dikkatinizi toplarsanız, şu

son yılınızda biraz daha kendinizi verirseniz, her şey çok daha

farklı olabilir. Yeterlilik sertifikalarınızı alırsanız, iyi bir ortalamayla

mezun olursanız, geleceğinizi değiştirebilirsiniz."

"Benim annem de kasiyer." Bu Charmaine'di, iki sıra

önümde oturuyordu.

"Evet, bunda utanılacak hiç bir şey yok ama sen, Charmaine,

eğer istersen o mağazanın müdürü olabilirsin. Biraz

tarama:ginny düzenleme:sereniti

ileriye görmeye çalışmalısınız, neleri başarabileceğinizi düşünün.

Kendinizi nerede görüyorsunuz? Hadi söyleyin, bundan

bir yıl sonra, iki yıl, beş yıl sonra ne yapıyor olacaksınız?

Laura, sen başla."

Bütün sınıfa soruyordu, tek tek. Çoğunun hiçbir fikri

yoktu. Bazıları da biraz önce Nutter'ın söylediğinin isabetli

bir tahmin olduğuna inanıyordu. Örümcek'e geldiğinde,

nefesimi tuttum. Geleceği olmayan çocuk, ne söyleyecekti

acaba?

Tabii ki, bahsi gördü ve artırdı. Sırtını sandalyesine yasladı

ve sanki büyük bir kalabalığa seslenir gibi anlatmaya başladı.

"Beş yıl içinde, muhtemelen cebimde tonla para, altımda

pahalı ses sistemi olan siyah bir BMW ile sokaklarda takılıyor

olurum." Diğer oğlanlar dalgalarını geçtiler.

McNulty onu bakışlarıyla eziyordu. "Peki Dawson, Bunu

nasıl yapmayı düşünüyorsun?"

"Biraz oradan, biraz buradan hocam. Alıp satarak."

McNulty'nin yüz ifadesi değişti, "Hırsızlıkla mı Dawson?

Yoksa torbacı mı olacaksınız?" dedi. Başını iki yana salladı. "Söyleyecek

söz bulamıyorum Dawson. Aklına gelen tek şey bu

mu? Hayalini kurabildiğin tek şey kanuna karşı gelmek mi?"

"Adam gibi para kazanmak için tek şansımız bu hocam.

Söyleyin hadi, siz ne kullanıyorsunuz? Otoparktaki kırmızı

Astra'yı mı? Yirmi yıllık öğretmenliğin ödülü bu mu? Şu kadarını

söyleyeyim, benim Astra'yla filan işim olmaz."

"Düzgün otur, Dawson ve kes sesini. Başka biri söylesin,

Jem, sen söyle, nerede görüyorsun kendini?"

Bana ne olacağını nasıl bilebilirim? Gelecek yıl nerede yaşıyor

olacağımdan bile emin değildim ki. Neden bize eziyet

çektiriyor, böyle kıvrınmamızdan zevk mi alıyor? Derin bir

nefes aldım ve olabildiğim en sempatik şekilde söze girdim,

"Ben mi hocam? Ben ne istediğimi biliyorum."

"Güzel. Devam et."

16

tarama:ginny düzenleme:sereniti

Kendimi gözlerinin tam içine bakmaya zorladım.

25122023. Şimdi kaç yaşında acaba? Kırk sekiz, kırk dokuz

gibi mi? Daha yeni emekliyken gidecek muhtemelen. Hem

de Noel günü. Hayat acımasız, değil mi? Ailesindeki herkes

için Noel lanetli bir gün olacak artık. Pislik herifin hak ettiği

de bu aslında, ama...

"Hocam," dedim, "Ben aynı. . .sizin gibi. . . olmak istiyorum."

Bir an için yüzü aydınlandı, ufak bir tebessüm oluştu yüzünde,

sonra onunla alay ettiğimi fark etti. Gülümsemesi

kayboldu ve başını iki yana sallamaya başladı. Ağzı sert düz

bir çizgiye dönüşmüştü. Çenesini sıktıkça yüzündeki kemikler

daha da belli oluyordu.

"Matematik kitaplarınızı çıkartın!" diye kükredi. "Boşa

nefes tüketiyorum," dedi belli belirsiz. "Duvarlara konuşuyorum."

Sınıftan çıkarken, Örümcek, "Çak" dedi, genelde öyle

şeyler pek yapmamama rağmen, elim sanki kendi kendine

yukarı kalktı ve çaktı.

"Tarzını beğendim arkadaş." dedi. Başıyla da onaylıyordu.

"Güzel benzettin onu."

"Teşekkürler," dedim. "Örümcek?"

"Evet?"

"Uyuşturucu kullanıyormusun?"

"Hayır, yani ağır şeyler değil en azından, yalnızca kafa buluyordum

onunla. Hemen de geliyor oltaya, değil mi? Eve

yürüyecek misin?"

"Hayır, ceza aldım." Birkaç dakika daha oyalanmam lazımdı,

kalabalığın biraz azalmasını beklemeliydim. Karen

dışarıda beni bekliyordu çünkü "güvenimi kazanma" planı

dâhilinde beni okula getirip, okuldan alma görevini üstlenmişti.

Ben de buradaki tiplerin beni onunla görmesine izin

veremezdim.

"Görüşürüz o zaman."

17

tarama:ginny düzenleme:sereniti

"Oldu, görüşürüz." Sınıftan çıkana kadar çantasını tekmeleye

tekmeleye yürümeye başladı. Gözden kaybolana

kadar arkasından baktım. Uyuşturucudan uzak dur, Örümcek.

Uyuşturucu çok tehlikeli.

18

tarama:ginny düzenleme:sereniti

3. Bölüm

O bir türlü aydınlanmayan gri Ekim günlerinden biriydi.

Tam olarak yağmur yağmıyordu ama oradaydı işte, havada

asıllı duruyor, insanın içini karartıyordu. Kapüşonumdan sızan

nemi hissediyordum, enseme ve omuzlarım üşüyordu.

Alışveriş merkezinin arkasındaki kaldırımlarda takılıyorduk bu sefer.

"Mağazaların oraya gidelim, en azından kuru bir yerde durmuş oluruz." dedim. Örümcek omuz silkti, burnunu çekti. O bile durgundu bugün, hava bütün enerjisini çekmiş gibiydi.

"Param yok, hem güvenlik görevlileri de bana taktı."

"Burada durmak istemiyorum. Soğuk, iğrenç ve çok sıkıcı."

Örümcek bakışlarımı yakaladı, "Peki onların dışında?"

"Bombok işte."

Bir homurdanmanın ardından aniden arkasını döndü ve yürümeye başladı. "Hadi bana gidelim. Sadece büyükannem var evde, ondan da bir zarar gelmez."

Tereddüt ettim. Karen beni biraz daha rahat bırakmaya başladığından beri, okuldan sonraları ve hafta sonları

19

tarama:ginny düzenleme:sereniti

Örümcek'le takılır olmuştuk. Her zaman değil tabii, Örümcek bazı günlerde okulda bir grup çocukla geziyordu, ancak anladığım kadarıyla sadece bir olay ya da kavga varsa onlarla takılıyordu. Bu erkeklerin de hep bir olayı oluyor. Hayvanlar gibiler, yanlış mı, maymunlardan ya da aslanlardan farkları yok. Birbirlerini ite kaka kimin daha güçlü olduğunu kanıtlamak peşindeler. Her neyse, sonuç olarak bu cumartesi onlarla değildi, benimleydi ve can sıkıntısından patlamak üzereydik..

Birinin evine gitmek benim için gerçekten çok büyük

bir olaydı. Daha önce hiç olmamıştı en azından, kimse beni evine çağırmamıştı. Çok küçükken bile, teneffüs zili çaldığı anda sınıftan cl ele, kıkırdayarak çıkan kızlardan biri olmadım.

Çaya arkadaşlarımla gelmesi de annemin "yaşam tarzına" uymazdı pek.

İsteksizce, "Bilmiyorum," dedim. Her zaman olduğu gibi yeni biriyle tanışmaktan çekinmiştim, onların gözüne bakıp bakmamak arasında kararsız kalıyordum her seferinde. İnsanlar, gözlerine bakmadığım için benim güvenilmez biri olduğumu düşünüyorlar, aslında tek yaptığım hayatlarının dışında kalmaya çalışmak. Gözlerine bakmak çok fazla gereksiz bilgi veriyor bana.

"Kafana göre takıl," dedi, elleri cebinde giderken.

Yağmurun yüzüme vurduğu darbeler artık beni sinirlendirmeye başlamıştı. "Dur, bekle," diye bağırdım ve onu yakalamak için koştum. Londra'nın rezalet yağmuru altında başlar aşağı, kapüşonlar yukarı beraberce yürüdük.

Park bölgesinin oradaki küçük evine varmamız beş dakika sürdü. Sıranın ortasındaki binanın zemin katıydı ve önünde ufacık bir bahçesi vardı. Bahçe gerçekten görülmeye değerdi, biraz çimenlik ve etrafa serpiştirilmiş çiçekler ama asıl göze çarpan dört bir yandaki hayvan ve cüce heykelleriydi.

"Sıkı bahçeymiş," dedim yarı ciddi, yarı dalga geçerek.

Örümcek surat yaptı.

20

tarama:ginny düzenleme:sereniti

"Büyükannemin eseri," dedi. "Çatlak." Alçak duvarın

üzerinden atladı ve taştan kalabalığın arasından kendine yol açtı.

Tam en çirkin cücelerden birinin kafasına tekmeyi savuruyordu ki, "Dur, yapma!" diye bağırdım. Son anda durdu,

"Çok güzeller, zarar verme."

"Aman Tanrım, sen de mi?" Başını iki yana salladı ve ben boyası soyulmaya yüz tutmuş metal borulardan kapıyı açıp içeri girene kadar aylak aylak durdu. Yanına geldiğimde, ön kapıyı itti - kapının mandalı sıkışmış olmalıydı - ve bağırdı,

"Ben geldim büyükanne, bir arkadaşla kapıdayız."

Arkadaş demesi hoşuma gitmişti, biraz olsun sıkıntım dağıldı.

Dar bir koridordan geçerek salona girdik. Her raf, her yer bir şeylerle doluydu, minik porselen hayvanlar, tabaklar ve vazolar. Gitmiş olduğunuz tüm hediyelik eşya dükkanlarını düşünün, sonra da onlarda gün sonunda kalan, kimsenin istemediği malları gözünüzün önüne getirin ve hepsini aynı odaya tıkın. Oda aynen böyleydi. Odaya hâkim sigara kokusu, ortamı iyice ağırlaştırıyordu. Belli ki uzun süredir hiç cam açılmamıştı. Bir tutam duman daha yan odadan içeri süzüldü, Örümcek'ini peşinden ben de o odaya daldım. Büyükannesi kahvaltı sofrasının yanındaki sandalyesine tünemiş; önünde gazetesi, elinde çayı, sigarasını tütürüyordu. Torunuyla uzaktan yakından alakası yoktu. Benim gibi, küçük ve beyazdı. Kısa, koyu mora boyanmış diken diken saçları vardı.

Kırışıklarla dolu yüzü sert mizaçlıydı. Örümcek'in onu yanağından öpmesini izledim ve şuna kesin karar verdim,

ikisini sokakta görerseniz aynı aileden olmalarına ihtimal vermezsiniz.

Ama artık böyle, değil mi? Bütün ailenin bir örnek

giyinip süslendiği, mutlu aile fotoğraflarından eser mi kaldı?

Hâlâ var mı o resimler? Bilemiyorum, en azından burada

yok. Buradaki aileler böyle, ya Örümcek'inki gibi tek bir büyükanneniz

vardır, ya da benim gibi kimsesizsinizdir. Siyah,

beyaz, kahve, sarı, fark etmez. Burada işler böyledir.

21

tarama:ginny düzenleme:sereniti

Örümcek ayaklanırken, büyükannesi bana baktı. "Merhaba,"

dedi. "Ben Val."

Gözlerimi aşağıda tutmaya çalıştım, fakat nedense kısa bir

bakış attım ve hemen göz göze geldik. Başka bir yöne bakamıyordum.

Büyüleyiciydi, sigara dumanına rağmen parıldayan,

iri ela gözleri vardı. Ve öyle herkes gibi bakmıyordu, bakışları

beni içine çekiyordu adeta. Beni gerçekten görüyordu.

O an sayısını gördüm, 02022054. Böyle baca gibi tüterek tam

kırk üç yıl daha ha. Helal olsun.

"Sen kimsin bakalım?" diye sordu. Seçtiği kelimeler kulağa

sert gelse de niyeti beni korkutmak değildi sanırım.

Doğru düzgün düşünemiyordum, ismimi bile hatırlayamıyordum.

Gözlerinin ışığına kilitlenip kalmış şapşal bir

tavşan gibiydim.

Örümcek imdadıma yetişti. "Bu Jem. Televizyon izleyeceğiz."

"Bekle bir dakika, ne acelen var. Gel biraz otur Jem." Başıyla,

hemen yanındaki sandalyeyi işaret etti.

"Kızı rahat bırak büyükanne, üstüne gitme."

"Ağzından çıkanlara dikkat et, Terry. Sen onu dinleme, otur hadi yanıma." Eliyle sandalyeye vurdu, elleri kırıışık ve minikti, büyük tırnakları ise sigaradan sararmıştı. Uysallıkla yanına doğru yürüdüm. Öriimcek'in büyükannesi, öyle tartışmak isteyeceğiniz türden birine benzemiyordu, bir de bu kadında başka bir şeyler vardı. Aramızda oluşan elektriği kolayca hissedebiliyordum. Hem korkutucu, hem de heyecan vericiydi. Hâlâ ona bakmayı kesmemiştim, dengemi sağlayabilmek için sandalyeye oturdum. Elindeki sigarayı bir kenara koydu ve elimi tuttu. Dokunmayı sevmediğimi biliyorsunuz ama ondan uzaklaşmadım. Uzaklaşmadım ve bunu ikimiz de fark ettik. Teni, tenime değerken oluşan enerjiyi hissetmemek ikimizin de elinde değildi.

Ağzından çıkan pis duman kokusu burun deliklerimi dolduruyordu. Hafif midemi bulandırmıştı. Sigarayı her insan

22

tarama:ginny düzenleme:sereniti

kadar ben de severim ama başka birinin sigara dumanını ciğerlerime doldurmak, elden düşmecilik... tatsız.

"Daha önce hiç senin gibi biriyle tanışmadım," dedi. Evet doğru, tanışmadın ama bunu nereden biliyorsun? diye düşündüm.

"Auraları bilir misin?" Bu soru Öriimcek'ten bezgin bir homurdanma çıkmasına sebep oldu ve salona döndü.

"Yapma şunu büyükanne, rahat bırak onu. Cadılık etme."

"Kes sesini sen!" Tekrar bana döndü ve dikkatlice seçilmiş kelimeleri yavaş yavaş içime işlemeye başladı. Sanki yalnızca

kulaklarımla değil de, bütün vücudumla onu dinliyordumşum gibiydi. "Sen gördüğüm en muhteşem aura'ya sahipsin. Mor ve beyaz. Her yerini kaplamış bir halde. Mor ruhsal enerjini gösteriyor, beyaz da bu enerjiye yoğunlaşabildiğini. Bu gerçekten büyüleyici, daha önce seninki gibi bir aura'ya sahip herhangi birini görmemiştim."

Neden bahsettiği hakkında en ufak bir fikrim yoktu, ama öğrenmek istiyordum.

"Jem, aura üzerinde taşıdığı enerji. Senin etrafına farklı renkler saçar ve bir aura insan hakkında kendi söyleyebileceğinden de çok şeyi anlatır çevresindekilere. Herkesin aurası vardır ama herkes onları göremez. Sadece şanslı olanlar."

Gözlerini kıstı, "Sen de görüyorsun değil mi?"

"Hayır," dedim dürüstçe. "Neden bahsettiğiniz hakkında hiç bir fikrim yok."

"Deli zırvaları bunlar. Hepsi!" diye bağırdı içeriden Örümcek.

"Sabrımı zorluyorsun evladım! Artık kapat şu çeneni!"

Eğilerek bana yaklaştı ve sesini alçaktı. "Bana söyleyebilirsi, Jem. Bu bir yetenek ama aynı zamanda da bir lanet. Seni çok iyi anlıyorum. Bazen sana bilmek istediğinden fazlasını söyler."

Midem bulanmaya başlamıştı. Nasıl olduğunu biliyordu.

Bu, nasıl olduğunu bilen biriyle ilk tanışmamdı. Tanrım, ona söylemek istiyordum, elbette istiyordum ama on beş yıl da

bir sırrı saklamak için uzun bir süreydi, söylememek artık bir parçanız oluyor adeta. Örümcek'in büyükannesi gibi birine anlatıyor olsam bile, tek bir kişiye bahsetmem dahi hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını teminatı gibiydi. Ve ben buna henüz hazır değildim.

"Yok, hiçbir şey yok," diye zırvaladım. Bana baktığını fark ettiğimde gözlerimi delici bakışlardan uzaklaştırmayı başardım.

Arkasına yaslandı, derin bir nefes aldı. Nefesini neredeyse görebiliyordum, o kadar yoğundu. Yeni bir sigara yakarken, "Keyfin bilir," dedi. "Artık nerede olduğumu biliyorsun, burada olacağım, her zaman buradayım."

Sandalyeden kalkıp Örümcek'i bulmaya giderken, gözleriyle arkamdan beni izlediğini hissedebiliyordum.

Örümcek, koltuğa yayılmış, uzun bacaklarını koyacak yer bulamıyordu. "Söylediklerini takma kafana, yıllar önce sıyırdı kafayı o, fark etmedin mi?" diye bağırdı. Kanalları değiştirirken, "Spor kanalı ister misin, yoksa başka bir şey mi açayım?" dedi.

Omuzlarımı silktim ve yerdeki siyah kutuyu işaret ettim.

"Playstation?"

Koltuktan halının üstüne yuvarlandı, oyun yığınlarının içine daldı. "Grand Theft Auto oynar mısınız?" Başımla onayladım.

"Hiç şansın yok," dedi. "O kadar iyiyim ki, içerdeki dumanı benim dumanımı solumaya tercih edersin."

Öyleydi gerçekten. Nasıl oluyorsa onun gibi çocuklar araba sürmeyi ve ateş etmeyi kendiliklerinden biliyorlar. Sanki

genlerine kodlanmış, değil mi? Bunu kabul ediyor olmam,
sinirimi bozmasına izin vereceğim anlamına gelmiyordu ama
benden epey iyiydi. Her şeyini ortaya koyuyordu, oyuna tüm
benliğiyle, sanki hayatı buna bağlıymış gibi yoğunlaşıyordu.
İyi mücadele ettim ama beni yendi. Her seferinde.

"Bir kız için fena değil," diyerek benimle dalga geçti.

Ona güzel bir orta parmak gösterdim. Bana gülümsedi ve
kendimi bu eve fazlasıyla uyum sağlamış gibi hissettim.

24

tarama:ginny düzenleme:sereniti

Biraz televizyon izledik ama kayda değer bir şey yoktu.

X Factor müdür nedir, onun gibi bir şeyler işte. Binlerce
umutsuz gerzeğin, büyük ödülü kazanma umuduyla koyun
gibi kapılarına sıralandığı saçma sapan yarışmalar. Gerizekalılar.
Şarkı söylemeyi gerçekten becerebilenler de. Gerçekten

bütün dünyanın bir anda kollarını açıp onları bağına basacağına
mı inanıyorlar? Şan, şöhret, para, hepsi bir anda onların
mı olacak? Olacak olan şu, dünyadaki Simon Cowell'lar
onları sağabildiği kadar sağacak, üstlerinden kazanabildikleri
kadar para kazanacak ve onları geldikleri deliğe kışkırlayacaklar.

Buna gelecek denemez, değil mi? Bundan yalnızca ego
tatmini olur. Ezikler. Yine de, onlara gülerken epey eğlenmiştik,
Örümcek'le ben. Aynı şeyleri komik bulduğumuzu
fark etmiştik. Bütün bu süreyi mutfakta büyükannesinin bir
akbaba gibi beni beklediğini düşünerek geçirmeme ve ağır sigara
kokusuyla da karışınca iyice çekilmez olan Örümcek'in o
doğal kokusuna rağmen, burada takılmak iyi gelmişti bana.

"Artık gitsem iyi olacak," dedim biraz daha geçince.

Örümcek doğruldu, "Ben de seninle geleyim."

'Yok ya, gerek yok. Çok uzak değil zaten."

"Seni arabayla bırakabilirdim, arabam olsaydı." Bir kaç saniye duraksadı, "Aslında araba bulabilirim."

Ona baktım. Gayet ciddiymi, beni etkilemeye çalışıyordu sanırım. Kapıya yürüdüm. Böyle birşeye alet olmama gerek yoktu hiç. Büyükannesinin mutfakta dolaştığını duyabiliyordum hâlâ, mikrodalganın kapağını kapatışını, üstündeki düğmelerden çıkan sesleri.

'Yemeğin hazır olmak üzere," dedim. "Görüşürüz sonra.

Hoşçakalın!" Kapıdan içeri büyükannesine bağırdım, oraya dönüp tekrar onunla konuşmaya pek hevesli değildim.

Mutfağın kapısından kafasını uzattı. Aramızdaki mesafe yok oldu bir anda, gözlerimiz yine kenetlenmişti. Ne vardı bu kadında?

"Hoşça kal, hayatım," dedi, "Görüşürüz." Tekrar görüşeceğimizden emindi.

25

tarama:ginny düzenleme:sereniti

4. Bölüm

"Hayatınızın en güzel gününü anlatmanızı istiyorum. İmla kurallarına, anlatıma falan takılmayın çok. Sadece yazın, çabucak, içinizden geldiği gibi."

Nutter'ın zalimliğinin bir başka örneği daha, bizi sefil hayatlarımızı didik didik etmek zorunda bırakıyor sürekli. Ne

bekliyor ki? Babamın bana yeni midillimi aldığı gün? Ailecek Banlamalara

gittiğimiz yaz tatili? Şahsen ben, geçmişe takılı kalmaktan hoşlanmıyorum, ne anlamı var ki bunun? Geçmiş, geçmiştir ve hakkında yapabileceğiniz hiç birşey yoktur. Hatıralarımın arasından tek bir günü seçip en iyisi buydu demek çok zordu, eğer en kötü günümü anlatmam istenseydi bu hayli kolay olurdu, zira birincilik için yarışan çok aday vardı o kategoride - hiç birini Nutter'a anlatmazdım, orası ayrı. Onu ilgilendirmez. Öylece oturup birşey yazmayı reddetmeyi düşündüm. Bir anda içimde bir şeyler kıpırdandı ve karar verdim. Eğer istediği buysa, ona istediğini vereceğim. Kalemimi aldım ve yazmaya koyuldum. "Zaman doldu!" İtiraz homurdanmaları. "Hadi, bırakın kalemleri, bitmiş olup olmaması önemli değil. Şimdi sizden onları bana vermek yerine, sesli olarak okumanızı istiyorum."

26

tarama:ginny düzenleme:sereniti

İsyan homurdanmaları bu sefer net tepkiler halini almıştı, "hayatta olmaz", "hadi canım sen de" en çok tercih edilenlerdi. İçimi bir ürperti kaplamıştı, bunun baştan bir hata olduğunu biliyordum.

"Ayağa kalkıp, yazdıklarınızı okumanızı istiyorum. Kimse size gülmeyecek. Hepiniz aynı gemidesiniz. Hadi deneyin bir şansınızı." İtirazlar bir nebze olsun yatışmıştı.

Ve insanlar okumaya başladı. Tatiller, doğum günleri, gece dışarıda geçirilen zamanlar. Tam bekleyeceğiniz şeyler. Ardından çocuklardan biri, Joel, küçük kardeşinin doğduğu günü yazmıştı ve onun hikayesiyle sınıfın havası değişti. O, annesine yardım etmek için tuvalette kardeşinin altını değiştirmişti

anlatırken, bütün sınıf mutlak bir sessizlikte onu dinliyordu. Okumasını bitirdiğinde bir kaç kız senkronize bir şekilde, "Aaah," derken, Joel'in kankaları da elleriyle çak yapıyordu o yerine doğru ilerlerken. Güzel yazmıştı, yaptığını anlattığı şey gerçekten güzeldi ama ben kendimi kötü hissetmiştim. Savunmasızlığını, masumiyetini ve kaderinin daha ilk günden yazılmış olduğu gerçeğini düşündükçe, o yeni doğan bebeğe üzülmemek elde değildi.

Sıra Örümcek'e gelmişti. Sınıfın önüne çıktı, bir sağ, bir sol bacağına ağırlığını vererek salınıyordu. Gözleri önündeki kâğıttaydı. Bulunduğu yer olmasın da neresi olursa olsun diye geçirdiğini anlayabiliyordunuz. "Ee, bunu gerçekten yapmak zorunda mıyım?" dedi, kâğıdını aşağı indirirken isteksizliğini belli edecek biçimde boynunu esnetmeye koyulmuştu bile.

"Evet, zorundasın," dedi McNulty sertçe, "Hadi, dinliyoruz." Ve doğru söylüyordu. Sınıf susmuş, Örümcek'in başlamasını bekliyordu.

"Tamam." Onu görmemizi engelleyecek biçimde kâğıdını yüzünün önüne kaldırdı. "En güzel günüm, büyükannemin beni deniz kenarına götürdüğü gündü. Mükemmel bir ismi vardı, Büyük-Weston-Bilmemnesi. Saatlerce otobüsle yol gittik ve ben tüm yol boyunca uyudum. Uyandığımda ise, hayatımda gördüğüm en geniş alanın ortasındaydık. Deniz

27

tarama:ginny düzenleme:sereniti

kilometrelerce gidiyordu ve plaj inanılmaz genişti. Cips ve dondurma yedik. Eşekler bile vardı. Bir tanesinin üzerine

binmeme izin verdi büyükannem, yaptığım en acayip şeylerden biriydi ama çok eğlenceliydi. Orada bir yerde kaldık iki-üç gün, sadece ben ve büyükannem. Gerçekten mükemmeldi." Arka sıradan iki çocuk eşek gibi anırmaya başladı ama iyi niyetli bir şakaydı bu. İşi bitirmiş olmanın verdiği rahatlıkla Örümcek'in omuzlan düştü. Sırasına döndü.

Çok geçmeden, benim sıram gelmişti. McNulty'nin adımı söylemesini beklerken tenim karıncalanıyordu, vücudumdaki tüm sinirleri hissedebiliyordum. Sonunda... "Jem, sanırım sırada sen varsın."

Sınıfın önüne çıkarken, kendimi çırılçıplak hissediyordum. Sınıfa doğru döndüm, bana bakan gözlerden kaçmak için başımı eğdim. Belki de hemen birşeyler uydurmalıydım, diğer herkesin anlattığı gibi bir anı. Mükemmel bir Noel gecesi, ağacın etrafında hediyeler, bunun gibi bir şeylerden bahsetmeliydim. Ama ilgi odağı olduğum anlarda o kadar çabuk düşünemem. Siz de öyle misiniz? Söylediğiniz şeyi, söylemeden hemen önce düşünmek yerine, söyledikten sonra fark ettiğiniz olmaz mı hiç? Panik olmuş bir şekilde, yazdığım kelimeleri okumak dışında hiç bir şansım olmadan duruyordu ki öylece, derin bir nefes aldım ve konuşmaya başladım.

"En güzel günüm. Uyandım. Kahvaltı ettim. Okula geldim. Sıkıldım, her zamanki gibi. Burada olmamayı diledim, her zamanki gibi. Çocuklar beni görmezden geliyor, bana uyar. Diğer geri zekâlılarla bir sınıfa hapsedilmiş haldeyim, çok özeliiz ya. Zamanımı boşa harcıyorum. Dün de bunun

aynısıydı ve bitti bile. Yarınsa hiç bir zaman gelmeyebilir. Sadece bugün var. Bugün, hem hayatımın en güzel günü, hem de en kötüsü. Cidden, her şey çok boktan."

Okumayı bitirdiğimde, bir sessizlik oldu. Yukarı kaldırmadım başımı, sırtımı tahtaya yasladım sadece. Sessizlik ku-

28

tarama:ginny düzenleme:sereniti

laklarımı dolduruyordu, sağır ediyordu beni. Ve biri arkalardan bağırdı, "Neşelen güzelim, en güzel günün hiç gelmeyebilir!" ve o tanıdık gülüşmeler.

Bir patırtı üzerine kafamı kaldırdım. Örümcek sandalyesinden kalkmış, sıraların arasında ilerliyordu. Arka sırada oturan şakacının yanına geldi, çocuğun adı Jordan'dı. Örümcek kolunu kaldırdı ve Jordan'ın suratına yumruğu yapıştırdı.

Sınıf bir anda ayaklandı, Jordan karşılık verirken, bütün sınıf onların etrafında toplanmış çığlıklar gibi bağışıyordu.

McNulty sınıfın arkasına doğru koştu ve kalabalığı yararak kavgayı ayırmaya koyuldu.

Bense elimdeki kâğıdı buruşturarak yere attım ve sınıftan koşarak çıktım. Aklımda sadece tek bir düşünce vardı, kaybolmak, tek başıma olabileceğim bir yere gitmek. O işkence odasına dönmek istemiyordum. Saatlerce dışarıda durdum, belli bir yerde değil aslında, kimsenin sizi asla bulamayacağı yerlerde gezip durdum. Hava karardığında ise, yürümekten yorulmuştum.

Karen'a döndüğümde, mutfak kapısından içeri girdim.

Onun uyumuş olduğunu düşünüyordum - ne de olsa saat

gece yarısını geçmişti - ama o mutfakta elinde bir çayla öylece oturuyordu. Suratı bembeyazdı, çok yoruluyordu; bebekler, kk çocuklar, benim gibi "problemliler" gençler. Yirmi dört tane bakımını üstlendiği ocuk, kolay değil. Gözlerine baktım ve sayısını yine gördüm. 14072015. Sadece dört yılı kalmıştı.

"Jem!" dedi. "İyi misin? Neredeydin?"

"Dışarıda," dedim. Olanları anlatacak halim kalmamıştı, hem zaten nereden başlayacaktım ki anlatmaya?

"Gel yanıma Jem. Otur." Sinirli görünmüyordu, yalnızca yorgundu.

"Gidip biraz uyumak istiyorum."

Beni azarlamaya hazırlanır gibi ağzım açtı, sonra duraksadı.

Derin bir nefes aldı ve başıyla onayladı beni.

"Tamam, sabah konuşuruz artık. Ama konuşacağız, buna

29

tarama:ginny düzenleme:sereniti

emin olabilirsin." Sözden ziyade, bir tehditti bu. "Polisi arasam

iyi olacak, senin kayıp olduğunu ihbar etmiştim," Bana

elindeki kupayı uzattı, hâlâ dörtte üç doluydu. "Al, içersin yatmadan."

Yukarı ıktım, kupayı yatağımın yanındaki sehpanın üstüne

koydum ve üstümdekileri çıkartmadan yorganın içine

girdim. Yastıkları sırtıma destek yaptım ve aya uzandım. Ne

kadar boş ve soğuk olduğumu anlamam ancak sıcak çayın

vücudumun her yerini kaplamasıyla oldu.

lesiye yorgundum ama gözlerimi kapatamıyordum.

Güneş ışıkları perdelerimden içeri süzülene kadar öylece durdum, yorgan boynuma kadar çekilmiş bir halde, uyumak ile uykusuzluk arasında bir yerde. Yeni ve tatsız bir günün doğuşunu izledim tek başıma.

tarama:ginny düzenleme:sereniti

5. Bölüm

McNulty'nin dersinde, hâlâ dün, olanların rüzgârı esiyordu ve Örümcek üç hafta uzaklaştırılmış olduğu için tepkileri tek başıma göğüslemem gerekiyordu. Bir daha da okul yüzü görmedi zaten. Eğer okuldaki son günü olduğunu bilse, Jordan'ın gözünü morartıp dudağını patlatmaktan çok daha fazlasını yapardı muhtemelen. Gözaltında olduğuna dair dedikodular dönüyordu okulda ve her şey normale döndüğünde Jordan'ın ona ne yapacağı hakkında atıp tutuyordu herkes. Ama o zamana kadar, en büyük eğlenceleri, benimle uğraşmaktı.

"Sevgilin burada yokken seni kim koruyacak? Onurunu koruyacak kimse kalmadı."

"Jem ve Örümcek bir dal üstünde, Ö-P-Ü-Ş-Ü-Y-O-RL-A-R."

Tabii ki, onlara cehennem dibine kadar yolları olduğunu söyledim. Ama pek bir şey değişmedi. Kemik bulmuş aç köpekler gibilerdi.

Birkaç gün dayandıktan sonra, daha fazla katlanamaz hale geldim. Sabah okula gider gibi çıktım ve tek başıma olabileceğim bir yer aramaya koyuldum. Benim için üzülmeysin, bu gerçekten alışık olduğum bir şey. Her yaşadığım yerde,

tarama:ginny düzenleme:sereniti

her gittiğim okulda aynısı oldu bugüne kadar. Bir yere kadar dayanabiliyorsunuz her seferinde, ama öyle bir nokta geliyor ki, her şeyden uzaklaşmak istiyorsunuz. Birçok çocuk bunu hisseder, ama bana çok sık oluyor. Özellikle okullar çok daraltıyor beni, o kadar çok insan, enerjimi alıyor sanki. Zaten pek insan canlısı olmadığım da ortada. Kendimle baş başa olduğumda, her şey çok daha kolay.

Bir-iki gün, Örümcek'e yakalanmamayı da başarmıştım.

Onu gördüğüm olmuştu ama onun beni görmediğine emindim.

Okulda olanlar zaten yeterince utanç vericiydi. Ne yaptığını

sanıyordu ki? Öyle bir anda olay çıkartarak ikimizi de

rezil etmişti. Düşündükçe de üzülüyordum aslında. Birkaç

hafta boyunca, beraberken eğlendiğim bir arkadaşım vardı.

Ama her seferinde olduğu gibi, o da karmakarışık olmuştu

ve artık bitmesi gerekiyordu. Jordan olayı bana tek bir şey

öğrettiyse, bu zaten bildiğim bir şeydi. Örümcek yalnızca

sorundu, ihtiyacım olmayan bir sorun. Ama yine de onu özlemiştim.

Ve biliyor musunuz? Onu hayatımdan çıkartamıyordum

da. Peşinizden her yere gelen kötü bir koku gibiydi ya da

ayakkabınızın altına yapışan bir sakız gibi. Örümcek yine

girdi bir şekilde hayatıma. Benim ondan vazgeçemediğimi

söyleyebilirsiniz ya da kaderimizin birlikte olmak olduğunu.

Her neyse, çarşamba günü yine boş boş dolanıyordum.

Yaşlı bir evsizi takip ediyordum. On dakika önce benden

para istemişti, o andan beri peşindeydim. Şimdiyse sokağın

öbür tarafında bir çöpü karıştırıyordu, ben de duvara yaslanmış onu izliyordum. Ve kulağıma çalınan tanıdık bir ses ile birlikte tanıdık bir koku burun deliklerimden içeri sızdı.

"N'apıyorsun?"

Bütün dikkatimi sokağın karşısındaki bunağa vermiştim, o yüzden ne yüzümü çevirdim ne de başka bir şey. Sanki birbirimizi yalnızca beş dakika önce görmüşüz gibi, "Örümcek, bugünün tarihi ne?"

"Bilmem, yirmi beşi sanırım?"

32

tarama:ginny düzenleme:sereniti

Yaşlı evsiz çöpten kâğıda sarılmış yarım bir hamburger olduğunu düşündüğüm bir şey çıkardı. Hızlı hızlı etrafa baktı, elindeki peşinde başka biri var mı kontrol eder gibi, bir saniyelik de olsa göz göze geldik. İşte oradaydı yine, onun sayısı: 25112011.

Hamburgeri koltuğunun altına sıkıştırdı ve yürümeye koyuldu.

Ben de peşinden,

"Nereye gidiyorsun?" dedi Örümcek, kafası karışmıştı.

"Buradan gitmek istiyorum."

Beni yakaladı. "Niye ki?"

Durdum, bir gözüm büyükbabada, sesimi alçaktım. "Şu adamı takip etmek istiyorum, kazaklı olanı."

"Neyin peşindesin? Birini soymamıza falan gerek yok, benim param var." Cebine hafifçe vurdu. "Bir şey istiyorsan, söylemen yeterli."

"Hayır. Onu soymak falan istemiyorum, sadece takip

edeceğim. Sanki bir ajanmışız gibi işte." dedim çabukça, yaptığımızı

bir oyuna benzeterek.

Suratında kafayı sıyırdın galiba bakışı vardı ama ağzından isteksiz

bir "tamam" çıktı. Yürümeye devam ettik. Büyükbaba

köşeyi döndüğünde, gözden kaçırmamak için hızımızı arttırdık.

Ara sokaklardan birine girmişti. Arkasına dönüp bizi

fark ettiğinde aramızda yalnızca on metre vardı. Onu çöpten

hamburger alırken gördüğümü biliyordu. Korkmuş bir hali

vardı. Tekrar arkasını döndü ve yarı yürür, yarı koşar bir halde

uzaklaşmaya başladı.

"Fark edildik arkadaş," dedi Örümcek. "Şimdi ne yapmak

istiyorsun?"

Ona ne olacağını görmek istiyordum ama hayattaki son

gününde yaşlı bir adamı korkutmak da istemiyordum.

"Biraz bırakalım peşini. Parka doğru gidiyor değil mi? Bırakalım

girsin, sonra peşinden gideriz. Sigara ister misin?"

Birer sigara yaktık ve yavaş yavaş parka doğru yürümeye

başladık. Sokağın en ucunda, büyükbaba aceleyle ilerliyordu.

Sokağın anayolla kesiştiği noktaya geldi. Koltuğunun altını

33

tarama:ginny düzenleme:sereniti

kontrol etti - evet, hamburger hâlâ oradaydı - sonra omzunun

üstünden arkasını kontrol etti. Çok geride olmamıza

rağmen heyecanlanmasından bizi görebildiğini anlayabiliyordum,

arkasına baka baka yola çıktı.

Araba ona dehşet verici bir gümlemeyle çarptı. Ayaklan

yerden kesildi ve kaportanın üzerinden sekip havaya fırladı.

Televizyondaki "Trafik Canavarı olmayın!" temalı reklamlardan biri gibiydi. Ama bu gerçektir, gerçekten kanlıydı. Kol ve bacakları, koparcasına dört bir yana savruluyor ve titriyordu. Sonunda başı son bir kere- havaya kalktı ve sertçe düştü. Birkaç saniye donakalmış biçimde olanları izledik. İnsanlar çığlık çığlığa arabanın etrafına toplanıyordu. Örümcek, onların yanına koşmaya başladı. "Hadi gel, iyi olup olmadığına bakalım." Bense öylece durdum. Daha fazla görmek istemiyordum. Eğer hâlâ ölmediyse bile, gece yarısından önce ölecekti zaten. Bugün onun günüydü. Yapılabilecek hiçbir şey yok.

Örümcek sokağın sonuna varmıştı bile, kalabalığın üzerinden görmeye çalışıyordu yerde yatan adamı. Peşinden yürüdüm. Yakınımda biri, sesinin en yüksek perdesinden durmaksızın çığlık atıyordu. Arkadaşı onu uzaklaştırdı. Aralardan yerdeki bedeni görebiliyordum, uyumsuz paçavralar içinde bir şey. Biri değil artık, bir şey. Her kimse, artık yoktu o. Diğerleri nereye gittiyse, o da oraya gitmişti, annemin gittiği yere. Cennete mi? Annem için cehennem seçeneği daha ağır basıyor sanırım. Belki de hiçbir yere gitmemiştir. Sadece burayı terk etmiştir.

Örümcek'in koluna dokundum. "Hadi gidelim." Kalabalıktan koptu ve onun evine doğru yola koyulduk.

Örümcek dağılmıştı, başını iki yana sallayıp duruyordu.

"Onu korkuttuk arkadaş. Korktu bizden."

"Biliyorum," dedim sessizce. Örümcek'in ağzından çıkanlar, benim de zihnimi kemiren bizim yüzümüzden oldu

fikrini açığa vuruyordu. O sokağa kadar ben takip etmiştim onu. Eğer ben olmasaydım muhtemelen parkta oturup sakin-

34

tarama:ginny düzenleme:sereniti

ce hamburgerini yiyecekti. Belki de onu öldüren o olacaktı, hamburgerini yerken eti ya da ekmeği boğazına kaçacaktı.

Belki de yalnızca basit bir kalp krizi geçirerek ölecekti. Asıl bastırmak istediğim fikir başkaydı, ben onu hiç görmemiş olsaydım belki de son günü olmayacaktı. Benimle karşılaşmak, bugünü onun son günü yapmıştı belki de.

Daha farkına varmadan Örümcek'lere gelmiştik, ben kapıda durdum. "Karen'a gitsem daha iyi olacak sanırım," dedim.

Biraz yalnız kalmaya ihtiyacım vardı.

"Olmaz arkadaş, böyle bir şeyden sonra yalnız kalmak istemezsin."

Girmek istemememin nedeni farklıydı aslında, sırlarımı gören o ela gözlerden kaçmak istiyordum.

İçeri girdiğimizde, Val yine mutfaktaki sandalyesinde oturuyordu.

Örümcek onu öptü.

"Erken çıktın ha?" diye sordu Val, mutfaktaki duvar saatine bakarak.

"Ne?" Bir buçuk. "Uzaklaştırıldığımı biliyorsun büyükanne.

Ne oldu sana, hafızanı mı kaybediyorsun? Jem'in de... özel dersi vardı."

"Oturup kitap falan okuyacaksınız o zaman?" Bakışlarını bana doğrulttu, doğrudan ve net, görüyordu, kaçacak hiçbir yer yoktu.

"Aslında biraz boş boş oturmayı planlamıştık. Biraz önce

yaşlı bir herifin bir arabanın altında kalışını izledik de."

Sigarasını söndürdü.

"Bir şeyi yok değil mi?"

"Hayır, öldü. Oracıkta öldü, parkın hemen yanındaki yolda.

İkimiz de her şeyi gördük." Hep çizdiği sert çocuk imajını yalanlayan titrek bir sesle konuşuyordu.

Val sandalyesinden inerek su ısıtıcısına doğru gitti.

"Öyle mi? Hadi, oturun bakalım şuraya. İkinize birer çay koyayım, ihtiyacınız olan şey bu bence. Kahrolası trafik, artık karşıdan karşıya bile geçemez olduk değil mi?"

35

tarama:ginny düzenleme:sereniti

Biz salona geçerken, o çaylardan bahsediyordu. Biraz sonra ise elindeki tepside, üç kupa ve biraz bisküviyle yanımıza geldi. Tepsiyi ortadaki pufun üstüne koydu ve kenardaki koltuğa oturdu. Dik durmaya çalışırken, "Bu koltuklar da sırtıma hiç iyi gelmiyor. Hadi, için bakalım."

Örümcek ve büyükannesi bisküvileri mideye indirip kupadakini kafalarına dikerken, sıcak çaydan bir yudum aldım.

"Yani boş boş yürüyordunuz ve önünüzde adam öldü.

Öyle mi?"

Örümcek'in bakışlarını yakaladım. Ama korkulacak bir şey yoktu, ikimiz de zavallı adamın, son dakikalarını, peşinde olduğumuzdan korkarak geçirdiğinin, bilinmesini istemiyorduk.

"Evet, aynen öyle."

"Şaşırtıcı değil mi? Bir köşeyi dönünce bile başınıza neler gelebileceğini kestiremiyorsunuz."

Örümcek kalkıp tuvalete gitti ve beni Val'e tutsak bıraktı.

Val koltuğunda doğruldu, öne doğru geldi. "Sen iyi misin,

Jem? Bunun gibi bir şey insanı allak bullak edebilir."

Başım la onayladım. "İyiyim."

"Daha önce hiç ceset görmüş müydün? Yoksa bu ilk defa mıydı?" Tanrım, neye bulaştığını bilmiyor. Yoksa biliyor mu?

Bu konu hakkında konuşmak istemediğimi söyleyip geçiştirmem lazımdı ama dediğim gibi, onda bir şeyler vardı, çabalamak anlamsızdı.

"Ben annemi." dedim sessizce. Ağzı bir anda 'O' şeklini aldı ve zaten en başından beri biliyormuş gibi başını sallamaya başladı. Hoşuma gitmişti - utanmış gibi yapmaması, ya da ne de bana acır gözlerle bakmaması hoşuma gitmişti. Sadece başını salladı. Devam ettim. "Onu buldum gibi bir şey. Yatağında öldü. Yüksek dozdan. Ölmek istememişti, yani intihar değildi. Bence en azından. Şanssızlıktı."

Tekrar başıyla onayladı. "Şanssızlık, aynı benim Cyril'im gibi. Kırk birinde öldü. Kalp krizi, nur içinde yatsın. Kimse

36

tarama:ginny düzenleme:sereniti

bir sorunu olduğunu düşünmüyordu, hiçbirimiz beklemiyorduk.

Ne bir belirti, ne bir uyarı. Aniden, öylece gitti. Bak,

orada resmi, şömine'nin üstünde."

Şöminenin üstündeki tahta rafa baktım. Porselen köpeklerin

ve pirinç mumlukların arasında çerçevelenmiş bir fotoğraf

duruyordu. Siyah beyaz bir portre. Gözleri parıldayan,

yakışıklı bir adam. Önemli bir çerçeve içindeki öylesine bir resim. Ama sizi etkilemeye, gülümsetmeye yetiyor.

"Git, getir hayatım. Hadi." İsteksizce, fotoğrafı almaya gittim.

"Hadi, al onu eline." Çerçeveye elimi uzattım. "Hayır, fotoğrafı değil Jem," dedi sertçe, "külleri, hemen o kutuda, bak."

Vay ana...

Gayet açıktı aşlında, fotoğraf, sağlam bir tahta kutunun yanında duruyordu. Tereddüt ettim. "Devam et, ısırılmaz seni."

Çevresindeki bibloları kenara çektim ve kutuyu iki yanından kavradım. Beklenmedik bir şekilde ağırdı - üzerinde metal bir plaka olan, kalın, pürüzsüz, ahşap bir kutuydu.

Plakanın üzerinde Cyril Davson, 12 Ocak 1992, 41 yaşındaydı, yazıyordu. Kutuyu dikkatlice kaldırdım ve pufa, tepsinin yanına koydum. Val öne doğru eğildi ve elini kutunun üzerinde gezdirdi.

"İnsanlar genç ölmenin ne kadar kötü olduğundan bahseder hep ama o mükemmel bir hayat yaşadı. Genç bir hayat.

Bunların hiçbirini çekmedi," elini bacağı ve belinde gezdiriyordu.

"ağrılar, sızılar, yavaş yürümeye başlamalar, her yerinin yavaş yavaş sarkmaya başlaması. Hayır, o hayatı dolu

dolu yaşadı, bir aslan gibi yaşadı ve çakan bir ışık gibi geçip gitti. Şak diye." Parmaklarını şaklatmıştı. "Kötü bir şey değil

bu." Elini tekrar kutunun üstüne koydu, başparmağıyla plakaya bastırıyordu. "Sadece öyle çok özlüyorsun ki. Gidenleri

yani, çok özlüyorsun."

Örümcek yaslandığı kapı eşiğinden, büyükannenin yanına geldi ve ona kocaman sarıldı. "Jem'i neşelendirmek için bulduğun yöntem bu mu? Seni antika şey."

37

tarama:ginny düzenleme:sereniti

"Hadi, kes dalga geçmeyi." Val, eliyle Örümcek'in ensesine bir şaplak atıyordu ki Örümcek elini havada yakaladı ve yanağına bir öpücük kondurdu. Elini bıraktığında ise, Val bu sefer Örümcek'in yüzünü tuttu. "O kadar da kötü bir çocuk değil aslında, Jem. Kötü değil. Büyükbabanı yerine koy oğlum."

"Val," dedim. Konuşmaya başlamadan önce epey düşünmüştüm ne söylemem gerektiğini, "Onun aurası nasıldı?"

Suratından şaşkınlığı belli oluyordu ama mutlu da olmuştu, sapsarı dişlerini göstererek gülümsedi. "Biliyor musun hayatım, bunu bilmeyi ben de çok isterdim. Ama insanların aurlarını o öldükten sonra görebilmeye başladım. Tuttuğum yas, geçirdiğim o zor günler, sanırım manevi yönümü daha güçlü bir şekilde ortaya çıkarttı."

Sonra aniden, sesini alçalttı, "Sen ne görüyorsun Jem?"

Koltuğun arkasına yaslandım. "Gördüğünü biliyorum. Ama ne görüyorsun? Biz aynıyız, Jem. İkimiz de birini kaybetmenin ne anlama geldiğini biliyoruz."

Beni gardımı alamadan yakalamıştı. Ona söylemeyi çok istiyordum. Kemikli ellerini tutmak, gücünü hissetmek istiyordum.

Bana inanacağını biliyordum. Sayılarımı anlatabileceğim biriydi o, sayıların bana getirdiği yalnızlığı paylaşabileceğim

biriydi. Koltuğun ucunda, düşmek üzereydim.

Beni kendine doğru çekiyordu. Olmak üzereydi. Söylemek üzereydim.

"Büyükanne, eğer eve getirdiğim herkese bunu yaparsan yakında arkadaşsız kalacağım. Tanrı aşkına, rahat bıraksana kızı." Örümcek'in sesi, aramızda oluşan enerjiyi bıçak gibi kesmişti. Serbest bırakılmış gibiydim, ayağa fırladım. "Sana yeni ses sistemimi göstereyim arkadaş, aklını başından alacak."

Örümcek beni odasına çıkarttı.

Salondan koridora geçerken, son kez arkama baktım. Val hâlâ bana bakıyordu, eli pakete gidip bir sigara daha çekerken bile, gözleri bana kilitlenmişti.

38

tarama:ginny düzenleme:sereniti

6. Bölüm

Müzik, merdiven boşluğunu inletiyordu. Yerde oturan ve yatan insanların üzerinden hoplaya zıplaya ilerliyordum.

Öpüşmek ve içkiye gömülmekten, insanlar üzerlerinden geçtiğimi bile fark etmiyordu.

Örümcek'i arıyordum. "Cumartesi akşamı Baz bir parti veriyor," demişti yaşlı adam öldükten bir gün sonra nehrin orada takılırken. "Ben gidiyorum, doğal olarak yani. Eğer sen de istersen, saat ondan itibaren istediğin zaman gel, Nightingale Binası, üçüncü kat."

Ne diyeceğimi bilememiştim. O ne kadar olağan bir şekilde sormuş olsa da, cumartesi akşamı beraber gidilen bir parti, daha çok bir ilk randevu'yu çağırıyordu. Benim o

kız-erkek-ilişki modlarına girmeye hiç niyetim yoktu. Tek isteğim ara sıra takılacak birinin olmasıydı etrafımda, ondan fazlası, çok büyük bir adımdı. Her neyse, kendimi kasacağımdan değil ama eğer biriyle olacaksam düzgün biri olması gerekli. Yani ara sıra düşündüğümde, gözüme biraz yakışıklı bir tip geliyor. On üzerinden onluk bir çocuk değil tabii ki ama en azından sekizlik olmalı. Örümcek gibi olmamalı en azından - uzun, ince, seğiren ve büyük bir hijyen problemi olan biri olmamalı, birkaç hafta içinde ölecek olmasa da iyi olur.

39

tarama:ginny düzenleme:sereniti

Çaktırmadan aklındakileri öğrenmeliydim, okuldaki gerizekâlılar haklı mı, değil mi? Ancak ikimizin de salak gibi hissetmemesi için, kelimelerimi dikkatli seçmeliydim.

"Örümcek?" dedim, sesimde bir soru işaretiyle.

"Evet."

"Okuldaki şey... Niye yaptın onu? Bir anda patladın öyle?"

Örümcek yine sinirlenmişti. "Saygısızlık etti o, Jem. Senin söylediklerin, ben onları anlamıştım. Sen onları gerçekten hissederek söylüyordun, onun da öyle dalga geçmeye hakkı yoktu."

"Evet, biliyorum. Hıyarın teki ama yine de seninle ilgili bir şey değil ki. İkimiz için de aşırıya kaçan bir hareket olmadı mı sence?"

"Yaptığının yanına kalmasını istemedim."

"Tamam da, benim beyaz atlı prense ihtiyacım yok. Kendi başımın çaresine bakabilirim." Biraz gülümsüyordu. Durdum.

"Komik değil arkadaş, işleri bozdu," dedim sessizce.

"Şimdi ikimiz hakkında saçma sapan yorumlara katlanmak zorundayım."

Ellerine bakıyordu. Sağ elindeki yaralar iyileşmişti neredeyse.

Ağzım kurumuştur konuşmaktan, ama bu konuyu artık bir açıklığa kavuşturmalıydım. "'Sen ve ben' diye bir şey olmadığını biliyorsun değil mi Örümcek?"

Yüzünü bana döndü. "Ne?"

"İşte... Birlikte değiliz, sadece arkadaşız."

"Evet, tabii ki. Arkadaşız arkadaşlık iyidir," dediğinde, sesinde belirgin bir sıklık vardı. Ses tonu, söylediklerinin tam aksini hissettiğini düşündürüyordu bana. İçim içimi yiyordu ve köprü altındaki o güne lanet ediyordum. İnsanlar gerçekten çok zor!

Ayaklandı, kolunu yavaşça açarak yanıma yürüdü, Lanet, ağzımdan çıkan hiçbir şeyi duymadı mı da bana sarılmaya geliyor?

40

tarama:ginny düzenleme:sereniti

diye düşündüm. Ama o elini yumruk yaptı ve omzuma hafifçe vurdu. "Dinle arkadaş, seni iyi tanıyorum artık. Sana güzel sözler söylemeyeceğime söz vermişim zaten, artık güzel şeyler de yapmayacağım senin için. Tamam mı? Biri sana kötü davranıyorsa, susup oturacağım. Yolda yürürken biri çantayı kapıp kaçsa bile peşinden koşmayacağım. Hatta cayır cayır yanıyor olsan üzerine işemeyeceğim bile. Tamam mı?"

Sırttım, biraz olsun rahatlamıştım. Biraz espri, biraz mesafe, pozitif adımlardı bunlar. Ve haklıydı, beni tanımaya başlıyordu. Daha önce hiç kimse beni güldürmeyi başaramamıştı, o başarıyordu. Bütün bunlardan sonra, ona sıkı sıkıya sarılmak istemiştım. Yapmadım tabii ki, onun yerine ellerimiz, daha doğrusu yumruklarımız buluştu.

"Her şey güzel arkadaş."

"Evet Örümcek," dedim. "Gayet güzel."

"O zaman, cumartesi geliyor musun? Randevu değil bu merak etme, sadece iki arkadaş olarak dışarıda bir gece."

"Bilmem, bakarız."

Uzun süre düşündüm gidip gitmemeyi, aslına bakarsanız bana sorduğu andan, partiye giden merdivenleri çıkana kadar düşündüm. Yüzlerce kez gitmeme kararı aldım. O kadar çok sebebim vardı ki gitmemek için: birincisi, ben insanları sevmiyorum, insanlar da beni; ikincisi, Baz baş belasının, manyağın tekiydi ve son olarak, Karen öyle geç saatlere kadar dışarıda olmama hayatta izin vermezdi. Diğer yandan, daha önce hiçbir partiye çağırılmamıştım ve bir parçam orada olmayı, normal olabilmeyi çok istiyordu. Kendime, biraz uğrayıp ne olduğuna bakacağıma dair söz verdim. Beğenmezsem kalmak zorunda değildim. Karen'a gelince de, bilmediği bir şey canını sıkamazdı değil mi?

Ses çıkartmamak için ayakkabılarımı elime alıp o salonda televizyon izlerken mutfak camından tüydüm. Kapüşonumun güvenilir koruması altında, hızlı hızlı yürüyordum.

Cebimin derinliklerinde, elimle bıçağın pürüzsüz kabzasını

tarama:ginny düzenleme:sereniti

tutuyordum. Mutfaktan çıkarken almıştım bıçağı. Kullanacağımdan değil, sadece kendime güvenim artsın diye, belki bir de başıma bir şey gelirse ortaya çıkarır, kendime kaçacak zaman yaratırım diye. Her neyse, yanımda olması gecenin o karanlığında partiye yürümemi kolaylaştıran bir etkenden başka bir şey değildi kısaca.

Baz'ın evini bulmak kolay olmuştu: merdivenlerden çıkarken müziğin sesi ve kendinden geçmiş çocukların yoğunluğu artıyordu. Örümcek'i kapının oralarda bir yerlerde bulma umudumsa boşa çıkmıştı. İçeri girmek zorundaydım. İçerideki insan sayısını göz önüne alınca, içeri girmem yetmeyecek, kalabalığı yara yara Örümcek'i aramam gerekecekti. Kimseyi tanımadığımı da düşününce, o kadar insana değmek zorunda kalmak hiç bana göre değildi. Ancak katlanmaya karar vermiştim ve o an dönmek çok saçma olurdu. Hem zaten yaşıma göre ufak tefek olduğumdan, insanların arasından sıvışmak çok zor olmuyordu - benim itişlerimi sinirlenecek kadar hissetmiyorlardı zaten.

içerisi tahmin ettiğimden de kötüydü: inanılmaz bir sıcak, sağır edici gürültüde bir müzik, ağır bir sigara kokusu ve kendinden geçmiş, kan ter içinde tonla insan. Ve tüm bunların yanında, sürekli zihnimi kurcalayan yepyeni numaralar. Kaçabileceğim hiçbir yer yoktu.

İnsanların hayattan beklediklerinin sürekli arttığını söylerler, öyle değil mi? Ama sanırım bu benim etrafımdakiler için

geçerli değil pek. Çoğu anca kırklarına ya da ellilerine kadar
yaşayacak zaten. Bunun sebebi de şu anki yaşayış şeklimiz sanırım;
arabalar, içkiler, sigara, uyuşturucular. Bunları düşünmemeyi
isterdim ama o kahrolası sayılar yüzünden, elimde değil.
Uç metre ilerleyip, bütün tişörtü terden sırılsıklam olmuş
bir çocukla, saç spreyine bulanmış sevgilisinin arasında sıkıştığımda,
sabrımın son noktasına gelmiştim. Daha fazla ilerleyemiyordum
ve arkamdaki boşluk kapanmıştı bile. Nefes alamıyordum,
müzik kafamın içinde çalıyor gibiydi; kulaklarımı,
burnumu, gözlerimi patlatıp dışarı çıkmak istiyordu. Başım

42

tarama:ginny düzenleme:sereniti
dönüyordu, bacaklarımın bütün gücü çekilmişti. Onlara ihtiyacım
olmadığını fark ettim o an, etrafımdakiler sayesinde
düşmeme imkan yoktu zaten.

İğne deliği gibi bir boşluktan, sarı bir tişörtün arkasındaki
tanıdık logoyu fark ettim. Örümcek! Derin bir nefes aldım
ve yere kadar çömeldim. Dans eden bacaklar denizinde yüzüp,
Örümcek'in yanma vardığımda ayağa kalktım. Omzuna
vurdum.

Yarım tur döndü, gülümsedi ve kolunu belime doladı.

Konuştuklarımıza rağmen, itiraz etmedim. Tanıdık ter kokusu
bir 'merhaba' edasıyla burnuma dolarken, ona dayanarak
rahat bir nefes alıp azıcık dinlenebildim.

Bana bir şeyler diyordu, ama hiçbir dediğini duyamıyordum.

Eğildi ve "Güzel değil mi? Al..." diye bağırdı. Diğer
elinden elle sarılmış bir sigara uzattı. Yalnızca buraya ulaşmaya

çalışmaktan hırpalanmış bir halde, hiç düşünmeden aldım elinden. "İç hadi," diye bağırdı kulağıma. "İyi mal bu." Elimde tuttuğum, ucunda duman tüten sigaraya baktım. Sadece ottu, ağır bir şey değildi. Annemi düşündüm, onu bulduğumdaki tuhaf duruş şeklini. Acaba o da böyle mi başlamıştı? Zararsız bir nefesle? O yola girmeme imkân yoktu.

Otu Örümcek'e geri uzattım.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Bir şey yok, sadece biraz sıcak. Sanırım bir içki alacağım."

"En azından kapüşonunu indir Jem, eriyeceksin birazdan."

Haklıydı. Alnımdan terlerin akışını hissedebiliyordum.

Tabii ki, bıçağı unutmuştum. Süveterimi çıkarırken cebimden yere düştü. Donakalmıştım. Nasıl bir tepki alacağımı merak ediyordum, ama yalnızca birkaç kişi gördü. Onlar da gülüp geçtiler.

"Örümcek, arkadaşın kim? Biraz sert bir kıza benziyor."

Gözünü kırpmasından dalga geçtiği belli oluyordu. On beş yaşında, bir altmış boylarında bir şeydim. Büyük bir tehdit sayılmazdım.

43

tarama:ginny düzenleme:sereniti

Örümcek, sıırıttı. "Öyledir, bu Jem. Ona bulaşmak istemezsin, ufak tefektir ama adamın canına okur."

Normalde insanların benim hakkımda konuşmalarından hoşlanmazdım ama burada sıkışmış dururken, başka biri hakkında konuşuluyor olmasından farksızdı. Önemi yoktu pek.

Bir süre sonra, iri bir çocuk yanımıza geldi ve Örümcek'e

birkaç şey söyledi. Her tarafı dövmeyle kaplıydı çocuğun ama her tarafı. Dikkati en çok çekenler, suratındakilerdi. Daha önce bu kadar uçuşunu görmemiştim. Örümcek kulağıma eğildi, "Bir iş halletmem lazım, bir dakikaya dönerim." dedi. Onları, odanın arkasında bir kapıdan kaybolana kadar gözlerimle takip ettim birkaç dakika boyunca. Dövmeli çocuk Örümcek'in yanına geldiğinde beni tepeden tırnağa süzmüştü. Başım dönüyordu hafif, her ne kadar Örümcek'in otundan içmemiş olsam da, dumanını solumuştum. Gözümün önüne gelmiyor değildi ama bu sefer her zamankinden uzun sürmüştü. 1122011. Bu ne anlama geliyordu? Sonra bir anda her şey yerine oturdu. Bu yıl Aralık'ın on biri. Dövmeli suratın öleceği gündü bu. Örümcek'ten dört gün önce.

Tanrım, neler oluyor burada?

Yanımda Örümcek olmadan ve aklımda sayılarla ilgili bütün bu düşünceler varken, kendimi pek rahat hissetmiyordum artık. Örümcek'in yeni arkadaşlarıyla takıldım biraz ama ne onlar beni tanıyordu, ne de ben onları. Daha ne kadar dayanabileceğimi görmek için, gözlerimi kapadım ve kendimi müziğe kaptırıyormuş gibi yaptım. Bu arada eğer gidersem, Örümcek'in fark edip etmeyeceğini düşünüyordum.

Bir şey, gözlerimi açmamı sağladı. Gürültüden farklı bir şey, beni iten biri belki de, bilmiyorum. Odanın diğer ucunda bir şeyler oluyordu. Bir grup çocuk ve dövme surat, adamın birini hırpalıyorlardı. Eller, kollar, omuzlar, karmakarışık bir görüntüydü. Ve her şeyin ortasında, sırık gibi boyuyla göze batan Örümcek vardı. Ne olduğunu anlamak zor değildi.

Onu hırpalıyor, gözünü korkutmaya çalışıyorlardı. O ise el-

44

tarama:ginny düzenleme:sereniti

lerini kaldırmış, durun çocuklar demek ister gibiydi. Örümcek uzun ama gerçekten çok çelimsiz. Onu bu durumda görmek midemi bulandırmaktan başka bir işe yaramıyor açıkçası. O kadar savunmasız gözüküyor ki.

Birkaç dakika geçtikten sonra içerdeki odadan bir çocuk daha çıktı, gözünde gözlük, başında normal bir şapka. Öyle özel bir tipi yoktu ama hal ve tavrından onda bir şey olduğunu anlıyordunuz. Tanıtılmasına gerek yoktu aslında, o kesinlikle Baz'dı, buraların kralı benim ifadesi vardı yüzünde.

Bir şeyler söyledi ve Örümcek'i rahat bıraktılar. Örümcek çocuğa teşekkür etti ama buradaki zamanının dolduğu her halinden belliydi.

Yanıma geldi. "Hadi Jem, gitme zamanı geldi."

Kolumdan tuttu, ben de terslemek yerine ona ayak uydurdum ve beni kapıya kadar sürüklemesine izin verdim.

Oradan çıkıyor olduğuma mutlu, gelmiş olduğuma pişman bir şekilde orayı terk ettim.

"İyi misin?" diye sordum

"Evet, tabii ki. Her şey güzel, gayet güzel. Hadi gidelim

buradan." Kalabalıktan uzaklaştığımız zaman bile hâlâ kendi

kendine mırıldanıyor ve başını iki yana sallıyordu. Bu sefer

kimseyi itmemize, kendimize yol açmaya çalışmamıza da gerek

kalmamıştı. İnsanlar kendiliklerinden yol veriyorlardı.

Köşedeki arbede kimsenin gözünden kaçmamıştı ve merkezindeki

adam olarak Örümcek damgalanmıştı bir kere.

Baz'ın evindeki buhar odası ikliminden sonra, dışarısı çok soğuk gelmişti. Merdivenleri sessizce inerken, ne olduğunu anlatacağına dair hiçbir belirti yoktu Örümcek'de. O yüzden sonunda ben sormaya karar verdim.

"Ne oldu orada?"

"Hiçbir şey."

"Ben geri zekâlı değilim, Örümcek. Bir anda - hiçbir şey yokken - yeni bir ses sistemi alıyorsun, harcayacak tonla paran oluyor ve Baz'ın partisine davet ediliyorsun - üç hafta

45

tarama:ginny düzenleme:sereniti

önce olsa senin suratına bile bakmayacak olan bir adamın partisine. Biraz önce olanları da gözlerimle gördüm. Neye bulaştın söyle? Başın belada mı?"

"Hayır Jem, bela değil. Halledemeyeceğim bir şey değil en azından. Sadece... Sadece benim işleri yüzüme gözüme bulaştırmayacağımdan emin olmak istediler. Ve ben de bulaştırmayacağım zaten. Her şey gayet güzel olacak. Tek yapmam gereken bir paketi bir yere götürmek ve oradan geriye başka bir paket getirmek. Bu kadar."

"Paket?" Kalbim sıkıştıyordu. "Ah tanrım, Örümcek. Sana ne yaptırıyorlar?"

"Sadece onlara yardım ediyorum, hepsi bu kadar." Köşeyi dönerken, hızlıca etrafı kolaçan etti ve mağazalardan birinin kapısına yanaştı. Eliyle beni yanına çağırdı. Heyecanlı görüntüsü çok komikti. Koca sokaktan, hiçbir işe yaramayacak bir

insan seçin deseydim, kesinlikle onu seçerdiniz. Tipinden belliydi.

Yanma sokuldum. Ceketinin önünü açtı, gecenin karanlığına o tanıdık kokusunu saldı.

"Ne yapıyorsun?"

Sırrını paylaşmak üzere olan adam gülüşünü yaptıktan sonra iç cebine uzandı ve bir zarf çıkarttı. Kulağıma eğildi ve

"Burada iki bin sterlin var," diye fısıldadı.

Küçük köşemizden dışarı baktım, bizi duyabilecek kimse yoktu etrafta, "Şaka yapıyorsun."

Örümcek homurdandı, "Hayır şaka değil. İki bin. Bana güveniyorlar işte, Jem. Bana güveniyorlar."

'Ta soyulursan, ne olacak. Bütün bu para uçarsa bir anda?"

Karanlıkta bile, o koca sırtışıyı görebiliyordum. "Bir şey olmaz bana, yanımda sen ve bıçağın varken, hiçbir şey olmaz. Sen beni korursun."

"Dalga geçmeyi kes," dedim. Yanımda bıçağı getirdiğim için kendimi şapşal gibi hissediyordum. "Gece geç saatte dışarıda olduğum için aldım, güvende hissedebilmek için."

46

tarama:ginny düzenleme:sereniti

"Eleştirmiyorum, arkadaş. Merak etme, bende de var bir tane."

"Biri bizi görmeden şu lanet zarfı da cebine koysan iyi edersin."

Zarfı tekrar cebine sıkıştırdı, yola koyulduk.

Ciğerci kedisi gibi kasıla kasıla yürüyordu. Gecelerini mahvetmek istemiyordum ama etraflıca düşünmeden bu işe girmesini de engellemek istiyordum.

"Örümcek, seni kullandığının farkındasın değil mi? Eğer senden istediği riskli olmasaydı, kendi yapardı. Bir sorun çıkarsa cezasını çekecek olan sensin."

"Yok, bana bir şey olmaz. Dikkatliyim. Sadece birkaç ay, bilemedin bir yıl devam edip sonra bırakacağım bu işi. Uzaklara gideceğim. Cebinde para olduktan sonra, her yere gitmek kolay."

O anda düşündüm yine, Merak etme bir yere gittiğin yok, zaten o kadar zamanın da yok arkadaş. Bu çöplükte iki hafta daha, hepsi bu. Ve üzüldüm, çok üzüldüm. Örümcekle aramda garip bir şeyler oluyordu. Hayatımda ilk defa, gözlemleyen değil, yaşayan oluyordum. Sayısının yanlış olmasını umut eder olmuşum. Bunun benim kafamda yarattığım bir şey olmasını, hiçbir anlamı olmamasını. Ama gerçek olduğunu biliyordum. Öyle ya da böyle, iki hafta sonra yoktu ve tanrı biliyor ya, ona yardım etmek istiyordum. Hatta fazlası, onu kurtarmak istiyordum.

47

tarama:ginny düzenleme:sereniti

7. Bölüm

Tabii ki Karen merak içinde beni bekliyordu, içeri girdiğim anda alışılmış nutku çekti. Üzerime daha az gelmesini sağlamak için tekrar okula gitmeye başladım ama bir hafta içinde her şey eskisinden de kötü oldu. Dürüst olmak gerekirse,

daha önceleri bana eziyet çektiren birçok kişi artık bundan vazgeçmişti. Bazıları beni partide görmüştü ve Baz'la bir yakınlığım olduğunu düşünmeleri onları benden uzak tutmaya yetiyordu. Güçlü arkadaşlar, hoş. Örümcek'le benim ve içine girdiğimiz çevrenin dedikodusu hâlâ önemli bir konuydu insanlar için ama sadece dalgasını geçip gülüyorlardı, eskisi gibi belden aşağı vuran yoktu.

"Jem'i kızdırmayın. Sert kız o. Gangster Jem!"

Örümcek'in niye hep başı yukarda dolaştığını anlayabiliyordum artık, bu çöplükte bir de başımı yukarıda tutmazsan, her şey olduğundan da kötü kokuyor.

Tek tük olan acımasız yorumların arkasındaysa, Jordan ve onun kankaları vardı. Baz'ın partisinden sonraki pazartesi, okula döndü. Bana mesafeli davranıyordu ama beni izlediğini biliyordum. Doğru zamanı bekliyordu sanki. Ona arkam dönükken bile, üç sıra arkamdaki sandalyesinden sürekli beni izlediğini anlayabiliyordum. Bakışları adeta ensemi gıdıklıyordu.

48

tarama:ginny düzenleme:sereniti

Günlerden bir gün, ilk teneffüste, harekete geçmeye karar verdi. Fen bölümünün orada dolanıyordum ve karşımdan birkaç çocuğun beni sıkıştırmaya geldiğini fark ettim. Etrafa baktım, arkamda da Jordan'ın iki arkadaşının olduğunu gördüm. Kahretsin, ama yapacak bir şey yok, kaçmayacağım diye düşündüm. Yürümeye devam ettim, köşeyi döndüğüm anda, kolunu duvara yaslamış bir şekilde duran Jordan'la yüz yüze geldim. Beni göğsümden duvara itti.

"Nereye gidiyorsun, sert şey?"

"Seni ilgilendirmez pislik, çekil yolumdan."

"Hayır, seninle konuşmak istiyorum."

"Seninle konuşacak hiçbir şeyim yok." Sert konuşuyordum ama kapana kısılmış gibi hissediyordum. Kalbim deli gibi çarpıyordu. Beş kişilerdi, beni تنها bir yerde kıstırmışlardı ve gizli arkadaşım dışında hiçbir şansım yoktu. Elim cebimde, bıçağın kabzasından tutmuş öylece duruyordum.

"Senden pek hoşlanmıyorum, Jem. Ne senden, ne de erkek arkadaşından."

"O benim erkek..."

"Kes! Ben konuşuyorum." Gücün onda olduğunu hissetmek, hoşuna gitmişti. Beni ise rahatsız ediyordu, onun gibi işe yaramaz bir herif nasıl olur da sadece beş tane arkadaşı var diye beni korkutabilirdi. Biliyorum, yapmam gereken, gözlerimi kapalı, başımı eğik tutup dinlemektir. Belki birkaç yumruk yerdim ve geçer, biterdi. Ama içim içime sığmıyordu ve düzgün düşünemiyordum.

Bıçağı dışarı çıkartıp etrafımı saran çocuklara doğrulttum.

"Hayır, sen kes. Duymak istemiyorum. Hemen çekil ve beni yalnız bırak."

Hepsi donmuştu. Her biri bıçağa bakıyordu. Fırsattan istifade, Jordan'ı iterek onlardan kurtuldum. Yaşadığım bir anlık rahatlık hissi, McNulty ile karşılaştığım anda yerle bir oldu. Bir anda bileğimi kavradı ve o kadar sert sıktı ki, bıçak yere düştü. Bir eliyle bileğimi tutarken, diğer eliyle cebinden bir

tarama:ginny düzenleme:sereniti

mendil çıkarttı, eğildi ve bıçağı yerden aldı. Delil toplayan bir dedektif gibi davranıyordu. Beni çok fena yakalamıştı, elinde kanıtı da vardı. İğrenç herif.

"Tamam, dağılın, zil çalmak üzere. Hepiniz sınıfınıza," diye gürledi. "Sen," dedi bana, sırtıışından nasıl zevk aldığı belli oluyordu, "benimle geliyorsun."

Bileğimden sıkıca tutmuş, beni müdürün odasına sürüklüyordu.

Her zaman olduğu gibi kapının önünde beklemedik bu sefer. Müthiş bir özgüvenle, müdürün sekreterinin önünden hızla geçti, müdürün kapısını çaldı ve içeri girdi, bileğimle ilişkisinin şiddeti değişmemişti hâlâ. "Müdür Bey, çok ciddi bir sorunumuz var. Jem Marsh'ı elinde bıçakla başka çocukları tehdit ederken yakaladım." Bıçağı müdürün masasına koydu.

Kâğıtlara gömülmüş olan müdür, irkilerek kafasını kaldırdı.

McNulty önüne pimi çekilmiş bir bomba bırakmış gibi davranıyordu. "Anladım," dedi. Gözleri bir Nutter'ın, bir benim üstümdeydi. Telefonu aldı. "Bayan Lester, polisi arayıp bir ekip göndermelerini rica edin lütfen. Bıçaklı bir öğrencimiz var. Evet. Teşekkürler. Ve Bayan Marsh'ın evini de arayın. Onlar da buraya gelse iyi olur."

Hemen ardından, eziyet başladı: sorular, vaazlar, suçlamalar, utanç. Sadece müdür ve polis değil, onların yanında

Karen ve sosyal sorumlum Sue da üzerime geliyordu. Hepsi içerideyken, oda patlayacak gibiydi. "Nasıl bir belanın içinde olduğunun farkında değilsin sanırım, tehditkâr davranışlar,

bıçakla okula gelmek, sınıfın düzenini bozan davranışlarından bahsetmiyoruz bile, kabadayılık... "

Nefes bile almıyorlardı. Bense hepsini görmezden geliyordum.

Onlar benimle konuşurken, öylece oturuyordum

orada. Sessiz kalırsam, bir yerden sonra sıkılıp susacaklarına,

her şeyin biteceğine inanmak istiyordum ama bu sefer ben

bile kendimi kandıramıyordum. Bıçak masanın üstünden

bana bakıyordu sessiz bir tanık gibi. Çok büyük hata, onu

50

tarama:ginny düzenleme:sereniti

okula getirmek çok büyük hata, diye düşünüp duruyordum.

İş ciddiye binmişti ve ben boğazıma kadar boka batmış durumdaydım.

Sonunda, sorguma karakolda devam edilmesine karar

verdiler. Ben devriye arabasına bindirilirken, okulda yaşanan

heyecan dalgası görülmeye değeri. Camlardan sarkanlar,

okulun kapısına kadar çıkanlar vardı. Beni çıkartırlarken,

Büyük ihtimalle burayı son görüşüm, diye düşündüm. Ama

umurumda değildi, ne bu okul ne de içindeki herhangi biri.

Aklıma Örümcek geldi o an, eğer beni tutuklamaya karar verirlerse,

Örümcek'i bir daha göremeyebilirdim.

Her şeyi kitabına uygun yaptılar; kimlik bilgilerimi aldılar,

üzerimi aradılar, parmak izlerimi aldılar. Beni korkutmak

için uzun uzun yapıyorlardı bütün işlemleri, ama umurumda

değildi. Orada değil gibiydim. Oradaydım elbet, ama içime

kapanmıştım. Neler olup bittiğini izliyordum, ama hiçbir

şey hissetmiyordum.

Ayak uyduruyordum her şeye, sorun çıkartmıyordum,

ama hiçbir şey söylemiyordum da. Nazik davranmayı denediler:

"Cebinde bir bıçakla gezmenin ne kadar tehlikeli olduğunu

anlamalısın. O bıçağı sana karşı bile kullanabilirler.

Birer çay alıp konuşalım hadi bu konuyu." Tehdit etmeyi

denediler: "Eğer bu olay mahkemeye taşınırsa, seni içeri tıkmaları

işten değil. Bu aralar senin gibi ufak haydutların çok

üstüne gidiyorlar."

Ağzımı açmadım bile.

Karen ve Sue da sırayla karşıma geçtiler. Beni konuşturmaya

çalıştılar. Karen tatlılıkla beni ikna etmeye çalıştı, beni

konuşturmaya en çok yaklaşan da oydu zaten.

"Jem, bize bildiğin her şeyi anlatman gerçekten çok

önemli. Ben senin şiddet yanlısı bir insan olduğuna kesinlikle

inanmıyorum. En azından benim evde tanıdığım insan

öyle biri değil. Bir şey oldu değil mi? Kesinlikle bir şey oldu.

Eğer ne olduğunu anlattırsan, sana yardımcı olmamız çok

daha kolaylaşır."

51

tarama:ginny düzenleme:sereniti

Kelimeleriyle kalın duvarımı kırmak üzereydi. Küçük

solucanlar gibi kafamın içine giriyorlardı. Kendimi güvende

hissetmemi sağlamıştı, en azından birinin beni gerçekten

dinleyeceğine inanmak üzereydim. Ama anlatmak istesem

bile, nereden başlayacaktım ki? Jordan, McNulty, Örümcek

ve parti, tabii annemden de bahsetmem gerekirdi, bana

hiçbir zaman, hiçbir yerde gerçekten güvende olmayacağımı

anlatışından, her şeyin elbet bir gün sona ereceğine dair

hikâyelerinden... Yapamazdım, bunların hepsini anlatmaya çalışmak, salyangozu kabuğundan çıkartmaya benzerdi. Bir kere dışarı çıkarsam kabuğumdan, bir daha saklanabilecek bir yerim kalmazdı. Gözlerimi yere diktim ve onu duymazlıktan gelmeye başladım, güçlü durmalıyım.

Beş uzun saat sonra, üç gün sonra başka bir görüşme için karakola gelmem şartıyla Karen'la eve dönmeme izin verdiler. Benden şikâyetçi olunup olunmadığımı o zaman öğrenecektim. Okuldan aldığım bir aylık uzaklaştırma ise belli olmuştu bile. Sosyal Hizmetler benimle ne yapacağına karar verene kadar, Karen'ın evinde cezalıyım. Tek yapabildiğim durup beklemektir. Başka bir şehirde, başka bir okulda, hayatımda edindiğim tek arkadaş olan Örümcek'ten uzakta, 'yeni bir başlangıcın' beni beklediğini bilerek beklemekten başka yapabileceğim bir şey yoktu.

Dünyanın adaletsizliğine lanet ederek oturdum odamda. Neden Jordan'ın üzerine gitmiyordu kimse? Sadece kendimi savunuyor olmama rağmen niye tek suçlanan bendim? Niye hep "başka" bir yerde işlerin benim için daha iyi olacağına inanıyorlardı? Sizi bir yere göndermek hiçbir zaman problemleri çözmez, yalnızca bir başkasının problemi olursunuz.

Yumruğumu yatağa vurdum. Ses bile çıkartmadı, aynen geri sekti elim, acınacak haldeydim. Ayağa kalktım ve yatağımın yanındaki sehpanın üzerindeki her şeyi yere attım. Tarağım, küpelerim ve birkaç kitap odanın diğer ucuna uçtu.

Yetmemişti. Bir tişört yırttım. Daha iyiydi bu. Bulduğum her şeyi etrafa fırlatmaya başladım. Chili Peppers çalıyordu

tarama:ginny düzenleme:sereniti

ve ben gözüme teybi kestirmiştım. Tuttuğum gibi kendime doğru çektim. CD çalar fişten çıktı, onu bütün gücümle aynaya fırlattım. Ayna kırılmıştı ama CD çalar hâlâ sağlamdı.

Yerden aldım ve bu sefer duvara fırlattım. Ufak tefek parçalar etrafa saçılmış, düğmeler yerinden fırlamıştı ama gövdesi hâlâ sağlamdı. Camı açıp aşağı fırlattığımda ise, artık tanınmaz haldeydi. Elden düşen bir süt şişesi gibi, yere düştüğü anda bin parçaya ayrıldı.

Karen odaya daldı. Ondan beklediğim gürültülü azarlama yerine, sessizce odaya göz gezdirdi.

"Seni şapşal kız," dedi. "Şimdi neyin kaldı ki?" Ve öylece çıkıp gitti. Topuklarını vura vura merdivenlerden inerken çıkarttığı sesleri dinledim. Bir duvara yaslanıp yere doğru yavaş yavaş kayarken, haklı diye düşündüm. Zaten pek bir şeyim olduğu söylenemezdi ama artık onları da mahvetmişim.

Dizlerimi kendime çekip düşünmeye koyuldum. Üzerimdekiler vardı, o kadar. Yalnızca üzerimdekiler.

Ben olmaktan yorulmuşum artık. Yıllar boyu katlandığım her şey, insanlardan uzak olmak, yalnız olmak. Ve tam bazı şeyler yoluna giriyor derken, yine her şeyin bombok olması.

Alışmış olsam da, katlanamıyordum artık. Orada öylece durdum.

Ve bir anda içimi rahatlatan bir fikir geldi aklıma. Artık bir hiçtim. Hiçbir şeyim yoktu, yani istediğimi yapabiliyordum.

İstediğim her şeyi. Kaybedecek hiçbir şeyim yoktu.

tarama:ginny düzenleme:sereniti

8. Bölüm

Etrafa savrulmuş kırık eşyalarımın arasında, yerde uyandım.

Sızmadan önce aklımı kurcalayan tek şey, hâlâ canlılığını

koruyordu. Kaybedecek hiçbir şeyim yok. Yapmayı planladıkları

şeylerden daha kötü ne yapabilirler ki bana?

Saatime baktım, camı çatlamış olmasına rağmen hâlâ çalışıyordu.

Yediye yirmi var. Ayağa kalktım, bacaklarım tutulmuştu.

Yavaş yavaş koridorda ilerledim. Sessizce merdivenlerden

indim. Dolaptan portakal suyu aldım ve kızartma

makinesine bir ekmek koydum. Portakal suyumu içtim, kızarmış

ekmeğimin üstüne fıstık ezmesi sürdüm. Yiye yiye

yürümeye koyuldum.

Arka plandaki sabit gürültüye rağmen, dışarıda pek insan

yoktu. O gürültü Londra'da hep vardı. Bir evin kapısından,

süt şişesini aşırıdım ve yürümeye devam ettim. Ekmek kuru

kuru gitmezdi.

Uzun zamandır ilk defa bu kadar iyi hissediyordum.

Uzun sürmeyeceğini biliyordum, bir şekilde yine bana vaazlar

verecek, bana sınırlar koyacak, beni başka bir şehre göndereceklerdi

ama şimdilik, şu an için, tamamıyla özgürdüm.

Nehir kenarına gidip, Örümcek'le ilk muhabbet ettiğimiz

traverslerin üzerine oturdum ve sütümü içtim. Güneş bu-

54

tarama:ginny düzenleme:sereniti

lutların arasından günü aydınlatmaya çalışıyor ama başarısız

oluyordu. Her yer, her şey griydi: binalar, duvarlar, su, gökyüzü.

Normal bir fotoğraf çekebilir ve siyah beyaz diye yutturabilirdiniz.

Benim ruh halime de uyuyordu; sakin, sessiz,

sadece takılıyor ve anı yaşıyordum.

Sütü bitirip şişesini nehrin kıyısına koydum. Elime birkaç çakıl taşı aldım ve tek tek hepsini şişeye nişanlamaya koyuldum.

Birçoğu hiç değmeden yanından geçti ve culp! Hedefi vurduğumdaysa, şişe azıcık sallanıyor ama nehre düşmüyordu.

Elimdeki taşlar bitince, daha büyükleri için etrafa baktım.

Birkaç tane buldum ve bu sefer işi ciddiye aldım. İlkini yine ıskaladım, culp! İkincisi ise tam isabetti, şişeyi direk suya devirdi. Ayağa kalkıp, şişeye bakmaya gittim. Suyun içinde baloncuklar çıkartarak sola, Thames'a doğru ilerliyordu.

İçinde kalan azıcık süt, denizin üzerinde ufak beyaz noktalar bırakmıştı. İçine mesaj koymalıydım diye düşündüm. Hoşuma gitmişti bu fikir, Hollanda veya Fransa'dan bir çocuğun suya eğilip, içinde benim notum olan şişeyi alma ihtimali: Bunu yazan tosun, okuyana... İngiltere'den selamlar.

Şişe artık benden yirmi metre kadar uzaktaydı. Bir yanım onu takip etmek istiyor, sonumuzun nerede olacağını merak ediyordu ama insanlar beni aramaya başlamadan önceki son özgür saatlerimi böyle geçirmek istemediğimi düşündüm.

Onun yerine, arkadaşşıma veda etmeye karar verdim ve Örümcek'in evine doğru yola çıktım. Saat daha yedi buçuktu, etrafta hâlâ hayat belirtisi yoktu. Ön kapıya geldiğimde elimi zile götürdüm ve duraksadım. Sabahın bu saatinde habersizce gelip, çaresiz gözükme istememiştim. Zili çalmak yerine, yavaşça kapıyı iterek şansımı denedim. Kapı açıldı, içerdeki

ağır duman bir kez daha yüzüme vurdu.

Kapıyı tamamen açtığımda, oradaydı. Mutfaktaki sandalyesinin üzerinde, önünde çayı, elinde sigarası, Val. Tanrım, bu kadın geceleri de orada mı uyuyor?

"İyi misin tatlım?" dedi, sanki beni bekliyormuş gibiydi.

"İçeri gel." Yanına doğru yürüdüm. "Erkencisin bugün, bir

55

tarama:ginny düzenleme:sereniti

sorun mu var?" Başımla onayladım. "Çaydanlıkta biraz çay var, kendine bir bardak koy, sonra da gel yanıma otur."

Saat dokuzaya yaklaşırken, Örümcek bizi aynı VaFin tarif ettiği gibi buldu: İkimiz kahvaltı masasının önünde yan yana, önümüzde çaylarımız, ortamızda da kül yığınyla dolmuş bir kül tablası. Sanki yüz yıldır uyuyormuş gibi bakan çapaklı gözleri, eşofmanı ve lekeli tişörtüyle mutfağa girdi. Her zaman rezalet görünürdü ama bu seferki farklıydı. Biri onu paket yapıp atmış gibi duruyordu.

"N'oluyor burada?" diye sordu, mutfaktaki sandalyelerde büyükannesinden başka birinin daha oturduğunu görmenin şokuyla.

"Jem seni görmeye gelmiş. Biraz derdi var, haksız mıyım?"

Bana baktı, "Boka batmış durumdayım Örümcek. Beni yine başka bir şehre gönderecekler," dedim. Ve bir sebepten, ona bakarken boğazıma bir şey düğümleniyordu. Hemen diğer tarafa baktım, kendimi geri zekâlı gibi hissediyordum.

Bir anda, söylenecek en güzel şeyi söyledi.

"Siktir et onları, Jem. Biraz param var, gel güzel bir gün

geçirelim." Val, Örümcek'in yüzünden bir şeyler anlamaya çalışıyordu. "Şehre inelim, seni aramaya buraya da gelirler." Yine sallanmaya başlamıştı, o tanıdık enerjisi dolmaya başlamıştı içine. Ellerini çırptı, "Tamam, hadi gidiyoruz! Bana bir bardak çay koy büyükanne, ben de ayakkabılarımı giyeyim." "Yıkayıp, temiz kıyafetler giyecek kadar vaktin vardır sanırım, Terry. Dolapta tonla temiz kıyafetin var."

Örümcek'in suratı hayatındaki en büyük ızdıraba maruz kalmış gibi bir şekil aldı.

"Böyle iyi büyükanne, dırdıra başlama yine."

"Hayır, iyi değil, o kadar kötü kokuyorsun ki etrafında canlı bir varlığın dolaşmasına imkân yok," dedi, bir sigara daha yakarken.

Bana döndü, "Oğlanlar, ne yaparsın?" Karşı çıkmasına

56

tarama:ginny düzenleme:sereniti

rağmen, Örümcek'in sessizce odadan çıktığını fark ettim.

Döndüğünde ise altında kot, üzerinde de temiz bir tişört vardı.

Yıkamış olmasına ise imkân yoktu, kimse o kadar hızlı yıkanamazdı en azından. Çayını bir hamlede içti, Val'e bir öpücük kondurdu.

"Okula gitmenizi söylemem gerekiyor aslında şu anda, ama uzaklaştırılmaktaki üstün başarınızdan ötürü, saçmalıyor olan ben olurum," O güzel ela gözlerinden birini kırptı, "Hadi eğlenmenize bakın, biri gelip bir şey sorarsa, haberim yok derim."

Bana baktı, gülümsemiyordu ama ifadesinde bir sıcaklık

vardı. Örümcek, seni şanslı it, böyle bir büyükannen var ve sen neler peşindesin, diye düşündüm. Eğer hayatımda onun gibi biri olsaydı, her şey çok daha farklı olabilirdi.

Çıkarken kapüşonlu üstünü aldı, "Görüşürüz, büyükanne," diye içeriye seslendi. Artık dışarıdaydık.

Hayat başlamıştı, insanlar işlerine gidiyor, lanet trafikte ilerlemeye çalışıyorlardı. Birkaç saat önce, şehir bana aitmiş gibi geliyordu. Sanki her şey benim kontrolümdeydi; sessiz, sakin. Sadece ben. Ama şimdi, Örümcek'le ben, bir kaç milyonluk şehirde ufacık karıncalardık. Şimdi güneş de açmıştı.

O güneşli, aydınlık kış günlerinden biri olacağına benziyordu.

"Yürümek zorunda değiliz, taksiye ya da metroya binebiliriz, tabii eğer istersen."

"Ne kadarın var, Örümcek?"

"Altmış pound, hem de hepsi benim." Sırıtiyordu. "Ama akşama geri dönmüş olmam lazım, yapmam gereken birkaç iş daha var, yine de bütün gün bizim sayılır," dedi, kollarını iki yana açmış, günü sahipleniyordu. "Nereye gitmek istersin?"

"Bilmem. Oxford Street?"

"Tamam," Sanki benim emrimde bir uşakmış gibi, bir adım önüme geçti, hafifçe eğilerek, eliyle reverans yaptı ve yapabileceği en yüksek ve şapşal ses tonuyla, "Azıcık alışveriş mi yapmak istiyorsunuz, madam?"

57

tarama:ginny düzenleme:sereniti

İnsanlar bize bakıyordu.

"Kes sesini, Örümcek!" Hevesi kırılmış gibi baktı. "Hadi

ama seni yumuşak şey." "Tamam, tamam," dedim ve metroya doğru koşmaya başladım. Yanımda bitmesi üç saniye sürmemişti. Uzun bacaklarıyla benden daha hızlı koşması beklenmedik bir şey değildi zaten.

"Soygundan başka bir şey değil arkadaş, çok ciddiyim.

şuna binip dönmek için on altı pound vermek delilik." Sinirden köpürmüş halde London Eye'ı** işaret ediyordu. Paramızın çoğunu Oxford Street'te aptal gözlüklere, şapkalara ve Big Mac'lere harcamıştık. Altmış poundla Londra'da fazla tutunamazsınız.

Örümcek, insanların dikkatini çekmeye başlamıştı. Sanırım ona alışık olmayınca, gözünü dikip bakmamak imkânsız , gibi bir şeydi. Sokakta bağıra çağıra laf atan, bir metre doksan beş santim boyunda zenci bir adam. Sıradakiler, sanki asıl gösteri oymuş gibi aval aval Örümcek'e bakıyordu. Birazdan önümüze bozuklukları bırakmaya bağlayacaklar, diye düşündüm. Bazıları birbirlerini dürtüyor, yarım ağız bir şeyler söylüyor, halimize gülüyorlardı. Aynı Jordan'ın bana yaptığı gibi, saygısızca.

"Hadi boş ver," dedim, ikimizi de bu durumdan kurtarmak istiyordum. "Zaten bu saçma şeye de binmek istemiyorum."

Ama o yeni bir şeye takmıştı bile, "Hep turistleri düşünüyorlar, akılları fikirleri onlarda. Bize ne olacak? Normal insanlara ne olacak? Cebimizde tonla para yok diye gözümüze soktukları şeyleri de mi kullanamayacağız?" Seyircinin tepkisi değişmeye başlamıştı. Yavaş yavaş uzaklaşıyorlardı etrafımızdan, gülüşmeler azalmıştı. Bu yeni halleri hoşuma gitmişti, Örümcek'ten korkmaya başlamışlardı.

Sıranın tümüne göz gezdirdim, evet, rahatları hayli kaçmışa benziyordu. Birbirinin eşi mavi anorak, yün atkı ve el-

** Londra'daki büyük manzara çarkı.

58

tarama:ginny düzenleme:sereniti

diven giyen Japon bir çift, bize bakıyordu hâlâ. İkiisiyle de göz göze geldim, hemen gözlerini çevirdiler. Bir şimşek çaktı aklımda, aynı ölüm tarihleri. Garip, diye düşündüm, aynı günde ölmeleri nasıl bir şanstı. O an sayıları tekrar gözümün önüne geldi. 08122011. Bugün. Vay anasını...

Onlara tekrar bakmaya çalıştım ama Örümcek'in gürültülü gösterisinin verdiği rahatsızlıktan dolayı bize bakmaktan vazgeçmişlerdi. Bir hata yapmış olmalıydım, tekrar bakmam lazımdı gözlerine. Kuyruğun önüne doğru yürümeye başladım, etraftan bir tur dönecek, bu sırada onlarla göz göze gelecektim.

Örümcek ise yanından ayrıldığımı fark etmemişti

bile - isyan dolu küfürlerinin hızı kesilmemişti.

Kuyruk epey kalabalıktı. Eşofmanlı bir çocukla, kabarık yünlü paltolu, yaşlı bir kadının arasından geçtim. "Pardon," dedim yaşlı kadının yanından geçerken, bir şey dememe gerek yoktu aslında, zaten geri çekiliyordu. "Teşekkür," dedim geçtikten sonra da. Tatlı bir şekilde gülümsedi, çantasını kendisine doğru çekti. Göz göze geldiğimizde hafif endişeli olduğunu sezdim. Ve sayıları, orda duruyorlardı. Bakakalmıştım gözlerine. Buna gerçekten imkân yoktu. 08122011.

Gerçek dışıydı her şey. Ne anlama geliyordu tüm bunlar?

Her yanımlı ter basmaya başlamıştı. Daralıyordum ve öylece

kadına bakakalmış bir halde duruyordum.

"Çok param yok," dedi, sessizce. Ses tonundan korktuğu belli oluyordu. Çantasını o kadar sıkı tutuyordu ki, eklemleri beyazlamıştı.

"Ne?" dedim.

"Çok fazla param yok. Emekli maaşımdan biriktirdiklerimle kendime bir hediye vermek istedim sadece."

Jetonum o an düştü: zavallıcık onu soyacağıma düşünmüştü herhalde. "Hayır," dedim, bir adım geri atarak. "Paranızı falan istemiyorum. Yanlış anladınız, özür dilerim."

Geri giderken yanımızda duran eşofmanlı çocuğa çarpmıştım, ona çarpmamla o da arkasını döndü ve büyük sırt

59

tarama:ginny düzenleme:sereniti

çantası bana çarptı. Tanrım, sanırım bu sırada ezilerek öleceğiz hepimiz. Örümcek'e doğru gitmek istiyordum.

"Pardon, dostum," dedim. Başım aşağıda, ellerim cebimde.

"Çarpmak istemedim."

"Önemli değil." Yapmacık aksanı dikkatimi çekti. Kapüşonumun altından çocuğa baktım. O da benim gibi garip gözükiyordu.

Alnından akan terler, saçlarını yapıştırmıştı. "Merak etme, sorun yok," dedi ve onu onaylamamı bekler gibi başını salladı.

"Tabii, sorun yok," diye tekrarlardım. Hâlâ normal konuşabildiğime inanamıyordum. Çünkü içimdeki ses çığlık çığlığa bağıırıyordu, inanılmaz bir panik dalgası bütün vücuduma yayılıyordu.

Aynı sayı onun da gözler indeydi. 08122011.

Bu insanların hepsine bir şey olacaktı.

Bugün.

Burada.

Arkamı döndüm, hızla, hâlâ kendi kendine küfür etmekte olan Örümcek'in yanına gittim.

"Örümcek, gitmemiz gerek." Beni duymuyordu. Kendi küçük dünyasında tıklıp kalmıştı sanki. Kolunu kavradım.

"Lütfen, dinle beni. Buradan çıkmamız lazım hemen." Sesimdeki korkuyu fark edemiyor mu? Kolunu sıkkan elimin nasıl titrediğini de mi anlayamıyor?

"Ben hiçbir yere gitmiyorum arkadaş. Benim daha burayla işim bitmedi."

"Evet, Örümcek. Bitti. Burayla olan meselenin bir önemi yok, hemen gitmemiz gerekiyor.

Orada konuşarak geçirdiğimiz her saniye, bizi buradaki insanları silip süpürecek şeye daha çok yaklaşıyordu. Kalbim o kadar sert atıyordu ki, sanki göğsümü yarıp dışarı çıkacaktı.

'Yetkili kimse onunla konuşacağım. Biri onları uyandırmalı, nasıl bir saçmalığın içinde olduklarını bilmeleri gerekiyor.

Böyle ayaküstü becerilmeye daha fazla tahammül etmemeliyiz.

O kadar..."

60

tarama:ginny düzenleme:sereniti

Dinlemiyordu bile beni. Dinlemesini sağlamanın da hiçbir yolu yoktu.

"... Çok saçmalığa katlanıyoruz ki bu ülkede. Her lanet olası gün ikinci sınıf vatandaş muamelesi görüyoruz kendi

şehrimizde ve..."

Bir an elimi kaldırdım ve tokadı yapıştırdım. Hem de epey sert bir tokat. Şaak! Sesi kesildi, şok olmuştu. Sonra elini yanağına koydu.

"Niye yaptın ki şimdi bunu?"

"Çünkü dinlemiyorsun. Gitmemiz lazım buradan. Lütfen.

Lütfen çıkart beni buradan Örümcek. Hadi." Diğer elini tuttum ve bütün gücümle çektim. Sonunda hareket etti. Bense, onu da var gücümle sürükleyerek koşmaya çalışıyordum. O da bana ayak uydurmaya başladı. Hatta elimi bıraktı ve hızlanmaya başladı. Artık benden de ilerleydi, uzun bacaklarıyla farkı açmış, kolları bir önde bir arkada hızla ilerliyordu. Elli metre kadar öne geçtikten sonra durdu ve beni bekledi. Sonrasında ise, Embankment ve Hungerford Köprüsü boyunca yavaş tempo koştuk yan yana.

"Neler oluyor, Jem?"

"Bir şey olduğu yok. Sadece insanların sinirini bozuyordun, o kadar. Polis çağrılmalarına ramak kalmıştı." Çok da saçma bir mazeret sayılmazdı, değil mi? Ama söylediğim anda ağzımdan çıkanlara ben bile inanmamıştım, Örümcek'in inanmasına imkân yoktu.

"Hayır, konu o değil. Baksana haline, bir sorun var. Hayalet görmüş gibisin arkadaş. Normal halini şu beyazlığının yanında esmer sayabiliriz. Anlat hadi, ne oldu?"

Normal bir günü yaşayan şehre bakarken, Thames Nehri'nin üzerinden, kendimi salak gibi gösterdiğimi fark ettim. Kafamdan geçen kelimeler bana bile normal gelmiyordu;

Sayılar, Ölüm Tarihleri, Afet, Felaket... Kulağa saçma geliyordu hepsi, salak bir fantezi gibi. Ve belki de gerçekten öylelerdi, hepsi aklımın bana oynadığı sapıkça bir oyundu.

61

tarama:ginny düzenleme:sereniti

"Bir şey yok, Örümcek. Sadece çok daraldım bir an, içimi kötü bir his kapladı. Panik atak geçirdim sanırım. Şimdi iyiyim... yani, iyi değil ama o kadar kötü değilim en azından."

Tekrar onun konuşmasını sağlamak istiyordum. "Sana vurduğum için özür dilerim," elimi yüzüne koydum ve birkaç saniye yanağında tuttum. "Acıyor mu?"

Pişmanlıkla gülümsedi. "Hafif sızlıyor. Elinin o kadar ağır olabileceği ölsem aklıma gelmezdi." Homurdanarak başını iki yana salladı. "Arkadaş, Mike Tyson'ın bile başına bela olursun o elle."

"Pardon," dedim yine.

"Boş ver," dedi. Hâlâ gülümsüyordu. Oradaydık, sağır edici bir gürültü dört bir yanı sarstığında ve London Eye gözlerimizin önünde havaya uçup paramparça olduğunda tam oradaydık, öylece duruyorduk.

tarama:ginny düzenleme:sereniti

9. Bölüm

Daha önce televizyonda binlerce kez görmüşsünüzdür, o yüzden o gün orada neye tanık olduğumuzu kavramanız zor olmayacak: ani bir patlama, etrafa saçılan parçalar, mantar şeklinde göğe yükselen bir duman bulutu, yerle bir olmuş bir rihtim, meraklı gözlerle olan biteni kavramaya çalışan insanlar.

Etrafımızda birçok insan nefesini tutmuş, Eye'a. bakıyordu.

Suyun taşıdığı çıgııklar kulaklarımızda çınılıyordu.

Örümcek ve ben, aynı anda, "Aman Tanrım!" dedik. Ve yalnız değildik, köprü üzerindeki her bir ağızdan aynı tepki geldi, birkaçı buna ek olarak dua ediyordu, içinde bulunduğumuz durumda beklenmedik bir şey değildi. Duman dağılana, acil durum sireneri çalmaya başlayana kadar birkaç dakika olup bitenleri izledik. Uyuşmuştum. Sayılardan şüphe etmeye başlamıştım, gerçek olmalarına ihtimal vermemiştim, her şeyin aklımın bana oynadığı anlamsız bir oyun olduğuna inanmak istemişim. Ama şu an görüyordum, kafamda olup bitenlerin bir oyunla alakası yoktu. Sayılar gerçektir, ben insanların geleceğini bilen kızdım ve her zaman öyle olacaktım. Ürpertdim.

"Hadi gidelim buradan Örümcek," dedim. "Eve gidelim."

Karen'ın evinde başıma ne gelirse gelsin, Londra'da ceset temizliği görmekten daha keyifli olacağı kesindi. Köprünün di-

63

tarama:ginny düzenleme:sereniti

ğer ucuna doğru yürümeye koyuldum ama Örümcek peşimden gelmiyordu. "Hadi," dedim, "gidelim."

Hâlâ köprünün korkuluklarına dayanmış bir şekilde, kafasını bana çevirdi, endişeli görünüyordu. Gözlerinde hem şaşkınlık, hem de suçlama vardı. Ağzından çıkacakları tahmin edebiliyordum. Ve onlardan kaçamayacaktım. Bakışlarını hiç değiştirmeden, ağzını açtı:

"Biliyordun. Bunun olacağını biliyordun." Aramızda neredeyse beş metre vardı. Sesi bana ve etrafımızdaki birkaç insana

daha ulaşacak seviyedeydi. Birkaç tanesi, hemen dönüp ikimize baktı.

"Kes sesini, Örümcek." diye fısıldadım.

Başımı iki yana salladı, "Hayır, kesmeyeceğim sesimi. Biliyordun.

Nasıl? Neler oluyor, Jem?" Doğruldu ve bana doğru yürümeye başladı.

"Bir şey olduğu yok. Kes sesini!"

Artık dibimdeydi, kolumdan tutmak için hamle yaptı. Arkamı dönüp koşmaya başladım. Köprünün üstünde yüzlerce insan vardı, onları yara yara ilerlemek zorundaydım. Örümcek benden çok daha hızlıydı ama benden çok daha iriydi ve garip bir tipi vardı. O insanları iterek aralarından geçmeye çalışırken, insanların verdikleri tepkileri duyabiliyordum. Köprüden çıktım ve ara sokaklara daldım. Örümcek'in beni yakalaması uzun sürmedi, kolumdan tuttu ve beni kendisine doğru çevirdi.

"Bunun olacağını nereden biliyordun, Jem?" İkimiz de nefes nefese kalmıştık.

"Bilmiyordum. Hiçbir şey bilmiyordum."

"Hayır, Jem. İnanmıyorum sana, sen bunun olacağından adın gibi emindin. Neler oluyor?" Ondan kurtulmaya çalıştım, ama çok sıkı tutuyordu. Boyuyla, bütün gücüyle ve derin kokusuyla her yanıma sarmıştı, kaçamıyordum. Ona vurmaya çalıştım, diğer kolumu da kavradı. Kafa atmaya çalıştım ama hamlemi önceden kestirip beni biraz daha uzakta tuttu.

Hâlâ onun kontrolündeydim ve buna dayanamıyordum. Ba-

tarama:ginny düzenleme:sereniti

cağına tekme attım. İrkildi ama yine de bırakmadı. "Hayır, arkadaş. Bana şu an, burada neler olduğunu anlatacaksın."

İnsanlar bize bakıyordu. Mücadele etmekten vazgeçip kendimi kollarına bıraktım. Bunu artık tek başıma yapamayacağım, diye düşündüm, tek başıma bunu omuzlamaya devam edemem.

"Tamam," dedim, "ama burada olmaz, nehrin kenarına gittiğimizde anlatsam?"

Edgıvare Road'dan bizim mağazaların arkasındaki sokağa çıktık, oradan da nehrin kenarına indik. En azından insanlardan uzaktık artık. Ancak benim hiçbir şey yapacak halim kalmamıştı, bütün gücüm çekilmişti sanki.

"Oturmam lazım," dedim halsizce ve kırık banklardan birine oturdum. Ortasındaki tahta eksikti, sanki iki tahtanın arasından düşecekmişsiniz hissi uyandırıyor insanda.

Örümcek yanıma oturdu.

"Betin benzin atmış durumda arkadaş, gerçekten komik gözüküyorsun. Kafanı bacaklarının arasına falan al, bir şey yap."

Kulaklarımı garip bir ıslık sesi doldururken öne doğru eğildim. Kafamın içindeki boşluk önce kırmızı oldu, sonra siyah.

"Hop, yavaş ol dostum." Örümcek'in sesini çok uzaklardan, sanki bir tünelin öbür ucundan geliyormuş gibi duyuyordum.

Gözlerimi açtığımda, her şey tersyüz olmuştu.

Yatıyor olduğumu anlamam birkaç saniye sürdü, bankın

arasındaki boşluktan hafifçe aşağı kaymış, yana doğru devrilmişim

ama başımın altında bir yastık vardı, kötü kokulu,

yumuşak: Örümcek'in kapüşonlusu. Çekme yolunda yukarı

aşağı yürüyordu, başını iki yana sallıyor, kendince olanlara

anlam vermeye çalışıyordu belli ki.

"Hey," dedim, çıkarabildiğim en yüksek, duyulması

imkânsız sesimle. Volta atmayı kesti ve yanıma eğildi.

"İyi misin, arkadaş?" dedi.

"Sanırım."

65

tarama:ginny düzenleme:sereniti

Doğrulmama yardım etti, yanıma oturdu. Titriyordum.

Yastığımı aldı ve üzerime koydu, "Üşüyorsun."

'Yok, iyiyim." O pis kokulu şeyin kıyafetlerimin üzerinde

duruyor olması fikri hoşuma gitmemişti. Yine titremeye

başlamıştım ki kolunu omzuma atıyor gibi oldu. Ne yapmak

istediğini tam olarak kavrayamasam da, ona defolup gitmesini

söylemek üzereyken, kapüşonlusunu üzerime doladığını

fark ettim. Beni iyice ona sarmış, ısınmamı sağlamaya çalışıyordu.

İyi günlerinden birinde, annemin televizyon karşısında

otururken ikimizi de battaniyenin altına alma çabaları

gibiydi. Sivri, sıcak bir şeyler gözlerime batmaya başladı. Ve

gözlerimden kopup, sağ yanağıma doğru süzüldü. Siktir, ağlıyordum.

Ben ağlamam. Yapmam yani, tarzım değil. Sertçe

burnumu çektim, elimin tersiyle yüzümü sildim.

"Bana şimdi söyleyecek misin?" Dikkatle önüme, yere bakıyordum.

Örümcek hayatım boyunca sahip olduğum, arkadaşına

en yakın insandı. Birine söyleyeceksem, bu o olmalıydı.

Ama ona güvenebilir miydim? Derin bir nefes aldım.

"Evet," dedim. Ve söyledim.

tarama:ginny düzenleme:sereniti

10. Bölüm

Aramızda derin bir sessizlik olmuştu. Boş bir sessizlik değildi,

düşüncelerle, hislerle, söylenmeyen kelimelerle doluydu.

Londra'daki kargaşanın sesleri dört bir yanda yankılanırken,

biz sessizce oturduk. Hem biraz önce olanların, hem de

sonunda biriyle paylaşmış olmanın etkisindeydim. Aklım başımda

değildi sanki. Bütün bu sessizlik boyunca Örümcek'e

bir kere bile bakmamıştım, ağzımdan kelimeler çıktığından

beri sadece yere bakıyordum. Gerçek değil gibiydi, başkası

konuşuyor gibiydi sanki. Kontrol bende değilmiş gibi.

Öne eğik biçimde oturuyordu, dirseklerini dizlerine koymuştu,

başı ellerinin arasında, dinliyordu. Tanıştığımız andan

beri gördüğüm en hareketsiz halindeydi. Sonunda, derin

bir nefes aldı.

"İmkânı yok, arkadaş. İmkânı yok." Kafası karışmıştı, neredeyse

korkmuş bile sayılırdı.

"Gerçekten, Örümcek. Doğruyu söylüyorum. Bir şey

olacağını anladım, çünkü hepsinin sayıları aynıydı. Ve gördüğün

gibi, oldu da."

"Bu gerçekten çok acayip, beni korkutuyorsun."

"Biliyorum garip olduğunu, ben bununla on beş senedir

yaşamaya çalışıyorum." Aptal gözyaşları yine yakında bir yerdeydiler.

tarama:ginny düzenleme:sereniti

Bir anda eliyle alnına vurdu.

"O yaşlı herif, evsiz olan. Onun da öleceğini biliyordun değil mi? Numarasını görmüştün, o yüzden takip etmek istedin."

Başımınla onayladım. Yine bir sessizlik.

"Büyükannem biliyor değil mi? Sen ve o, ikiniz aynısınız, değil mi?" Başını iki yana salladı, "Bunca zaman, yalnızca saçmaladığımı düşündüm. Kadının her ağzından çıkana güldüm. Ama o sende değişik bir şey olduğunu biliyordu.

Tanrım, ikiniz de büyücüsünüz! Siktir!"

Biraz doğruldum, daha düzgün nefes alabilmeye çalışıyordum.

Her şeyden habersiz iki kahverengi ördek nehirde

ilerliyordu. Akıntıya karşı, sabit hızda ilerleyişlerini izledim.

Bir kuş ya da herhangi bir hayvan olmak ne kadar kolay, sadece günü düşünmek. Öleceğini bilmemek, hatta yaşadığını bile bilmemek.

Örümcek ayaklandı, yine nehrin yanındaki yolda yukarı

aşağı volta atıyordu. Ne mırıldandığını anlayamıyordum ama

biraz önce söylediklerimi kafasında mantıklı bir yere oturtmaya

çalıştığı belliydi. Yerden bir avuç çakıl alıp ördeklere

atmaya başladı. Bir tanesini isabet ettirmiş olacak ki, bir anda

küçük kahverengi kanatlarını açıp uzaklaştılar.

Yüzünü bana döndü, "Herkesin sayısını görebiliyor musun peki?"

Tekrar yere bakmaya başladım. Bir sonraki sorusunun ne

olacağını biliyordum. "Evet, eğer gözlerine bakarsam."

"Benimkini de biliyorsun o zaman," dedi sessizce. Bir şey

söylemedim. "Benimkini de biliyorsun," dedi, daha ısrarcı bir tavırla.

"Evet."

"İttir, arkadaş. Bunu bilmek isteyip istemediğimden emin değilim."

Yere çöktü, başını yine iki elinin arasına aldı.

Sakın sorma, diye düşündüm, bana bunu sorma Örümcek.

68

tarama:ginny düzenleme:sereniti

"Zaten söylemem ki," dedim hemen. "Söyleyemem, doğru olmaz. Asla, kimseye söylemem."

"Nasıl yani?" Yere değil, bana bakıyordu artık ve o lanet sayısı yine oradaydı. 15122011. O sayıyı oradan koparıp atmak istiyordum, gözlerinden ve aklımdan da.

"Eğer ne zaman öleceğini bilersen, kafayı yersin. Delirirsin bunu düşünmekten. Söylemem işte kimseye, söyleyemem."

"Peki ya birinin çok az zamanı kalmışsa? Ve bunu bilmesi her zaman istediği şeyleri yapmasını sağlayacaksa?"

Yutkundum. "Evet, ama yine de idam cezasına çarptırılmış olmaktan farksız değil mi? Her gün ölümüne bir adım daha yaklaştığını bilmek... Hayatta olmaz, arkadaş. Ben böyle bir yükün altına giremem." İşin komiği, bilmese de hepimiz her gün ölüme bir adım daha yaklaşıyorduk ama Örümcek'in demek istediğimi anladığını varsayıyordum. Yeni bir güne uyandığımızda, hepimiz ölüme bir gün daha yakın olduğumuzu biliriz, sadece öyle değilmiş gibi yaparız.

Örümcek ayağa kalktı, başını kaşıdı ve birkaç çakıl daha

salladı nehre. "Bunu düşünmem lazım, kafamı iyice allak
bullak ettin bugün." Yakındaki bir sokaktan siren sesleri gelmeye
başladı. "Hadi, gidelim buradan."

Üstünü ona geri verdim ve nehrin yanındaki yolda yürümeye
koyulduk. Yolumuzu gösteren graffiti dolu duvarlar
yanımızdan akıp giderken, çakıllar da ayaklarımızın altından
ters yöne yüzüyordu. Etraftaki binaların çoğu terk edilmişti,
ara sıra kirliliğin denizde bir cennet adası gibi parlayan elden
geçirilmiş, süslü ofisler veya barlar vardı. Nehir kenarından
uzaklaştıkça, sirenlerin şiddeti azaldı. Bulduğumuz yerin
atmosferi değişti, bütün dünyayla arasına görünmez bir
duvar örülmüş gibiydi.

Eve yaklaşırken, ana yola çıktık. Bir elektronik mağazasının
önünde iki insan durmuş, televizyonlara bakıyordu.

Onlara katıldık. Bir düzine televizyon, hepsinde aynı görüntü.

London Eye, artık dönmüyordu. Sanki biri ondan büyük
bir ısırtık almış gibi, eksikti. Bölmelerinden biri yok olmuş,

69

tarama:ginny düzenleme:sereniti

onun etrafındakiler de tanınmaz hale gelmişti. Her yer pislik
içindeydi ki, aslında onlar uzaktan pisliğe benziyordu sadece.

Yakından, insan parçaları ve onların eşyaları oldukları

gözüküyordu. Ekranların altından aynı yazı akmaya başladı:

LONDON EYE'A TERÖRİST SALDIRISI... ÖLÜ VE YARALI
SAYISI BİLİNMIYOR... POLİS HALKI TEDBİRLİ
OLMASI KONUSUNDA UYARDI...

Uzun süre izledik. Arkamda duran Örümcek, sürekli,

"Aman Tanrım, siktir." repliğini tekrarlıyordu. Orada dururken, içimde bir şeylerin hareketlendiğini hissediyordum.

Onları bastırmaya çalışıyordum, ama dar bir sokaktan çıkışı bulmaları uzun sürmedi: midemin çirkin misafirleri artık sokakta yatıyorlardı.

"İyi misin arkadaş?"

Öksürdüm ve tükürdüm, "Evet," dedim. Cebimden bir peçete çıkarttım, ağzımı sildim. "Örümcek?"

"Evet."

"Bir şey yapabilirdim, bir şey olacağını biliyordum. Onları uyarabilirdim, orayı kapatmaları konusunda onları uyarabilirdim, bilmiyorum, ama bir şeyler yapabilirdim."

"Evet, ama orayı kapatsalardı ve oradaki insanların hepsi metroya gitseydi, saldırı oraya da olabilirdi." Haklıydı. Öyle ya da böyle, bugün onların günüydü: Japon çiftin, yaşlı kadının, eşofmanlı çocuğun. Ancak yine de içimde bir pişmanlık vardı, belki bir şeyler yapabilirdim.

"Bana gelmek ister misin?" diye sordu Örümcek.

"Bilmem, isterim galiba." Güvenli hissedebileceğim bir yere gitmek istiyordum. 'Eve gideceğim,' diyebilmek isterdim, ama hiçbir yer ev gibi hissettirmiyordu.

Sue ve polis aklıma geldi bir anda, tanrı bilir beni Karen'ın evinde kimler bekliyordu. Evet, Örümcek'e gitmek çok daha mantıklı bir seçim olacaktı.

Carlton Villaları'nın oraya yürüdük ve eve girdik. Val her zamanki yerinde değildi; salonda, televizyonun karşısındaydı.

Kapıdan girdiğimizi gördüğünde çabucak doğruldu.

tarama:ginny düzenleme:sereniti

"Terry, sen miydin? Ah!" Tekrar eski pozisyonunu aldı.

"Haberleri aldığımdan beri meraktan ölüyorum burada, iyisiniz değil mi?"

Örümcek ona her zamanki öpücüğünü verecek gibi yanağına eğildi ve bir anda ona sıkıca sarıldı. Öyle sıkı sıkıya tutuyordu ki, kadın boğulacaktı.

"Oradaydınız değil mi?" dedi, "Biliyordum. Biliyordum."

Bir eliyle sırtını sıvazlıyor, diğer eliyle Örümcek'in kafasını göğsüne bastırıyordu. "Merak etme oğlum, hepsi geçti."

Antre'de durup başka yerlere bakmaya çalışıyordum, sonuçta ikisi özel bir an yaşıyorlardı ve öküz trene bakar gibi izlemek ayıp olurdu. Bir dakika kadar sonra, Val bana döndü.

"Gel buraya, otur hayatım." Yanına oturdum, elimi tuttu.

"İkinizi de gördüğüme o kadar mutluyum ki."

Örümcek sarılmayı kesti ve yere oturdu. İlk defa gözlerinde gördüğüm yaşları, kolunun içine sildi. "Patlamadan hemen önce oradaydık büyükanne. Binmemize yetecek paramız olmadığı için söylenip duruyordum, ama Jem, o..."

duraksadı ve bana kısa bir bakış attı, "...vazgeçti. Binmesek de olur, dedi. Hungerford Köprüsündeydik ve her şey bir anda havaya uçtu. Gördük büyükanne, hepsini gördük."

'Yani onu kurtardın. Oğlumu kurtardın." Artık iki elimi de tutuyordu, dikkatlice gözlerimin içine bakıyordu. "Teşekkür ederim. Onu bana geri getirdiğin için sana çok teşekkür ederim. Yaramaz bir çocuk olsa da, o benim her şeyim. Çok

teşekkür ederim."

Ne diyeceğimi bilmiyordum. "Şansımız yaver gitti," diye mırıldandım, ama Örümcek olayı deşmeye devam ediyordu.

"Hayır, şans değildi. O gerçekten beni kurtardı büyükanne, aynen senin söylediğin gibi." Örümcek'e sert bir bakış attım, ama yaşadıklarımızın şoku üstüne biraz önce eve girebilmiş olmanın verdiği rahatlıkla dili çözülmüştü sanki. "O da senin gibi büyükanne. Bir şeyler olacağını hissetti."

Ayağa kalkmaya çalıştım, ama Val ellerimi sıkı sıkıya tutuyordu.

"Bir şey mi hissettin?"

71

tarama:ginny düzenleme:sereniti

Başımı iki yana salladım. "Sadece içimi kötü bir his kapladı, hepsi bu. Kötü bir şey olacağı içime doğdu." Bakışları içime işliyor, galip geleceklerini biliyorlardı. Kalbim deli gibi atıyor, inanılmaz bir hızla vücudumun her yanına kan pompalıyordu. Bakışlarıyla beni mağlup ediyordu. "İnsanların öleceğini biliyordum."

Val sanki dakikalardır tutuyormuş gibi nefesini bıraktı. "Bir şey olduğunu biliyordum," dedi, sessizce. "Senin bir yeteneğin olduğunu biliyordum." Hâlâ ellerimi tutuyordu, onları yukarı aşağı yavaşça sallıyordu farkında olmadan. "Sen bir amaç için buradasın, Jem. Terry'yi kurtarmak da bunlardan biriydi. Sana ne kadar teşekkür etsem az."

Gözleri parlıyordu ve ben, Beni yanlış anladın, bugün Örümcek'i uyarmasaydım ve orada kalsaydı, yine de ölmeyecekti. Belki yaralanacaktı, ama ölmeyecekti. Onu yaralanmaktan koruyabilirim ama onu kurtaramam, isterim kurtarmayı tabii, ama yapamam ve yakında o gidecek, ben de seni hayal kırıklığına uğratmış olacağım, demek istiyordum.

Ama bunların hiçbirini söyleyemezdim, onlara Örümcek'in başına neler geleceğini söyleyemezdim. O yüzden öylece oturdum.

Örümcek, Val ve ben, sessizce muhabirin polisini aradığı iki gençten bahsedişini izledik. Patlamadan birkaç dakika önce London Eye'dan koşarak uzaklaşan, biri zenci ve çok uzun, biri

kısa ve beyaz, ikisi de kotlu ve kapüşonlu üstlü iki gençten.

Mideme bir bıçak saplanıyordu. Dünkü derdim bunun yanında bir hiçti. Artık Örümcek ve ben gerçekten dibe batmıştık.

Hepimiz birbirimize baktık, Val bir eliyle benim, bir eliyle Örümcek'in elini tuttu.

"Siz hiçbir şey yapmadınız. Onlar da size hiçbir şey yapamaz," dedi kendinden emin bir şekilde. Ama ikimizin de

daha önce polisle başı derde girmişti, ağızımızdan çıkan tek bir kelimeye bile inanmazlardı. Örümcek büyükannesinin kafasının üzerinden bana baktı, aklından geçenleri biliyordum.

Polisin gelip bizi almasını beklemek saçmalıktı. Şimdi kaçma zamanıydı.

72

tarama:ginny düzenleme:sereniti

11. Bölüm

"Bak şimdi, sabah sana birkaç işim olduğunu söylemiştim ya, şimdi çıkıp onları halledeceğim. Döndüğümde ise, gidiyoruz."

"Ama..." tam karşı çıkmaya hazırlanıyordum ki, Örümcek üsteledi.

"Paraya ihtiyacımız olacak, değil mi? Sen yolda karnımızı doyuracak bir şeyler hazırla, ben de işimi halledip biraz para yapayım."

"Tamam, ama ya seni yakalarlarsa?"

"Merak etme, dikkatli olacağım." Kapüşonlu montunun üstüne bir ceket giydi ve dağınık saçlarının üstüne de bir bere geçirdi. "Bak, kimse beni fark etmez. Merak etme, Jem." Elini yumruk yaparak bana uzattı, aynı şekilde karşılık verdim.

"Her şey yolunda, yakında dönerim." Ve gitti.

Bütün bunlar olurken, Val bizi izliyordu ve tek kelime bile etmemişti. Şimdi ise ayağa kalkmıştı.

"Burada ikiniz de güvendesiniz, biliyorsun değil mi? Ellerinde hiçbir şey yok, çünkü yanlış bir şey yapmadınız."

Korkudan titriyordum. Bıçak konusunda üzerime ne kadar geldiklerini düşününce... Bu, onunla kıyaslanamazdı bile.

73

tarama:ginny düzenleme:sereniti

"Merak etme, sizi durdurmayacağım. Neyin doğru olduğuna inanıyorsanız onu yapmalısınız. Bak," dedi, merdivene doğru ilerlerken, "Eğer gerçekten kaçacaksanız, biraz kıyafete ihtiyacın olacak. Ben senin için odama bakayım. Sen de bu arada mutfaktaki dolaplardan istediğini al, yemek hazırla." Mutfığa gittim, dolapları gelişigüzel karıştırmaya başladım. İşe yarar pek bir şey yoktu. Birkaç konserve bezelye, biraz fasulye, iki paket hazır püre... Bir paket kraker buldum ve aldım.

"Çikolatalı bisküvileri buldun mu?" diyerek elinde bir ton kıyafetle mutfığa girdi Val. "Al," dedi elindekileri bana uzatarak, "dene bunları."

Kıyafetleri salona taşıdım ve içimden ölsem bunları giymem diye geçirerek incelemeye koyuldum. Sorun ölçü değildi, o da benim gibi ufak tefek, ama - haliyle - bütün kıyafetler öldürücü bir sigara kokusuna sahipti ve doğrusunu söylemek gerekirse hepsi de iğrençti.

"O surat da ne? Pek hoşuna gitmediler galiba?" Beni yakalamıştı.

"Bak şimdi, birkaç tişörte ve seni sıcak tutacak bir üste ihtiyacın var. Geceleri ne kadar soğuk olduğunun farkında değilsin sanırım. Bu kazağı al bir kere." Elini sertçe yığının içine daldırdı ve balıkçı yaka, kocaman, pembe bir kazak çekti. "Bir de palto, ya da onun gibi bir şey. Al, burada."

Nane yeşili bir anorak ve bir çift eldiven uzattı.

"Ben... Ben yukarda deneyeyim bunları." Yukarı koştum ve tuvalete girdim, kıyafetleri bir kenara fırlattım, kapıyı kilitledim.

Tuvaletimi yaptım ve uzun uzun oturdum, öylece. Tek yaptığım nefes almaktı, kafamı toplamaya çalışıyordum. Neler olmuştu? Neler oluyordu? Her şey benim etrafımda olup bitiyordu ama benim elimden hiçbir şey gelmiyordu. Sanki hayatı yakalayamıyor gibiydim. Sürüklenip duruyordum.

Biraz sonra, ayağa kalkıp üzerimi çıkardım. Val'in verdiği kıyafetleri denemek zorundaydım. Kıyafetleri giyip aynanın karşısına geçtikçe kendimi başka birinin büyükannesi gibi

74

tarama:ginny düzenleme:sereniti

görüydüm. Rezaletti. Ama bir şey yapmak zorundaydım.

Beni geçen gün sorgulayan polislerin bugün de aradıkları kişinin ben olduğumu anlamaları uzun sürmezdi, tabii Karen onları arayıp bir şey söylerse işleri daha da kolaylaşır, ki ben arayacağına adım gibi emindim. O zaman ellerinde bir tarif olurdu, hatta belki de fotoğrafım. Buraya ilk geldiğimde, Karen, ikizlerle bir resmimi çekmişti. Uzun dağınık saçlı, kısa ve zayıf bir kız arıyor olacaktı.

Lavabonun üstündeki dolabı açtım. Ağrı kesici, basur kremi ve hazımsızlığa yardımcı haplar arasından bir makas buldum. Hiç düşünmeden, saçımı kesmeye koyuldum. Makas bok gibiydi, ama zor da olsa işimi görüyordu. İlk darbemin sonuna geldiğimde, elimde bir avuç saç duruyordu. Hepsini yere bıraktım. Yolun yarısında aynaya baktım, rezalet görünüyordum.

Tanrım, ne yaptım ben? Her ne kadar rezalet olsa da, artık bırakamazdım, tamamını kesmek zorundaydım. İşim bitene kadar bir daha aynaya bakmadım. İngiliz Hasta filmini izlediniz mi? Bana sorarsanız, inanılmaz sıkıcı. Bir gece Karen izletmişti bana. Ben sıkıntıdan geberirken, o gözleri yerinden çıkarcasına ağlamıştı saatlerce, gerzek. Neyse, filmdeki karakterlerden biri, hemşire, kendi saçını kesmişti ve saçları mükemmel olmuştu. Öylece kesmişti, aynı benim yaptığım hareketlerle, parmaklarını saçlarının arasından geçire geçire, hızlı hızlı kesmişti saçlarımı. Ama aramızda ufak bir fark vardı. Onunkiler bir mankeninki gibi olmuştu, ama ben bok gibi görünüyordum. Bırak kaçmayı, bu halde evden çıkmama bile olanak yoktu. Yerde duran saçlara baktım midem bulanarak. Bunları geri yapıştırmanın bir yolu yok mu?

Val kapıyı tıklattı. "İyi misin, Jem? İyi misin?"

Kilidi çevirdim ve kapıyı açtım.

"Ah tanrım!" Evet, düşündüğüm kadar kötüydü. "Olsun, o kadar da kötü değil," dedi çabucak, zararın neresinden dönsen kardır mantığıyla, beni üzmemeye çalışıyordu. Ama ikimiz de

tarama:ginny düzenleme:sereniti

ağzından çıkanlara inanmıyorduk. Durumum tam anlamıyla trajikti. "Sanırım hepsini kessek çok daha mantıklı olacak hayatım. Dur, bende makine olacaktı, çekil bir kenara."

Beni mutfaktaki sandalyelerden birine oturttu ve işe koyuldu.

Kulağında makine vızıldarken, kendimi askere gidiyor gibi hissediyordum.

"Sabit dur hayatım, hareket edersen kesemem ki."

İşini bitirdiğinde makineyi durdurdu ve geri çekildi. Hayran hayran eserine bakıyordu. "Evet, böylesi çok daha iyi."

Elimi kafama koydum, hiçbir şey yoktu. Kafatasımın şeklini hissedebiliyordum. "Çok kısaltmadım hayatım, sadece dört numara yaptım."

Tekrar tuvalete çıktım. Aynaya bakacak cesareti toplamak için biraz kapıda bekledim. Ve içeri girdim. Aynadan bir kız bana bakıyordu. Daha önce hiç görmediğim bir kız. Yüzümü hep bir perdenin arkasında saklanmış görmeye alışmıştım. Çocukluğumdan beri saçlarım hep yüzümün bir kısmını gizlerdi.

Şimdiyse bütün yüzüm apaçık ortadaydı; kaşlarım, gözlerim, burnum, ağzım, yanaklarım. On yaşında gözüküyordum, on yaşında bir erkek çocuğu gibi. Tehditkâr bir bakış attım, aynadaki çocuk aynı şekilde karşılık verdi. Ufak tefek bir çocuk olabilirdi, ama ona bulaşmak istemezsiniz. Vahşi gözüküyordum.

Sinirli gözler, güçlü elmacık kemikleri, çene kaslarım hiçbir zaman olmadıkları kadar belirgindi. Beni insanlardan koruyan kalkanlarımdan birini kaybetmiş olabilirdim, ama normal halimden daha sert gözüküğüm kesindi. Hoşuma

gitmeye başlamıştı bile. Ellerimle tekrar saçlarıma dokundum, güzel bir histi ellerimi üzerinde gezdirmek.

Salona indiğimde, Örümcek dönmüştü. Ağzını bir süre kapatamadı şaşkınlıktan. "Vay anasını! Yalnızca yarım saatliğine gittim, ne yaptın sen?" Çevremde dönmeye başladı, her açıdan inceliyordu yeni halimi. "Aman Tanrım," gülmeye başladı.

"Çok karizmatik olmuşsun arkadaş!" Saçlarıma uzandı.

"Çek elini!" Orta malı değil saçlarım. Elleri havada, geri zıpladı.

76

tarama:ginny düzenleme:sereniti

"Tamam, tamam." Hâlâ gülüyordu, ama toparlaması uzun sürmedi. "Her neyse, gitmemiz lazım artık. Ne kadar erken, o kadar iyi."

"Nereye gidiyorsunuz evlat?" dedi, Val.

Örümcek yere bakarak, "Bilmemen çok daha iyi büyükanne..." diye yanıtladı.

"Peki, bakalım, ama beni arayacaksın değil mi? Haberdar edeceksin sürekli."

"Evet, denerim."

Val bir çantaya bizim için birkaç şey koymuştu: biraz yemek, uyku tulumu, battaniye. Yukarı çıkıp Val'in bana verdiği çantaya kendi kıyafetlerimi koydum. Bir dakika kadar garip bir sessizlik içinde öylece durduktan sonra, Örümcek öksürdü. "Haydi, gitme zamanı." Eğildi ve büyükannesine sıkıca sarıldı. Bunun birbirlerini son görüşleri olabileceğini düşünmek istemiyordum.

Örümcek çantaları aldı, ön kapıya yöneldi. Val beni kolumdan yakaladı. "Ona iyi bak, Jem." Ela gözleri yine benimkilere kitlenmiş, içime işliyorlardı. Derin bir nefes aldım, ama bir şey söylemedim. Hiçbir şeye söz veremezdim, değil mi? "Güvende olmasını sağla." Başka tarafa baktım ve o anda kolumu daha da sıktı. "Bir şey biliyor musun? Terry hakkında bir şey biliyor musun, Jem?"

Dudaklarımı sıktım ve başımı salladım.

"Ah, Tanrım." diye mırıldandı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı, "Sadece elinden gelenin en iyisini yap, Jem. Lütfen."

Kolumu bıraktı ve kapıya doğru yürüdük. Örümcek kapıyı açıp dışarı bir göz attı.

"Tamam," dedi. "Etraf temiz sanırım, hadi çıkalım." Kaldırıma park edilmiş kırmızı bir arabaya doğru ilerledi, bagajı açtı ve çantalarımızı koydu.

"Has... Bu araba senin mi?" dedim heyecanla.

Bana baktı ve o tanıdık sırıtışını yaptı. "Artık benim, atla hadi. Çabuk." Durmadan sağa, sola bakıyor, etrafı kolaçan ediyordu.

77

tarama:ginny düzenleme:sereniti

Val elini cebine daldırdı ve beş pound çıkarttı. "Al," dedi, Örümcek'e vermeye çalışarak, "al şunu."

Örümcek gülümseyerek büyükannesinin avucunu kapattı.

"Gerek yok büyükanne, yeterince param var."

"Umurumda değil, Terry. Bu benim param, sahip olduğum bütün para bu ve senin bunu almanı istiyorum. Al

şunu." Parayı Örümcek'in cebine soktu.

"Sen ne yapacaksın büyükanne?" Böyle bir acelede bile onu düşünebiliyordu.

"Merak etme, yarın emekli maaşımı alacağım. O para senin. Cips falan alırsın."

"Hoşçakal büyükanne," tekrar kollarını kocaman açtı ve sıkı sıkı sarıldı. Son kez sarılırlarken, Val gözlerini kapatmıştı, bırakmak istemiyor gibiydi. "Sana haber vereceğim, tamam mı?"

"Tamam, tamam evlat."

Arabaya bindik, Örümcek direksiyon'un altına daldı, iki eliyle araba canlanana kadar bir şeyleri kurcaladı. Yola çıktığımız anda, son bir kez dönüp arkamıza baktım. Val kaldırımında durmuş, öylece izliyordu, bir eli yarı havada, el bile sallayamıyordu.

Ama sesi kulağında yankılanıyordu, Elinden gelenin en iyisini yap, Jem. Örümcek'e oracıkta arabayı durdurmasını söylemek istedim. İnip, biri beni yakalayana, ya da kalp krizi geçirene kadar koşmak istedim. Yapabileceğim hiçbir şey kalmayana kadar koşmak. Çok derinlerde, Örümcek'i koruyabilmek için hiçbir şey yapamayacağımı biliyordum. Zamanı geliyordu, artık haftalar değil, günler vardı.

"Radyo'yu aç bakalım, bir şeyler dinleyelim." Sesi düşüncelerimi bıçak gibi kesti.

Ona baktım. Enerji dolu, bütün olanların keyfini çıkartıyor gibiydi - bütün bu heyecanın, kaçışın, Londra'da arabayla dolaşmanın. Eğer bir köpek olsaydı, şu an camı açmış, kafasını dışarı uzatmış, rüzgârda kulaklarını sallandırıyor olurdu.

Doğru düzgün bir şey bulmaya çalışıyordum ama radyoların hepsi saçma sapan şarkılar çalıyordu. Sonunda doğru düzgün

78

tarama:ginny düzenleme:sereniti

bir CD bulma umuduyla torpidoyu açmaya karar verdim. Bu daha da kötü sonuç verdi: Bee Gees, Elton John, Dire Straits.

Bin türlü saçma sapan şey daha vardı torpidoda; faturalar, eski bir tarak, biraz kâğıt. Kâğıtlardan birini çektim, eski bir faturaydı bu. Tam yere atmak üzereydim ki, bir şey gözüme çarptı. BayJ P McNulty, Crescent Yolu no: 24, Finsbury Park, Londra.

"Aman Tanrım, Örümcek. Bu Nutter'ın arabası! Ne yaptın sen?"

Gözleri parıldıyordu. "Dayanamadım, ne yapayım, güzel değil mi?"

"Okula mı gittin sen?"

"Evet, gizlice girdim. Herkes son dersteydi. Uzun sürmedi zaten, Astra'yı kilitlemekle kilitlememenin arasında pek bir fark yok."

"Şimdiye ihbar etmiştir bile, her yerde arabayı arıyorlardır."

"Evet, onu da düşündüm. Bir sonraki arabaya geçene kadar anayollardan, kameraların olduğu yerlerden uzak durmalıyız."

Etkilenmişim, her şeyi etraflıca düşünmüştü. Dikiz aynasına bakıp duruyordu, her bakışında araba hafifçe geziniyordu.

"Ne yapıyorsun?"

"Arkamızdan biri geliyor mu gelmiyor mu ona bakıyorum."

" Takip ediliyor olsaydık sirenleri duymaz mıydık?"

"Sadece polis arabaları olmayacak peşimizde, Jem. Normal görünümlü arabalar, en çok sakınmamız..."

"Nereye gidiyoruz peki?" Bunu daha önce sorgulamamış olmama şaşırđım, bütün kontrolü Örümcek'e bırakmıştım.

Ne yaptığını biliyor gibi gözüküyordu.

"Ülkeden çıkmayı denemek pek akıl karı değil, tüm limanlara haber verilmiştir bile. En mantıklısı dikkat çekmeyeceğimiz bir yere varana kadar sürmek. Belki batı kıyısına ineriz, deniz kenarına bir yere."

79

tarama:ginny düzenleme:sereniti

7

Jeton çabuk düştü, Hayatının en mutlu günü. "Westonbilmem ne ya da öyle bir yere mi?"

Gülümsedi. "Evet, orası olabilir mesela."

"Orası nerede ki?" Kabul ediyorum, coğrafya bilgim rezalet.

"Batıda, Bristol'dan ileride. Bir benzinciye girdiğimizde harita alsak iyi olacak. Yani harita'ya baktığım anda bulacağımdan değilim ama harita okumak da çok zor olmasa gerek."

"Paramız var o zaman?"

"Evet, yeterince var." Eliyle cebine vurdu. "Paramız var, arabamız var ve yoldayız!" Ve neşeli gibi bir çığlığın ardından, manyak gibi gülmeye başladı.

O an, bombayı, polisleri ve çalıntı bir arabada cepleri kanunsuz yollardan kazanılmış parayla dolu olan bir çocukla yolda olduğum gerçeğini aklımdan çıkarttım. On beş sene bekledikten sonra hayatım bugün başlamış gibi geldi o saniye.

Gerçek bir maceranın içindeydim ve bundan keyif alıyordum.

tarama:ginny düzenleme:sereniti

12. Bölüm

Londra'dan çıktığımız yol, bir bilimkurgu filminden fırlamış gibiydi. Uzun süre, iki tarafında yerden on beş metre yukarı kurulmuş, uzay çağından fırlamış gibi görünen ofisler olan bir yokuş çıktık. Her şey beton, cam ve havaydı. Şehirden kaçmaya çalışan bir araba deryasının parçasıydık. Önümüzden giden araba farlarına bakarken, her birinin içinde farklı hikâyelere sahip, değişik insanlar olduğunu düşündüm. İşten dönen insanlar, tüm karmaşadan ve saldırıdan uzaklaşabildiği için mutlu olan insanlar, banliyödeki evinde kendisini bekleyen çocuklarına dönen insanlar. Her birinin bir hikâyesi vardı elbet, ama bir teki bile bizimkiyle yarışamazdı. Çalıntı bir arabayla polisten kaçan iki çocuk. Bir rüyayı yaşıyor gibiydim o an, Örümcek ve ben filmin yıldızlarıydık: heyecanlı, tehlikeli, gerçek olamayacak kadar havalıydı. Örümcek bir karavanı geçmek için yana çıktı. Bir anda, hiç yoktan sağır edici bir korna sesi geldi. Dış şeritten bir şey üzerimize çıkmak üzereydi. "İttir!" Örümcek tekrar eski yerine girdi. Dış şeritten gelen araba bizimle aynı hizaya geldi ve Örümcek'e nefret dolu bir bakış atarak, küfür etti.

81

tarama:ginny düzenleme:sereniti

"Aynen iade ediyorum arkadaş!" diye yanıtladı Örümcek.

Herif çılgına dönmek üzereydi.

"Bırak Örümcek. Bakma ona. Tanrım, sen sadece yoluna bak tamam mı? Kaza yapmayalım bir de durduk yere."

Örümcek deli gibi kullanıyordu arabayı, gelişigüzel geçişler deniyordu. Sonunda, diğer herif gaza basıp arayı açtı, ben de rahat bir nefes aldım.

"Daha fazla dikkat çekmek istemeyiz bence bugün, biraz sakin olmaya çalış."

"Evet, biliyorum, ama o da şerefsizin tekiydi. Bana kaş göz yapmalar falan."

"Bence bu yoldan çıksak iyi olacak. Daha boş bir yerden gidelim."

"Bence de, bir sonraki çıkıştan çıkarız." Hâlâ sinirliydi, ama en azından iki eli de direksiyonun üzerindeydi artık.

Çok geçmeden, bir sonraki çıkışı gösteren tabela geldi.

Yan yola geçtik, ama o kadar hızlı gidiyorduk ki tabelayı okuyamadım.

Örümcek virajı rahat alabilmek için yavaşlamaya

çalıştı. İleride göbek olduğunu belirten bir tabela daha vardı,

ama onu da okuyamadık. Örümcek yeterince yavaşladığında,

biz göbeğe girmiştik bile. Ve çıkışları gösteren tabelalara

baka baka, durmaksızın dönüyorduk: "Hounslow... Slough...

Harrow... Tanrım, nereye gideceğiz?" İki tam tur döndük.

Bütün çıkışlarda birer araba belirip bizi korna manyağı yapmadan

karar veremeyecek gibiydik. Tam da dediğim olduğunda,

gelişigüzel bir çıkış seçtik ve yola daldık.

"Bizi takip eden oldu mu, Jem? Bizimle aynı turu atıp,

peşimizden bu yola giren birini gördün mü hiç?"

"Bilmem, nerden bileyim?"

"Aynalara bakman lazım! Alt tarafı biraz dikkat edeceksin yani, senden beyin ameliyatı yapmanı isteyen yok!" Alnından akan terleri görebiliyordum, stresli olduğu belliydi, ama gereksiz terslik yapıyordu.

"Of kes sesini!" diye bağırdım. "Tek gördüğüm birbirinin aynı ışıklar. Bizi takip edip etmediklerini nasıl anlayabilirim ki?"

82
tarama:ginny düzenleme:sereniti

Eliyle alnını sildi. "Neredeyiz?"

"Bilmem, sadece sürmeye devam et. Birazdan başka tabelalar çıkar."

"Tabelaların pek bir yardımını göremedik şu zamana kadar, bence bir harita almanın zamanı geldi."

"Bence onun da pek yardımı olmaz, harita okumaktan anladığımızı sanmıyorum."

"Peki, demek ki öğreneceğimiz gün bugünmüş. Tanrım, biraz dinlenmem lazım." Örümcek yana çekti. Motoru durdurdu ve oturduğu yerde gerinebildiği kadar gerindi. Sonra elleriyle suratını ovuşturdu ve parmaklarının arasından derin bir nefes verdi. "Arkadaş, gerçekten zormuş."

"Araba kullanmak mı?"

"Evet, düşünecek çok şey var. Her yerden üzerine bir şeyler geliyor. Of!"

Koluyla biraz daha alnındaki terleri sildi, başını arkaya yasladı ve gözlerini kapadı.

"Örümcek," dedim, yavaşça, "daha önce araba kullandın,

değil mi?"

"Evet, tabii," dedi, gözleri hâlâ kapalı bir şekilde.

"Spencer'ın arabasıyla sanayide bir tur atmıştım."

"Ben senin daha önce binlerce kere kullandığını sanmıştım.

Araba kaçırmalar falan... "

"Kaçırdık, evet, ama benim kullanmama hiç izin vermezlerdi.

Ben hep arabayı çalıştıran adam olurdum."

Sert bir bakış attım ona. "Sana inanamıyorum.. Gerçekten çatlaksın! Son birkaç saattir dünyanın en kalabalık yollarından birinde araba sürdüğünün farkında mısın sen? Hem de daha önce sadece bir kez direksiyon başına geçmiş bir çocuk olarak." Sinirimden gülüyordum, histeri krizi eşiğindeydim muhtemelen.

Şimdi gözlerini açmıştı. "Ne? Neye gülüyorsun? Bizi buraya kadar ben getirdim, değil mi?"

Nefes almak için durdum. "Sana gülmüyorum, gerçekten."

Alınmış görünüyordu, kolunu kavradım. "Sen bizi

83

tarama:ginny düzenleme:sereniti

buraya kadar getirdin ve bunu yaparken de mükemmeldin.

Mükemmeldin, Örümcek. Hadi, büyükannenin hazırladığı çantaya bir bakalım. Bir şeyler atıştıralım."

Dışarı çıktı, bagajdan çantayı aldı ve getirip kucağıma koydu.

Çantaya daldım ama halimiz içler açışıydı; birkaç kraker, çikolatalı bisküvi. Konserveler de vardı, ama açacaktan eser

yoktu. En azından çantanın dibinde bir paket sigara vardı,

daha da aşağıda ise ağır bir şey daha. Elimi en dibe daldırıp o

ağır Şeyi kavrayarak çantadan çıkarttım. Örümcek'in gözleri parladı.

"Hayatta olmaz, arkadaş," dedim, votka Şişesini çantaya geri koyarken. "Bunun Şu an bize bir yardımı olacağını sanmıyorum."

"Ama ben biraz susadım, içecek başka bir Şey var mı orada?"

antaya biraz daha göz gezdirdim. "Yok."

"Kıtlıktayız," dedi rümcek. Ve garip bir kahkaha attı.

"Ne?"

"Hiçbir Şeyin olmadığı zaman öyle denmez mi? Yani bir deyim gibi işte? Komik geldi bir an."

Bir anda, kendi ağzından çıkanlar çok hoşuna gitti ve bu sefer ciddi ciddi gülmeye başladı. Ne dediğini ya da neye güldüğünü anlamıyordum ama ben de gülmeye başlamıştım.

Bir süre, iki gerizekâlı gibi sebepsiz yere kahkaha attık.

Durduğumuzda ise, gülmek bütün enerjimizi almış gibiydi.

Kahkahalarımızın sonu, bizi gerçeğe döndürmüŐtü sanki. Araba sessizdi. Çok soğuk bir Şey içtiğinizde boğazınızdaki aşağı süzölüŐünü hissediyiniz gibi, içinde bulunduğumuz durumun ciddiyetinin, arabanın içini dolduruŐunu hissedebiliyordum. Korkmam gereken her Şey ısrarla aklıma geliyordu. Nereye gideceğimizi bilmiyorduk, yanımızda işe yarar hiçbir Şey yoktu, herkes bizi arıyordu. Söyleyen ben olmak istemedim, ama kendimi de tutamadım.

"Belki de geri dönmeliyiz," dedim. "Geri dönüp teslim olursak, üstümüze çok gelmeyebilirler."

tarama:ginny düzenleme:sereniti

Örümcek başını iki yana salladı, "Ben geri dönmüyorum.

Dönemem, Jem."

"Ne demek dönemem? Yani, bir süre için zorlanırız. Bizi sorguya falan çekerler. Tabii şu an bir de araba olayı var, ama bunun için bizi içeri atacak değiller herhalde."

"Hayır, Jem. Sorun polis değil, yani bu sefer beni kesin içeri atarlar, bir süredir sebep kovalıyorlardı zaten. Ama sorun onlar değil. Bak." Cebine elini daldırdı ve katlanmış kahverengi bir zarf çıkartıp, bana uzattı.

"Ne bu?"

"İçine bak."

Zarfi açıp içine baktım. Hayatımda daha önce bir arada görmediğim kadar çok para vardı içinde.

"Bu bizim geleceğimiz, Jem. Önümüzdeki birkaç hafta için en azından."

Elimde paraları tutmuş, kitap sayfalarını hızla çevirir gibi oynuyordum. Yüzlerce beşlik ve onluk olmalıydı. Binlerce pound. "Ne yaptın sen, banka falan mı soydun?"

Aşağı baktı ve elleriyle saçlarını karıştırdı. "Son teslimatımı yapmadım."

"Bu Baz'ın parası mı? Baz'ı mı soydun? Aman tanrım,

Örümcek, seni öldürecekler!"

Tırnaklarını yemeye geri dönmüştü. "Beni bulamazlarsa, öldüremezler de. Bu yüzden geri dönemem. Artık sadece sen ve beniz, Jem. Bunu yapmak zorundayız. Yeni bir yer bulup, her şeye baştan başlamalıyız."

Gözlerimi kapattım. Gerçekten geriye dönmek söz konusu değildi. Omzumda bir el hissettim.

"İyi misin?" Cevap vermedim, ne diyeceğimi bilmiyordum.

"Seni bir yerde bırakabilirim istersen. Ben dönemem, ama sen dönebilirsin. Sen geri dönebilirsin, Jem."

Ne demek istediğini anlıyordum, bunu gerçekten yapacaktı o, bensiz olsa bile. Ama neye dönecektim ki? Polise mi, Karen'a mı, yoksa yeni bir şehre postalanmak için Sosyal Hizmetler'e mi? Gözlerimi açtığımda Örümcek bana bakı-

85

tarama:ginny düzenleme:sereniti

yordu, ama gerçekten beni görüyordu. Hayatıma girmiş hiçbir insanın görmediği gibi görüyordu, kapüşonlu montuna gizlenmiş kızı. Bu zamana kadar kimsenin uğraşmadığı kadar uğraşmıştı benimle. O farklıydı: komikti, deliydi, umursamazdı, uyuzdu. Benim için gayet mükemmeldi.

"Hayır," dedim. "Tamam, devam ediyoruz yola. Weston-Super-Bilmemne'yi görmek bana bir şey kaybettirmez muhtemelen."

Sırıtarak başını yukarı aşağı salladı. "Hadi o zaman, yola çıkalım, bir benzin istasyonu bulalım, adam gibi yiyeceklerle bir de harita alalım. Devamını orada düşünüyoruz."

"Tamam," dedim. "Hadi."

Tekrar ana yola girdik. On dakika kadar devam ettikten sonra bir benzinci gördük ve pompalardan birinin yanında durduk. Azıcık uğraştıktan sonra, Örümcek deponun kapağını açmayı başardı ve benzin işini halletti, ikimiz de markete girdik, ben tuvaleti kullanırken, Örümcek de alışverişi

hallediyordu: kola, cips, çikolata, biraz sandviç. İki, u gün
durmadan sürmemizi sağlayacak kadar erzak depolamış sayılırdık.
İnsanlarsa bize garip garip bakıyorlardı. Eyvah, diye
geçirdim içimden, tonla erzak depolayan iki genç çocuğu elbet hatırlarlar.
Kuyruk aşıırı yavaş ilerliyordu.

Kasanın arkasındaki adamın radyosu açıktı, haberler başladı.

"Londra, London Eye'a yapılan saldırıyla çalkalanıyor...

Yedi ölü ve bir çok yaralı var... Polis iki genç Őüphelinin peşinde,
biri zenci ve hayli uzun, diğeri ise kısa ve hafif yapılı."

Her yerim karıncalanıyordu. Kafamın üzerinde, BURADALAR
yazan bir tabela varmış gibi hissediyordum.

Radyo'daki anonsu Örümcek de duymuştu. Başını eğmiş,
dudaklarını kemirerek ayaklarına bakıyordu. Birinin bir Şey
söylemesini, üzerimize atlamasını falan bekliyordum. Her
Şeyi bir anda yere atıp koşarak kaçmak istiyordum, ama bunun
hata olacağıının farkındaydım. Sakin ol, sakin ol. Bir adım
ilerledik. Haberler sona erdi, müzik yayını tekrar başladı.

86

tarama:ginny düzenleme:sereniti

Kasadaki adam bize bakmadı bile, sadece pompa numarasını
sordu ve verdiğimiz malları kasadan geçirdi. Örümcek her
Şeyi nakit ödedi ve marketten çıktık. Arabanın kapısına ulaştığımız
anda kafamı kaldırdım ve işte oradaydı. Gözlerinin
içine bakmama rağmen, hiçbir tepki vermeyen avcımız. Kamera.

Geçmiş olsun, dedim içimden. Artık Val'in aptal anorağı
ve kısacık saçlarımla resmim de var. Arabaya bindiğim anda
anorağı üzerimden çıkararak arka koltuğa attım. Örümcek

motoru çalıştırdı hemen.

"Hadi, gidelim. Al, sen haritadan nerede olduğumuzu bulmaya alış." Büyük harita kitabını kuağıma koydu.

Tam itiraz etmeye hazırlanıyordum ki, sözümü kesti.

"Jem, sakin olup buradan gitmemiz gerekli, tamam mı? Bu artık ölüm kalım meselesi, o yüzden, itiraz etmeden yardım etmeye çalışman gerekiyor."

Güney İngiltere'nin haritasını bulana kadar sayfaları çevirdim.

Dikkatle haritayı inceledim ve Londra'yı buldum.

Biraz soluna bakıp Bristol'u bulduğumda ise, ufak çapta bir zafer kazanmışım gibi hissettim. İki arasında binlerce yol vardı, bizimse sadece bir tanesine ihtiyacımız vardı.

"Bir tabela görene kadar sr, rmcek. Tabela gördüğümüzde, nerede olduğumuzu anlayabilirim."

Ve böylece, deneye yanıla, şehirden çıkmanın yolunu bulduk.

Yanlış yola girdiğimizde dönüyor, ara sıra durup haritayı anlamaya çalışıyorduk. Nerede olduğumuzu anladığımız andan itibaren, parmağımı haritanın üzerinden ayırmıyor, gittiğimiz yolu parmağımla takip ediyordum. Sürekli olarak peşimizde biri var mı diye aynalara bakıyor, etrafi kolaçan ediyordum. Gayet başarılı sayılırdık açıkçası.

Basingstoke'a geldiğimizde evre yolundan çıktık, sessiz bir sokakta kenara çektik. Örümcek arabadan çıkıp yol kenarında bir yere işedi. Sonra da arabada ufak bir piknik yaptık: sandviçler, cipsler, kola.

"Bu arabadan kurtulmanın vakti geldi, yakında ülkedeki tüm polisler bunu aramaya başlayacak," dedi örümcek, aç-

tarama:ginny düzenleme:sereniti

zındaki yemeklerle konuşabildiği kadar. Her kelimesinde bir parça yemek dışarı fırlıyordu.

Üzgün bir ses tonuyla, "Ben sevmeye başlamıştım." dedim.

"Biliyorum ama bu arabayla devam edersek bizi bu gece, bilemedin yarın enselerler. Uyuyacak sessiz bir yer bulalım, sabah erkenden başka bir arabaya geçer, yola devam ederiz."

İssız bir köy yoluna girene kadar devam ettik. Sokak lambaları bile olmayan bir yol bulduğumuzda ise Örümcek kenara çekti, motoru kapattı, farları söndürdü. Zifiri karanlığın içindeydik.

"Bu pek hoşuma gitmedi, Örümcek. En azından sokak lambaları olan bir yerde dursak? Burası çok korkutucu."

"Olmaz, arkadaş. Eğer ışık olursa, insanlar bizi görür. Beş dakika bile dayanamayız. Gözün kapalıyken karanlığın bir zararı olmaz zaten. Hadi sen geç arkaya uzan. Merak etme, bir şey olmayacak."

"Sen ne yapacaksın?"

"Hiç, burada uyurum ben." Uzun bacakları anca sığıyor, kafası ise neredeyse tavana değiyordu.

"Yok, boş ver. Ben burada iyiyim. Koltuğu da biraz arkaya yaslar uyurum. Sen geç arkaya, en azından oraya sığma ihtimalin var."

Eski moda centilmenliği sona ermişti, teklifimi anında kabul etti. Sürücü kapısından çıktı ve arkaya geçti. Çantaya elini daldırıp, bana bir battaniye uzattı. Kendine de bir tane

alıp uzandı.

Bana verdiği battaniyeyi omzuma koydum ve biraz daha rahat olabilmek için kıvrıldım. Gözlerimi kapattım ama televizyondaki görüntü gözümün önünden gitmiyordu: Eye'ın eksik olan bölmesinin bıraktığı boşluk, etrafa saçılmış eşyalar, eşofmanlı çocuğun çantası. Kuyruk tekrar gözümün önüne geldi, bana bakan yüzler. Gözlerimi açtım ama rahatlayamıyordum, dikkatimi verip kafamı dağıtabileceğim hiçbir şey yoktu, sadece köy yolu olduğuna inandığım bir karanlık vardı

88

tarama:ginny düzenleme:sereniti

önümde. Karanlık o kadar yoğunu ki, dışarıda herhangi bir şey olabilir düşüncesi uyandırıyor insanda. Birkaç metre ötede elinde bıçakla manyağın teki bizi izliyor olabilir ve bizim onu fark etmemiz için bize yaklaşması, elindeki bıçağı hazırlayarak bir anda kapıyı açması ve ...

"Örümcek, uyanık mısın?"

"Evet." Dönüp durduğunu duyabiliyordum zaten. "Aşırı yorgunum, ama bir türlü uyuyamıyorum. Beynim düşünmeyi kesmiyor, sanki bir prize bağlıyım da fişi çekemiyorum gibi."

"Korkuyorum. Sevmedim burayı."

Kolunu koltuğumun arkasından uzattığını hissettim.

Eliyle omzuma dokundu. Elimi battaniyenin içinden çıkarttım ve elini tuttum. Eli, elimin iki katıydı neredeyse, uzun parmakları ve yumru yumru eklemleri vardı. Başparmağıyla, başparmağımla yavaş yavaş okşuyordu. Rahatlamış görünmüyordum

muhtemelen, çünkü bir anda Örümcek doğruldu,

kapıyı açtı ve sürücü koltuğuna geçti.

"Gitme zamanı, Jem. İnsanlar uyanmadan, altımıza güzel bir araba alıp, biraz yol kat edelim."

Arabayı döndürdü ve uyuyan şehrin banliyölerine doğru yola koyuldu. Aniden frene asıldığında, öne doğru savruldu.

Bir tilki, bütün yolun sahibiymiş gibi ağır ağır karşıdan karşıya geçiyordu. Tilki korkup hızla karanlıkta kaybolurken, Örümcek arkasından gülümsedi.

"İyi ki ona çarpmadım, o da bizim gibi biri sonuçta. Kurnaz bir hırsız, bir orada, bir burada, sabah erkenden avının, mutluluğun peşinde. Saygılar, Bay Tilki."

Park edilmiş arabalarla dolu bir sokağa girene kadar devam ettik. Gecenin bir yarısı olmasına rağmen Örümcek inanılmaz ayıktı, gözleri fıldır fıldır dönerek durum değerlendirmesi yapıyordu. Bir süre sonra durdu ve başıyla büyük bir arazi arabasını işaret etti.

"İşte bu, Jem. Eşyaların hepsini çantaya koy, hızlı ve sessiz olmamız lazım." Uzun ve kemikli işaret parmağını ağzına götürerek göz kırptı. Gerçekten anın tadını çıkarıyordu.

89

tarama:ginny düzenleme:sereniti

13. Bölüm

"Sen burada bekle, ben bir bakayım."

Örümcek arabadan çıkıp yolun karşı tarafına geçti. Arabanın etrafında hızlı bir tur attı ve geri geldi.

"Tamam, bu işimizi görür. Baston kilit falan da yok üzerinde."

Bütün eşyaları topladın mı? Battaniyeleri unutma."

"Bir dakika." Torpido gözüne uzandım ve McNulty'nin mektuplarından birini çektim. Bir kalem bulmak için, biraz daha karıştırdım. Kalemi bulduğumda ise, zarfın köşesine, yazabildiğim en ufak şekilde yazdım: SON - 25122023. Zalim piçe güzel bir ayrılık hediyesi.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldadı Örümcek. "Acelemiz olduğunun farkındasındır umarım. Hadi."

Zarfi yere attım, eşyalarımı kucakladım ve arabadan çıktım.

Örümcek çoktan diğerinin sürücü kapısında bile.

Garip bir aletle kilidini kurcalıyordu. Çok geçmeden, iç rahatlatıcı bir klik sesi duyuldu ve Örümcek içeri girdi, benim için yolcu kapısını açtı. Arabanın etrafından döndüm, bütün eşyalarımı arka koltuğa fırlattım ve çabucak koltuğuma oturdum. Örümcek direksiyonun altına eğilmiş, en iyi yaptığı işi yapıyordu, motor çalışmaya başladı. Tekrar yola koyulduk, uyuyan, sakin sokaklardan kayarak geçiyorduk adeta.

90

tarama:ginny düzenleme:sereniti

Basingstoke'tan çıkmamız sanki bir ömür sürdü. İnsanı nasıl bir kâbusun içine atmak için yapılmışsa bu yollar, sonsuza dek orada hapsolmanızı sağlıyorlar. Yirmi dakika kadar bir sağa bir sola dönüp, yorucu daireler çizip durduk. Sonunda Andover tabelasını gördüm - haritadan, oranın, batıya doğru bir sonraki bölge olduğunu biliyordum. Çirkin yollardan kurtulduğumuz anda Örümcek rahat bir nefes aldı. "Londra'yı rahat bıraksınlar da, şu boktan Basingstoke'u

bombalasımlar."

Saat altı buçuk olmuştu, etrafta yavaştan arabalar beliriyordu.

"Radyoyu aç, bakalım yeni bir gelişme var mı?" dedi

Örümcek.

Ben bilmek istemiyordum, dışarıdaki dünyanın orada

kalmasını tercih ediyordum, Örümcek'le yolculuk ediyor

olduğumuz fikrini kabul etmek daha rahatlatıcıydı ama yine

dediğini yaptım ve radyoyu açtım.

"Londra saldırısındaki ölü sayısı on bire yükseldi. Yirmi

altı yaralının tedavisine devam edilirken, ikisinin durumunun

ağır olduğu açıklandı. Adli tıp ekipleri, suç mahallindeki

incelemelerini hızlandırdı. Faillerin yakalanması için delil

toplama çalışmalarının yanında, ölenlerin kimliklerinin tespit

edilebilmesi için de çalışmalar sürüyor. Polis ise hâlâ olay

yerinden kaçan iki genci arıyor ve birazdan yapılacak bir basın

toplantısıyla şüphelilerin kameralara kaydedilen görüntülerini

paylaşmaya hazırlanıyor."

"Kapat, Jem. Araba hakkında bir şey demedi değil mi?

Belki hâlâ fark etmemişlerdir onu da bizim çaldığımızı."

"Bence ellerindeki bütün kozları açıklamıyorlardır, sonuçta

anlamaları çok zor olmasa gerek. Karen benim için

çoktan kayıp ihbarında bulunmuştur, ellerinde kamera görüntüleri

de var..."

"En iyisi gizlenebileceğimiz, şöyle kamp yapar gibi takılabileceğimiz

bir yer bulmak. İnsanların olduğu her yer bizim

için tehlikeli."

tarama:ginny düzenleme:sereniti

Kalbim sıkıştıyordu. Kamp yapmak hakkında ne bilirdik ki biz, Londralı iki çocuk? "Örümcek, daha önce hiç kamp yaptın mı?"

"Hayır, ama ne kadar zor olabilir ki? Sadece yeteri kadar yiyecek ve suya ihtiyacımız var, tabii bir de battaniyelere. Başımızı sokacak bir yer de bulduk mu tamam işte. Hadi, bir şey olmaz, komandolar gibi değil mi?"

Güldüm. "Ben askerlik yapmadım biliyorsun."

"Gerzek, onu demedim, doğada yaşamak, yiyecek için avlanmak, bir şey toplamak, komando gibi takılmak yani."

"Eğer etraftan topladıklarımızı yersek yarın geceyi hastanede geçiririz, benden söylemesi. Kesin zehirleniriz, tabii eğer donarak ölmezsek." Camdan dışarı, uzaylı eliyle yapılmış gibi görünen tarlalara baktım. Mars'ın yüzeyi bile daha dost canlısı görünürdü; etrafta ne bir dükkân, ne bir ev, ne bir insan ne de herhangi bir hayat belirtisi vardı. Dürüst olmak gerekirse, Londra çöplükten başka bir şey değil belki ama en azından biraz medeniyet var, burası gibi sonsuz, çamurlu bir boşluk değil. "Neden yolun dışına bir yere park edip arabanın içinde kalmıyoruz ki?"

"Evet, haklısın sanırım. O zaman yarım saat kadar daha ilerleyip, karanlık iyice çökene kadar gizlenebileceğimiz bir yer bulalım. Karanlıkta fark edilmemiz daha zor olur."

Yola devam ettik, çiftliklerin, tepelerin üzerinden geçtik.

Ara sıra bir grup ev ya da bir dükkâna, genellikle tabelaları olmasa dükkân olduklarını anlamaya imkân olmayan

dükânlara rastlıyorduk. Sanki ortaçağda falan yaşıyormuşuz gibi, bazı evlerin çatıları samandı. Annemin bana okuduğu aptal Uç Küçük Domuzcuk hikâyesini hatırlattı bana bu evler. Aptal domuz, evini tamamen samanlardan yapıyor, kötü kurt da bir nefeste bütün evini yerle bir ediyordu. Sonunda üç küçük domuz bir evin içinde güvende oluyor, kurt ise kendini bir kazanın içinde pişerken buluyordu değil mi? Çocuklara niye bu yalanları söylerler anlayamıyorum. Hayata atıldıklarında kurtların her zaman kazandığını, Örümcek

92

tarama:ginny düzenleme:sereniti

ve benim gibi küçük domuzcukların da her zaman yenilmeye mahkûm olduğunu zaten görecekler.

"Ne düşünüyorsun?"

Sesini duyup ayıldım. Uyuya kalmamıştım ama düşüncelere dalıp gitmişim.

"Domuzları."

"Etrafta mı gördün?" Hızlıca arkasına baktı ve yine ister istemez direksiyonu kırdı dengesizce.

"Hayır. Adam gibi kullanır mısın şu arabayı, gözünü yoldan ayırma! ikimizi de öldüreceksin sonunda. Her neyse, öyle domuz değil, polislerden bahsetmiyorum, gerçek domuz, hikâyelerdeki domuz en azından, of neyse..."

Üzerinde piknik yeri resmi olan bir tabela gördük. Yoldan çıkıp göze batmayan bir park yeri bulduk. Bir kamyonun arkasına park ettik, birer kola açıp birkaç bisküvi yedik. Kamyonun yanında bir adam belirdi ve kamyonun arkasına doğru

ilerledi. Sigarasını yakmak için durdu, sonra yüklerinin bağlarını kontrol etmeye koyuldu. Bütün bu süre boyunca bize baktığını görebiliyordum. Bakmıyor gibi yapıyordu ama anlayabiliyordum, hani biri gözünün kenarıyla size bakar, siz de hissedersiniz ya. Onun gibi bir şeydi. Bizim arabanın önünden geçip sürücü kapısına doğru ilerlerken, içgüdüsel olarak eğilip saklandım.

"Onu görebiliyor musun?"

Örümcek, bisküvilerinin arasından, "Kimi, şu şoförü mü?"

"Evet, onu görebiliyor musun şu an?"

"Evet, dikiz aynasından görüyorum. Niye?"

"Ne yapıyor?"

"Ağzında sigarası var ve telsiz gibi bir şeyden konuşuyor."

Gerilmiştim, "Bizi tanıdı, Örümcek. Polise haber veriyor."

"Yok artık, saçmalama. Bu kamyon şoförleri birbirleriyle hep konuşur."

"Ama ya tanıdıysa? O zaman ne yapacağız?"

93

tarama:ginny düzenleme:sereniti

"Bu arabadan kurtulup, başka bir tanesine geçeceğiz. Neyse şuradan bir çikalım da." Motoru çalıştırdı ve hızlıca tekrar anayola çıktık, usta bir şoför olma yolunda büyük aşama kaydetmişti bile.

Arkaya baktım. Çok geride, kamyon bizi takip ediyordu.

Dikkat edince, aslında etrafımızda tonla kamyon olduğunu gördüm: iki araba önümüzde bir tane vardı, dakika başı

ters yönden gelen oluyordu. Eğer bizi fark edip diğer kamyonculara

haber verdiyse, başımız gerçekten büyük beladaydı.

Her hareketimizi takip edebilecek kadar fazlaydı sayıları.

Karşımızdan bir kamyon geliyordu ve yanımızdan geçerken

bir an için göz göze geldik, hemen gözlerini benden kaçırdı.

Başında mikrofonlu bir kulaklık vardı ve yanımızdan geçerken

mikrofona doğru bir şeyler söylüyordu.

"Örümcek, buradan kurtulmamız lazım. Bizi buldular,

inan bana. Şu son kamyonun şoförü gözlerimin içine baktı.

Biliyorlar. Sen de gördün mü bana bakışımı?"

"Hayır, arkadaş, bana söylediğin gibi yalnızca yola bakıyorum."

"O zaman bir sonrakine dikkat et."

Birkaç dakika sonra yanımızdan bir kamyon daha geçti ve

bu sefer şoförün bakışlarını Örümcek de yakaladı.

Küfrede küfrede hızlandı ve yan yola girdi. Bir elimle kapı

koluna, bir elimle torpidoya tutunuyordum ve karşıdan bir

arabanın gelmemesi için dua ediyordum. Örümcek yavaşladı,

arabanın ilerleyemeyeceği kadar dar bir yola geldiğimizde,

durdu. Karşımızda bir tabela vardı, Yürüme Yolu.

"Eşyaları toplamama yardım et, yürüyerek devam edeceğiz."

"İmkânı yok. Nasıl? Nereye?"

"Eşyalarımızı alıp, yolu takip edeceğiz, birkaç mil yürüyüp

gizlenecek bir yer bulacağız. Sonra da ben bir araba daha

bulacağım ve devam edeceğiz. Şu an için tek şansımız bu.

Hadi toparla eşyaları."

Çantalara sığdırabildiğimiz her şeyi tıktırdık. Harita ki-

tarama:ginny düzenleme:sereniti

tabından şu an olduğumuz yerin ve burasıyla Weston arasındaki yerlerin haritalarını kopartıp cebime koydum.

"Aferin, iyi düşündün arkadaş." Örümcek'in yine heyecanlandığını anlayabiliyordunuz. Bu sefer ben de heyecanlıydım sanırım. Ama ikimizin heyecanı farklıydı. O macera yaşıyor olmanın heyecanından keyif alıyorken, ben yakalanma ihtimalimizden korkuyordum.

Her şeyi çantalara sığdıramadık. Paltomu üstüme geçirdim, taşımaktan daha kolay olur diye, Örümcek de aynı mantıkla battaniyeyi omzuna attı. Ve arabaya bir veda bakışı atarak yürümeye koyulduk. Kim bilir nasıl gözüküyorduk o an, iki evsiz gibiydik muhtemelen. Dağa yürüyüş yapmaya gelmiş gibi gözükmediğimiz kesindi, elimizde ucuz çanta ve plastik poşetlerle, sırt çantaları ve trekking botlarıyla yürüyüşe çıkan tiplerden çok farklıydık.

Çantalar tam bir belaydı. Bir tanesi, ne yaparsam yapayım, her adımında bacağıma çarpıp duruyordu. Önümde tutmayı deniyordum, diğer elime almayı, arkamda tutmayı, hiç fark etmiyordu. Yine, yine, yine bir şekilde çarpıyordu. Tutma yeri elimi kesmeye başlamıştı, elim inanılmaz acıyordu.

Yürüdüğümüz yol ise, başlı başına bir rezaletti. İki farklı seçenek vardı, büyük taşların olduğu taraf ve küçük taşların olduğu taraf. İkisinin ortasında ise, zeminin nasıl olduğunu kestiremediğim bir çimenlik vardı. Taşlı yollardan birinden ilerliyordum ama bileğim her adımda burkulacak gibi oluyordu.

Bir tanesinde iyice sendeleyince, ortadaki çimenlikten

devam etmeye karar verdim. Bir süre rahat ilerleyebilsem de, ya yokuş aşağı iniyor olduğumuzdan ya da bir çukura girmek üzere olduğumdan, bileğim tekrar garip bir şekilde kıvrıldı. Bütün bu yürüme çabalarımın arasında elimdeki çantalar hâlâ bacağıma çarpıp duruyordu ve darbeler artık biri elinde çekiçle bacağıma vuruyormuş hissi veriyordu. Delirmek üzereydim.

Bu şekilde bir yarım saat kadar ilerledikten sonra, dur-

95

tarama:ginny düzenleme:sereniti

dum. İki çantayı da yere bıraktım. Kıpkırmızı olmuş avuç içlerime baktım; kırmızıdan ziyade mor bile olabilirlerdi, çantalar yüzünden çapraz kesikler oluşmuştu. Örümcek ise benden bihaber yürümeye devam ediyordu. Sanki kulağında müzikçaları varmış da, ritme uygun yürüyüş yapıyormuş gibiydi.

Birkaç saniye sonra, yanından yürümediğimi fark ederek arkasını döndü.

"Ne oldu?"

"Daha fazla devam edemeyeceğim. Bittim. Biraz durup dinlenebilir miyiz?"

Saatine baktı. "Sadece altı dakikadır yürüyoruz. Şu köşeyi dönsen hâlâ arabayı görebilirsin."

Çantalardan birine tekme attım. "Yapamıyorum! Yürümekten hoşlanmıyorum."

"Londra'da kilometrelerce yürüyoruz, nehrin orda, ya da ara sokaklarda. Kilometrelerden bahsediyorum arkadaş.

Bunu da yapabilirsin."

"Evet, ama orası Londra, en azından bir medeniyet var.

Kaldırımlar var, yollar var. Burası Tanrının unuttuğu bir yer!

Bileklerim acıyor ve bu aptal çantalar da bacağıma çarpıp duruyor, ellerime baksana, lanet olasınca çantalar!" Ellerimi ona doğru uzattım.

"Bak," dedi sakince, "o arabadan uzaklaşabildiğimiz kadar uzaklaşmalıyız, saklanacak bir yer bulmalıyız. Bu yoldan bir saat daha devam edersek, makul bir yer bulabiliriz."

"Beni dinlemiyor musun? YAPAMIYORUM!" Sinirden bir çığlık koyuverdim; ayağımla yeri dövmüş bile olabilirim.

Sonrasında çantalardan birini kaldırdım ve yana fırlattım.

Havada süzülüp, iki metre yükseklikteki çalılardan birinin üstüne düştü.

Örümcek çabucak yanıma geldi ve eliyle ağzımı kapadı,

"Şşş, sessiz ol, herkesi başımıza toplayacaksın." Gözlerinde değişik bir parıltı, suratında gizlemeye çalıştığı bir sırıtış vardı.

Bana gülüyordu.

O.

96

tarama:ginny düzenleme:sereniti

Bana.

Gülüyordu.

Gözüm döndü, yumruk, tekme ne varsa savuruyor, çığlık atıyordum. "Sakın bana gülme! Sakın! Asla... !"

Geri adam atmak ya da geri vurmak yerine beni sarıp sarmaladı ve havaya kaldırdı. Kollarım kollarının arasında sıkışmış, bacaklarım ise havada asılı, işlevsiz kalmışlardı. Hareket

etmeme olanak yoktu, yüzüm ise tam koltukaltının oraya sıkışmıştı. Ama değişik bir şekilde, rahatlıyordum. Öyle durduğum süre boyunca, öfkemin dindiğini hissedebiliyordum.

Başını başımın üstüne koymuştu, hareket etmeden duruyorduk.

Sadece nefes alıyorduk.

"Şimdi iyi misin?" dedi, bir süre sonra.

"Hayır." Ama iyiydim, en azından daha iyiydim.

Örümcek beni bıraktı, çalıkların üstünden çantayı almaya koyuldu. "Biraz çikolata yiyelim ve devam edelim. Ben senin çantalarını taşıyım."

Bunu yapmasına izin veremezdim, benim de bir gururum var sonuçta.

"Hadi bırak git. Ben kendi çantalarımı taşıyabilirim."

"Evet, evet, tabii."

Sonunda anlaşmaya vardık ve o daha asap bozucu olanı aldı. Tekrar yokuş yukarı yürümeye başladık, yaprakların arasından güneş ışıkları girmeye başlıyor, ana yoldan araba sesleri geliyordu.

97

tarama:ginny düzenleme:sereniti

14. Bölüm

Yol demir bir kapıyla sona eriyordu. Çantaları yere bırakıp kapının diğer tarafına göz attık. Kapıyı geçtikten sonra da yol aynen devam ediyor gibi görünüyordu. Uçsuz bucaksız bir tarlaya doğru gidiyordu. Önümüzdeki alanın hemen ardından yokuş aşağı inildiği için, bir kısmı görünmüyordu.

Ama sonrasında tekrar yükselen alanın da, hemen önümüzdekenden

hiçbir farkı yoktu. Hayatımda gördüğüm en büyük

hiçlikle karşı karşıyaydık.

"Şimdi ne halt edeceğiz?" diye sordum.

Örümcek omuz silkti. "Terk ettiğimiz arabadan uzaklaşmaya

devam edeceğiz. Nereye doğru olduğu fark etmez."

"Burayı geçmemize imkân yok, farkındasın değil mi?"

Başımla kırsal çölü işaret ediyordum.

"Neden olmasın?"

"Kör müsün, şapşal? Ne ağaç var, ne tümsek, ne de kaya

yığını. Böyle bir boşlukta ilerlememizi beklemiyorsun herhalde.

Yüz kilometre mesafedeki herkes bizi elinde patlamış

mısırla izleyebilir."

"Geri dönmeyi mi tercih edersin? Arabaya dönelim, öylece

oturup bizi bulmalarını bekleyelim. Bulduklarında da, ellerimizden

kelepçeyip yere yatırıp kafamızın arkasına silah

dayamalarına izin verelim, nasıl fikir?"

98

tarama:ginny düzenleme:sereniti

"Nasıl yani, silah... ?"

"Terörist olduğumuzu düşünüyorlar."

Başımı ellerimin arasına alıp gözlerimi kapattım. Firari

olmanın nasıl olacağıyla ilgili kurduğum hayalleri hatırlamıyorum

ama böyle olmadıklarına eminim. O kadar yorgundum

ki kollarım, bacaklarım sızlıyordu.

"Biraz burada kalamaz mıyız?" dedim, başım hâlâ ellerimin

arasındaydı, sesim kıyafetlerimde boğuluyordu.

Örümcek'in ses tonundan cevabının içeriği belli oluyordu.'

"Arabaya hâlâ çok yakınız. Devam etmemiz gerek." Duraksadı.

"Bak, şuradaki ağaç kümesini görüyor musun? Oraya

kadar gidelim, sonra hava kararana kadar dinleniriz."

Başımı kaldırdım. Elli kilometre ötedeki tepenin üzerindeki

karartıdan bahsediyordu.

"Ne? Orası mı?"

Başıyla onayladı. "Evet, yarım saatimizi alır. Bilemedin

kırk dakika. Yapabiliriz." Bütün çantaları aldı ve kapının

önündeki çitin üzerinden diğer tarafa attı. Sonra da uzun bacaklarıyla

tek hamlede kendisi geçti.

İç geçirdim ve onu takip ettim. Üzerine bastığım tahta

basamak, ağırlığımı verdiğim anda sallanmaya başladı ve ufak

bir çığlık attım. Örümcek gülerek beni tutmak için yakına

geldi. Dengemi sağlamak için elini tutarak bir bacağımı çitin

üzerinden diğer tarafa attım. Diğer bacağımı da alırken, çitin

en üstündeki tahtayı tutuyordum. Adımımı atmamla beraber,

elim tahtanın üzerinden kaydı, az kalsın düşüyordum. Ama o

an önemli olan, neden kaydığımды. Elim tamamen kuş boku

olmuştu ve Örümcek karşımda gülmekten geberecekti.

"İttir!" Örümcek'in kahkahaları tüm çevre şehirlerden

duyuluyordu muhtemelen. Sonunda çitin üzerinden yere

inebildiğimде, Örümcek daha da çok gülüyordu. "Ne var?"

"Hayatımda bundan daha komik bir şey görmemiştim.

Hem beceriksiz, hem boklusun artık. Mükemmel!"

"Bas git!" Elimi üzerine silmek için hamle yaptım ama

kaçtı. Bir süre çantaların etrafında onu kovalasam da, sonun-

tarama:ginny düzenleme:sereniti

da o beni yakalayıp bileğimi kavradı ve elimi zorla yere sildirdi.

Çoğu temizlenmişti, kalanı da pantolonuma sürüp hallettim.

Birbirimizden uzağa oturduk. Nefes nefese kalmıştım, göğüs kafesim sanki patlayacak gibiydi ve havayı yutkuna yutkuna içime çekiyordum. Biraz oturduktan sonra nefesim normale dönmeye başladı.

Örümcek çantalarından birine uzandı, içinden bir kola çıkartarak bana uzattı. Sıcaktı ve gazı hafif kaçmıştı. Hatta koladan çok meyve suyu gibiydi, ama yine de içtim. Sonra hemen çantaları topladık, sırtımıza aldık ve tekrar yola koyulduk.

Boşluğa koyulduk desek daha doğru olacak aslında.

O tarlada yürürken ne kadar rahatsız olduğumu anlatsam, inanmazsınız. Örümcek'in peşimizdeki polislerin silahlarıyla ilgili yorumlarından beri tüfeğini kürek kemiklerimin arasına doğrultmuş bir keskin nişancının soluğunu enseme hissediyordum sanki. Demir kapı ve çitlerden uzaklaştıkça, bu his daha da artmıştı. Ulu orta dolaşıyorduk, kolay birer hedeftik. Etrafımızda hiçbir şey yoktu, hiçbir şey. Sadece sonsuz bir gökyüzü vardı. Şehirde yaşarken fark etmiyorsunuz etrafınızdaki binaların ne kadar yer kapladığını. Ancak onları çıkarttığınızda anlayabiliyorsunuz gökyüzünün ne kadar geniş, nasıl sonsuz olduğunu. Devasa ve boş. Üstünüzde hiçbir şey yok. Sizi buraya bastıran tek bir güç bile yok. Yalnızca yer çekimi engelliyor yavaş yavaş havalanıp, dünyadan uzaklaşmanızı. Kafayı yiyordum sanırım. Yere bakıp, sadece yürümeye yoğunlaşmak o an için bunları düşünmekten çok

daha mantıklı bir davranıştı.

Önümde, Örümcek yine o bildik sallana sallana yürüyüşünü sergiliyordu. Kendimi sıska kışından salına salına hareket ederek onu ileri götüren bacaklarını incelerken buldum bir an. Okulda ve evde o kadar enerjik oluyordu ki onu dört duvar içinde tutmak, hapse atmakla eşdeğerdi. Burada ise, bacakları özgürlüğe kavuşmuştu sanki. Londralı uzun çocuk, gerçek evini bulmuş gibiydi. Buradaki boşluk, tam onun boyutlarına göreydi.

100

tarama:ginny düzenleme:sereniti

Benimle yakından uzaktan alakası yoktu buranın. Onu izlerken kendi sesimi duyuyordum içten içe, Yapamam... İstemiyorum... Bundan nefret ediyorum. İlk rampanın tepesine vardığımızda, Örümcek'in gösterdiği yer burası diye düşündüm. Ama yanıldığımı anlamam bir saniye bile sürmedi. Bulduğumuz yerden yokuş aşağı inmeye koyulmuştu bile Örümcek. Dalgalara benziyordu bu tepecikler. Sonunda açıklığın kenarına ulaşmıştık, oradan yürüyorduk. Bir yanımız sonsuzluk, diğer yanımız ise kalın gövdeli ağaçlarla kaplıydı. Su sesi doluyordu kulaklarıma, Örümcek durdu, çantalarını yere koydu.

"Bekle bir dakika," dedi, kısa bir mesafeyi koşarak geçti ve dikenli tellerin üzerine tırmandı.

"Ne yapıyorsun?" diye bağırdım arkasından, cevap vermedi, orada öyle gerzek gibi kaldım. Oturdum ve geldiğimiz yola baktım. Bizi takip eden insanlar görseydim acaba o an,

ne yapardım? Ama kendi sorumu yanıtlayacak zamanım olmadan,

Örümcek geri döndü.

"Bir tepe daha geçeceğiz, sonra da nehir var, Jem. Bu iyi haber. Hem de sığ görünen bir nehir. Yani biraz ıslansak da, yürüyerek geçebiliriz. Böylece eğer köpekleri varsa, kokumuzu kaybettirmiş oluruz. Bir filmde görmüştüm, işe yarıyor olmalı."

Ben de filmlerde görmüştüm böyle şeyler, ama işe yaradıklarından emin değildim pek. Zaten ben ne düşünürsem düşüneyim, Örümcek kafasına koymuştu bir kere. Telin diğer tarafına geçmişti bile.

"Hadi, çantaları bana at, sonra da senin geçmene yardım edeyim." Çantaları Örümcek'e uzatıp tellere baktım.

"Bilmiyorum... " dedim, kuşkulu bir şekilde.

"Gel buraya, bir ayağını tele koy, elinle de kazığı tut. Kendini yukarı doğru it. Seni çekeceğim."

Daha iyi bir fikir bulmayı bile denemeden, dediğini yapmaya koyuldum. Üzerine bastığımda tel ağırlığımla eğildi, ama canı cehenneme dedim ve tırmanmaya koyuldum. O

101

tarama:ginny düzenleme:sereniti

anda Örümcek uzandı, kollarımın altından beni kavrayarak yanına çekti. Gülümsedik ve çaktık. Başarılı bir operasyon olmuştu bu. Çantaları tekrar sırtlayıp ağaçların arasından yürümeye koyulduk.

Nehir, çok uzakta değildi. Hatta yanına gelmiştik bile.

Yalnızca dört ya da beş metre genişliğindeydi, ama ikimiz de

derinliğini tam kestiremedik.

"Ne kadar derin sence?" diye sordum.

"Anlamanın tek yolu var. Çantaları öbür tarafa atalım, sonra da ben girip test edeyim."

"nce test etsen daha mantıklı bence. Eğer fazla derinse, öbür tarafa geçemeyiz ve çantaları atmanın da bir anlamı kalmaz değil mi?"

"Jem," dedi ciddi bir ses tonuyla, "bence karşıya geçmekten başka şansımız yok. Derin olsa bile, bu nehrin diğer tarafına geçmemiz lazım. Merak etme, bir şey olmayacak." antalardan birini aldı, askılarını birbirine bağladı, ileri geri iki kez salladıktan sonra, öbür tarafa fırlattı. anta suyun üzerinden uçup nehrin diğer kıyısına düştü. Başarısının getirdiği mutlulukla sırtıyordu. Hemen diğer çanta ve torbalara da aynısını yapmaya koyuldu. Sonucusuna kadar hepsinde gayet başarılıydı, ama sonucusunu istediği gibi atamadı ve torba nehre düştü.

"Kahretsin!" diyerek oturup ayakkabılarıyla çoraplarını çıkartmaya koyuldu. Paalarını sıvadı yürüyerek nehre girdi.

"Tanrım!" diye çığlık attı, sesi kız gibi çıkmıştı. "Buz gibi!" Torba, on metre kadar sürüklenmişti bile ama karşı kıyıda bir şeye takılıp durmuştu. Örümcek ona doğru ilerliyordu, dizlerine kadar girmişti suya. "Benim ayakkabılarımı fırlat karşıya, sonra da kendininkileri. Su soğuk ama geçilemeyecek kadar değil. Hadi." diye bağırdı.

oraplarını ayakkabılarının içine tıktım ve tek tek öbür tarafa fırlattım. Örümcek hâlâ torbaya varamamıştı. Kendi

ayakkabılarımı çıkartmak için eğildim.

"Oo!" Örümcek, nehrin yarısını geçmişti, kollarını açarak

102

tarama:ginny düzenleme:sereniti

denmesini sağlamaya çalışıyordu. "Ayağının altından kayıyor

biraz zemin, dikkat etmen lazım."

"Tamam," diye bağırdım ve ayakkabılarımı çıkarmaya

devam ettim. Örümcek klasik çocukça hareketleriyle sulara

vuruyor, küfür ediyordu. Bense çoraplarıma geçmiştim.

Nihayet çoraplarımı ayakkabılarımın içine tıktım, geçmeye

hazırdım. Ayağa kalktım, torba hâlâ oradaydı, sıkıştığı yerden

onu kurtarmaya çalışan suyun üzerinde akıntıya ayak uydurmak

istiyordu. Ama Örümcek yoktu. Kaybolmuştu.

103

tarama:ginny düzenleme:sereniti

15. Bölüm

Korku içinde etrafa bakıyordum. Hızla bütün kıyıyı gözden

geçirdim, suyun yüzeyinde bir hareket aradım. Ondan

hiç iz yoktu. Aklımı saran düşünceler bunaltıyordu beni.

Beynimde bir şalter atmıştı sanki. Yapayalnızdım. Hep yalnızdım

belki de, Örümcek hiç olmamıştı. Eğer olmuş olsaydı,

böyle kaybolamazdı çünkü.

Biranda, sol tarafımda, suda ani bir hareketlenme oldu. Bir

kol, ya da dirsek gibi bir şey suyun yüzeyini yardı. Örümcek

otuz metre ileriye sürüklenmişti bile. Akıntı yönüne doğru

koşarak ilerlemeye başladım. O suyla beraber savrulurken,

vücudunun değişik kısımları yüzeye çıkıyor ve kayboluyordu;

kolları, bacakları, sırtı, kafasının arkası. Ama yüzü hep suyun altında kalmıştı.

Paniklemeye başlamıştım, kıyıda var gücümle koşmaya başladım ama yaklaşamıyor gibi hissediyordum. Nehrin üzerine uzamış dallardan kurtulmaya çalışırken daha da hızlanmıştım.

Hem koşuyor, hem de belki sesimi duyurabilirim diye çığlık çığlığa bağıryordum. Çok geçmeden Örümcek'le aynı hizaya gelebildim. İlerlerken, etrafta ona uzanabileceğim uzun bir şey aradım. Dallardan birini gözüme kestirdim, durup onu kopartmaya çalıştım. Yeterince güçlü olmadığımı

104

tarama:ginny düzenleme:sereniti

fark ettiğimde, Örümcek benden yine uzaklaşmıştı. Onun suyun altında nefessiz, çaresiz durumunu düşünmek beni de daha kötü yapıyordu, daha çok panikliyordum. Bunun olmaması lazımdı. Onun sayısı 15122011, daha bir haftası vardı.

Neden bugün? Tekrar koşmaya başladım.

On, on beş metre önüne geçtim. Etrafta yardımcı olabilecek ne bir kimse vardı, ne de bir şey. Tek şansım kalmıştı.

Kıyıdan nehre atladım. Soğukluğu değildi ilk anda şaşırtan, akıntının kuvvetiydi. Sadece kalçama kadar içindeydim ama su o kadar kuvvetli itiyordu ki, ilerlemek bir yana, ayakta kalmak bile güç bir işti. Bu seviyeden Örümcek'i görmem daha da zorlaşmıştı. Suyun yüzeyini tekrar gözden geçirdim ve son anda bana doğru gelen büyük karanlık nesnenin farkına vardım. Solumdan geliyordu, bir an önce o tarafa geçmezsem, yanımdan geçip gidecekti. Geldiği yöne doğru ilerlemeye

koyuldum ama su gittikçe derinleşiyordu. Çok yavaşım,
korkudan delirmek üzereydim. Artık Örümcek yalnızca birkaç
metre ilerideydi. Son gücümle ileri atıldım. Başarmıştım,
ama ayaklarım balçığa batmıştı ve Örümcek'in vücudu bir
varil gibi üzerime geliyordu. Bana çarptı, kontrolümü kaybettim.
Artık ben de akıntıyla birdim.

Her şey birbirine girmişti; yukarı, aşağı, su, hava, Örümcek,
ben... Çaresizce sürüklenirken onu kıyafetinden yakalamayı
başarmıştım. Ne olacaksa, ikimize de olacaktı şimdi.

Hiçbir şekilde onu bırakmayacaktım. Akıntının beni su yüzüne
attığı anlarda derin nefesler almaya çalışıyordum. Sonrasında
ise ayağımı sağa sola savurup, durmamı sağlayacak
bir engel arıyordum. Örümcek ise ölü gibiydi. Hız kesmeyen
akıntıda bana çarpıyor, beni itiyor, üzerime çıkıyordu.

Kafasını bir şekilde suyun üzerinde tutup, nefes alabilmesini
sağlamaya çalışıyordum, ama başaramıyordum. Sadece kendime
yetecek havayı içime çekebilecek kadar su yüzeyinde
kalabiliyordum. Bir süre debelendikten sonra, sırt üstü sabit
bir şekilde ilerlemeye başladım. En azından kafamı suyun
üstünde tutabiliyordum artık. Örümcek'i de benimle aynı

105

tarama:ginny düzenleme:sereniti

pozisyona getirmeye çalışıyordum ama başaramıyordum.

Akıntı yönünde, nehir boyunca sürükleniyorduk. Birkaç viraj
bile dönmüştük. Bir denize ulaşıncaya kadar böyle ilerleyecek
miyiz diye düşünüyordum ki, enseme çarpan bir
şeyin etkisiyle bir anda durdum. Yaşadığım şokla bir an için

Örümcek'i elimden kaçırdım, ama hemen tekrar yakaladım.

ikimiz de durmuştuk. Nehir aynı kuvvetle etrafımızdan yolculuğuna devam ediyordu, ama biz kıyıların birinden nehre doğru uzanan taştan bir çıkmaya çarpıp durmuştuk.

Örümcek bacaklarımda yüzüstü yatıyordu. Onu sırtüstü döndürdüm, kollarının altından kavradım ve sudan çıkmasını sağlamak için kendime doğru çektim. Ağırdı, ölü gibi ağırdı. Sudan çıkarttım ve yanına diz çöktüm. Gözleri kapalıydı. Ölmüştü.

Bu bir hata olmalıydı; saçma sapan bir hata. Böyle olmaması gerekirdi.

"Örümcek, uyan!" diye bağırdım, "Uyan!" Yanıt yok.

"Uyan! Beni bırakamazsın! İzin vermiyorum!" Var gücümle göğsüne bir yumruk indirdim. Ağzı açıldı ve azıcık su fişkırdı.

Doğrudum ve avcumun içi ile midesine doğru bastırmaya başladım, daha fazla su çıkıyordu artık. Bir daha yaptım.

Bir daha. Ve bir daha. Sonunda, ağzından bir avuç daha su fişkırdı ve hayatımda bir insandan duyduğum en iğrenç sesi çıkartarak hareket etmeye başladı.

Ağzından çıkan suların şaşkınlığıyla bir adım geri çekilip kendine gelmesini umut ederek göğsünün şişip inmesini izledim.

Gözlerini açtı, neler olduğunu anlamaya çalışıyor gibiydi,

"Neden ağlıyorsun? Ne oldu?" dedi.

Ağladığımın farkında değildim ama yüzümü sildiğimde, buz gibi elimde sıcak gözyaşlarını hissettim.

"Bir şey olmadı," dedim. "Mutluluktan."

Gözlerini kapatıp açtı. "Anlamıyorum, ne oldu?"

"Suya düştün, ben de seni çıkardım."

"Haa," dedi, "o yüzden donuyorum ve sıırılsıklamım de-

106

tarama:ginny düzenleme:sereniti

mek ki. Hiçbir şey hatırlamıyorum. En son ben suda yürüyordum

ve bir saniye sonra kucağında sırt üstü yatmışım,

sırılsıklamım ve sen ağlıyorsun. Üzgünüm." Doğrılmaya

çalışıyordu, bense öylece durmuş, sanki biraz önce uzay gemisinden

inmiş bir uzaylıymış gibi onu izliyordum. "Hey,

sen de ıslaksın," dedi, yüzüne kocaman bir gülümseme yayılmaya

başladı. "Bana hayat öpücüğü vermedin değil mi?"

"Hayır. Kes sesini!"

"Yaptın, kesin yaptın."

"Hayır! içindeki suların hepsi çıkana kadar midene bastırdım,

ama şu an pişman oldum. Gerzek."

Bana doğru uzanıp eliyle yeni tıraşlı kafamı okşadı, gülümsemesi

kaybolmuş, ciddi bir ifadeye bürünmüştü. "Beni kurtardın.

Hayatımı kurtardın, Jem. Sana borçluyum arkadaş."

Sırtını sıvazladım.

"Unut gitsin, kim olsa aynısını yapardı."

"Ama burada kimse yoktu değil mi? Sen vardın ve beni

kurtardın."

"Hadi salla, tamam mı? Önemli bir şey değil. Bak, en

azından artık nehrin olmamız gereken tarafındayız. Eşyalarımıza

doğru yürüsek yeter. Kuru kıyafetler giyer, devam ederiz.

Zaten dondum burada." ikimiz de soğuktan titriyorduk.

Ayağa kalktık ve kıyıdan yürümeye koyulduk. Her zamanki

gibi Örümcek önden ilerliyordu, ama sürekli durup,
bana bakıp, gülümseyip, başını iki yana sallayıp duruyordu.
Benim kafamdaysa sayılar dönüp duruyordu. Demek doğrudular.
Bugün onun günü değildi. Ama eğer ben orada
olmasaydım kesinlikle boğularak ölecekti, sudan çıkarttığımda
bile ölü sayılırdı. Örümcek haklıydı: Onu kurtarmıştım.
Onu hayatta tutmuştum.

Çok düşünmekten artık başım dönüyordu. Ya bugün
onun ölmesi gereken günse, ya ben kaderiyle oynadıysam?
Zaten birkaç haftadır kendimi o zavallı evsiz için suçlu hissederken
bunları düşünmek pek de yardımcı olmuyordu. Ben
o gün orada olmasam, o adam hâlâ yaşıyor olabilirdi. Tamam,

107

tarama:ginny düzenleme:sereniti

onu ben öldürmedim ama korku içinde kaçıyor olmasının
sorumlusu bendim. Şu kahrolası Sayılar, iki ucu boklu değnekten
farksızlar. Ölümünde parmağım olduğunu hissetmeye
başlamıştım, ama Örümcek'in arkasından sessizce yürürken
Ölüme etki edebiliyorsam, belki de günü geldiğinde ölümden de
koruyabilirim diye düşündüm. Belki de on beşi Örümcek'in
son günü olmak zorunda değil.

tarama:ginny düzenleme:sereniti

16. Bölüm

Çantalar hâlâ Örümcek'in fırlattığı halde duruyorlardı.
Uzun bir sopayla, nehirde olanı da çekip aldı, üzerimizdekileri
kuru kıyafetlerle değiştirdik. Giyinirken birbirimize arkamızı
dönerek tabii. Onun bana bakıp bakmadığını kontrol

edemeyecek kadar üşüyordum zaten ve ona bakmayı düşünemeyecek kadar ıslaktım. Alelacele üzerimi değiştirirken çıkarken Val'den yedek iç çamaşırı istemeyi unuttuğumu fark ettim (tabii Val iç çamaşırı olarak ne kullanıyordu, orasını tanrı bilir, ben de pek öğrenmeye hevesli değildim). Sonuç olarak, kotumu ve tişörtümü değiştirdim, içime tekrar ıslak külotumu ve sütyenimi giydim, hepsinin üzerine de bulabildiğim tüm kuru kıyafetleri ve Val'in paltosunu geçirdim.

Örümcek'le ıslak kıyafetlerimizi ortak bir torbaya koyduk ve donmuş, titrer, korkmuş bir halde tekrar yola koyulduk.

Nehirden uzaklaşırken karşımızda yine sıra sıra tepeler vardı. Aynı denizdeki dalgalar gibi dizilmişlerdi yine. Ama bu sefer ben - nehirdeki maceramız sağ olsun - bir önceki yürüyüş etabına göre çok daha yorgundum. Ayaklarım sürükleniyordu. Örümcek bile o enerjisinden yoksundu.

Hedef hâlâ Örümcek'in gösterdiği tepenin üstündeki ağaçlık yere varmaktı. Ancak artık onların çöllerdeki seraplardan

109

tarama:ginny düzenleme:sereniti

farksız olduklarını düşünmeye başlamıştım, yaklaştığınıza inandığınız her an, yok oluyor gibiydi, ama sonunda bir tepenin zirvesine vardığımızda Örümcek ufak bir zafer çığılığı attı. "Hey, geldik!" İnanamıyor olsam da, gelmiştik.

Kendimi ağaçlardan birinin altına attım ve geldiğimiz yola baktım. "Ne kadar yürüdüğümüze baksana! Ben de niye ölmek üzereyim diyorum." Neyin üzerine yatıyor olduğumu düşünmeden, sırt üstü yere uzandım.

"Biz bütün bu yolu görebiliyorsak o yoldakiler de bizi görebilir, biraz daha içerilere gidelim." Örümcek'e yola çıktığımızdan beri ne oldu bilmiyorum ama dünyanın en mantıklı insanı haline gelmişti.

Homurdandım, zorla tekrar ayağa kalktım ve o ağaçların arasında bir yere ilerlerken, sessizce takip ettim. Bütün çantalar sırtında biraz daha ilerledikten sonra, dört ağacın ortasında bir yerde durdu. Ayaktayken yine geldiğimiz yolu tamamen görebiliyorduk, ama oturduğumuzda etrafımızdaki ağaçların gövdeleri ile çalılar bizi saklıyordu. Başarmıştık.

Yer, sert ve engebeliydi. Örümcek taşıdığı battaniyeyi altımıza serdi. Çıkıntıları hâlâ hissedebiliyordum, ama en azından sırtım biraz rahata kavuşmuştu.

Örümcek bir ağacın gövdesine sırtını yaslamış oturuyordu, bense biraz önce yarıda bıraktığım şeye devam ediyordum.

Sırtüstü uzanıp, tepemdeki ağaçları seyrediyordum.

Garipti. Ağaçların gayet düz bir şekilde yukarı doğru uzandıklarını biliyor olmama rağmen, öyle yatarken sanki hepsi de üzerime doğru eğiliyormuş gibi geliyordu. Aralarından sızmaya çalışan ışığın da etkisiyle yapraklar simsiyah görünüyordu.

O kadar göz alıcıydılar ki, biraz kendinizi kaptırırsanız, binlerce metre yukarıdan yerdeki yaprakları izliyor sanabilirdiniz kendinizi. Bir insanı rüzgârla hafif hafif sallanırlarken rahatça hipnotize edebilirlerdi. Çıkarttıkları inanılmaz ses de cabası.

"Bunu yapabildiğimize inanamıyorum." dedim, biraz geçtikten sonra. "Neyi yapabildiğimize?"

tarama:ginny düzenleme:sereniti

"Bu kadar yolu yürüebildiğimize işte."

Örümcek homurdandı, "Yapmak zorunda olduğun şeyi yapacaksın arkadaş. Weston'a kadar bütün yolu yürümemiz bile gerekebilir."

"Ne kadar uzak orası?"

"Hiçbir fikrim yok, ama yakın olmadığına eminim."

Derin bir iç geçirdim ve gözlerimi kapadım, kafamı sadece rüzgârın sesine veriyordum, bir de yaprakların hışırtısına...

Uyandığımda, başım deli gibi ağrıyordu ve ağızımda iğrenç bir tat vardı. İçi kurumuştur, dudaklarımsa yapış yapıştı.

Nerede olduğumu hatırlamak için biraz düşünmem gerekti, doğrulup etrafa baktığımda bile gündüz mü yoksa gece mi olduğunu kavrayamadım hemen. Saatim dördü beş geçtiğini söylüyordu, ama kolaylıkla öğleden sonra ya da sabaha karşı olabilirdi, o an karar veremiyordum. Örümcek hemen arkamda, bir çocuk gibi kıvrılıp ufacık olmuş, horlaya horlaya uyuyordu. Suratının bir tarafını görebiliyordum. Uyurken onu kolaylıkla bir çocuk yerine koyabilirdiniz, o kadar saf ve masum görünüyordu ki. Bir an için o hissi merak ettim, birinin annesi olmak nasıl olurdu? Düşünmemle, fikirden uzaklaşmam bir oldu. Öyle bir sorumluluğun altına girmek hiç bana göre değildi. Hem zaten ben nasıl annelik yapabilirim ki bir çocuğa? Hele doğduğu gün gözlerinde öleceği tarihi gördüğüm bir çocuğa. Kimi insanlar ebeveyn olmak için doğmamıştır. Ben de onlardan biriydim sanırım. Çok da

önemli değil.

Ayrılmak için yüzümü gözümü ovuşturdum ama başağrım da bir azalma yoktu. İçecek bir şey bulma umuduyla elimi çantalarından birinin içine daldırdım. Kola iyi geldi ama onun yerine sıcak bir şey olmasını tercih ederdim. Bir bardak çay ya da sıcak çikolata... Örümcek çantaları karıştırdığımı duymuş olmalı ki uyandı ve bana doğru döndü.

"Saat kaç?"

"Dört oldu."

111

tarama:ginny düzenleme:sereniti

"Tanrım, bütün günü uyuyarak geçirdik." Yavaşça doğruldu.

"Perişan haldeyim."

Kolayı ona uzattım. "Adam gibi yiyip içtiğimizi söyleyemeyiz."

Büyük bir yudum aldı. "Aah, bu iyi geldi işte. İzlendiğimize dair bir işaret var mı?"

"Bilmem, herhangi bir şey duymadım."

"Birazdan etrafı kolaçan ederiz, şimdi bir şeyler yiyelim."

Tekrar çantalara daldık ve bisküviler, cipsler ve çikolatalardan oluşan zengin menümüzü tüketmeye koyulduk.

Örümcek yerken ayaklandı ve gizlendiğimiz alanın içinde dolanmaya başladı. Dört bir yanına yürüyor, etrafı kontrol ediyordu. "Bir şey göremiyorum," dedi, hem çiğniyor, hem konuşuyordu. "Biraz daha yürümemiz gerektiğini düşünüyordum ama yakında hava kararacak. Bu geceyi dinlenerek geçirip, yarın erkenden yola çıkmak daha mantıklı."

İtiraz etmeyi düşünmedim bile. Değil şimdi, bir daha hiçbir

yere yürümeyeceğiz dese kabul ederdim.

Kalmaya karar verdiğimiz anda hiçbir şey yapmadan duracağımız

bir on iki saatimiz olmuştu. Rahatlayıp streslerimizden

arınmak söz konusu değildi zaten, ama uyumak da

imkansızlaşmıştı. İkimiz de bir süre ufacık alanda dolandık,

geldiğimiz yola göz gezdirdik. Ben uzun uzun bulutları izledim.

Çok yavaş ilerliyor gibi görünüyorlardı ama ne zaman

bir tanesine kilitlensem, birkaç saniye içinde hiç beklemediğim

kadar yer değiştirmiş oluyordu. Bizim gibilerdi biraz.

Yavaş yavaş tarlaların arasında yürüyüp, günün sonunda bir

dünya yol kat ediyorlardı.

"Hiç bu kadar çok gökyüzüne bakmamıştım," dedim.

"Bunu fark ettim bütün bu yolu yürürken."

"Alıştığın zaman güzeldir aslında bu kadar temiz havayla

ciğerlerini doldurmak." Örümcek kollarını kocaman açtı.

"Deniz kenarı da böyle işte. Sonsuz bir kumsal, deniz ve gökyüzü.

Baylacaksın, Jem." Kollarını indirdi ve bana döndü.

112

tarama:ginny düzenleme:sereniti

"Bir pansiyon buluruz, bütün günfish&chips yeriz. Kumsalda

yürürüz, kumlara bir şeyler yazarız. Keyfimize bakarız."

Ağaçlardan birine tırmanmaya başladı ama bu sevda ayağının

kaymasıyla kısa kesildi. Tekrar denedi ve yine aynı son.

Karanlık bastırmaya başlıyordu, gökyüzünün rengi çekiliyor

gibiydi. Havanın gittikçe soğuması da cabasıydı.

"Birazdan zifiri karanlık olacak," dedim sesim titreye titreye.

"O zaman ne yapacağız?"

"Uyuyacağız işte."

"Saat daha dört buçuk."

"Biliyorum arkadaş, ama ne yapabiliriz ki? İstersen televizyon izleyelim?"

Böyle anlarda içinde bulunduğumuz durumun gerçekliği beni daraltıyordu. Karanlık ve soğuk daha fazla içime işliyordu. Arabada olmak kötüydü ama en azından dört metal duvarımız, bir de tavanımız vardı.

"Burada kalmayalım, rmcek. Başka bir yer bulmayı deneyelim."

"Zamanımız yok dostum. Bir yer görebiliyor musun bakınca? Makul bir yer bulmamız saatler sürebilir. Aramaya kalksak bile, karanlıkta yürüyor olacağız. Fenerimiz bile yok."

Dünya renkliden siyah beyaza geçiyordu. Birazdan, yalnızca siyah olacaktı. Oralara geceleri kimler ya da neler iner hiçbir fikrim yoktu, hayvanlar mı, yoksa ava çıkan tüfekli avcılar mı? Hoş, zaten öğrenmek istemiyordum da.

"Fenerimiz niye yok? Niye? Bu yola fenersiz çıkmak biraz aptallık değil mi sence?"

"Sen bana aptal mı diyorsun? Aynaya baksana sen. İkimiz de aynı yerdeyiz ve ikimizde de bir fener yok değil mi? Tek aptal ben değilim!"

Tkrkler saçarak birbirimize bağırılıyorduk öylece. Ama umurumda değildi, sırasıyla yanaklarıma ve gözlerime nişanladığı tükürükler. Beni buraya getirdiği, bu duruma soktuğu için ona çok kızgındım.

tarama:ginny düzenleme:sereniti

"Aynaya bakmam değil mi? Kahrolası bir ayna bile yok burada! Tanrının belası bu yerde hiçbir bok yok!"

"Bak, dizini kırıp oturacaksın tamam mı? Oturacağız. Yarın bir araba bulacağım ama bu gece için tek şansımız burada kalmak. Burada kalıyoruz."

"Burada kalmak istemiyorum, anlayamıyor musun, geri zekâlı? Burada olmak istemiyorum. Ne yaptığımızı bile bilmiyoruz! Nerede olduğumuz hakkında bile bir fikrimiz yok!"

"Tanrı aşkına! Beni delirtmeye başlıyorsun." Upuzun parmağını bana doğru sallar bir halde suratımın dibindeydi.

"Burada küçük kız gibi davranamazsın tamam mı? Büyümek zorundasın! Ne derdin var senin? Londra'dayken buradakinden çok daha serttin. Elimden bir kaza çıkmadan senden uzaklaşıyorum tamam mı? Bulaşma bir süre bana." Başını iki yana sallayarak benden uzaklaştı.

"Evet, defol git!"

"Sen defol git!" yüzünü bana dönmeden sadece bağırdı.

Tabii ki defolup gidebileceğimiz hiçbir yer yoktu. Minicik bir adada hapsedilmiştik. Zifiri karanlıkta, telaşlı bir çizgi film karakteri gibi görünüyordu Örümcek. Ona bağırarak istiyordum. Sakın bana arkana dönüp gitmeye kalkma! Ama dudağımı ısırırdım ve kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Mantıklı düşünmem lazımdı, çünkü neresinden bakarsan bak başımız ciddi beladaydı ve iyi giden hiçbir şey yoktu. Tekrar biraz

önce uyuduğum yere döndüm, yere yatıp montumu ve battaniyemi üzerime çektim.

Gözümü kapattığımda insanlar ve parçacıklar görüyordum.

Çarpma etkisiyle havada uçan yaşlı bir evsiz, etrafa saçılmış eşya ve insan parçaları. Bir de annem. O yüzden gözlerimi açık tutmaya karar verdim, yere dökülen yapraklan,

dal parçalarını izlemeye koyuldum. Garip bir böceğin, her

adımında ağırlığı altında ezilip büzülen yaprakların üzerine

tırmanmaya çalışmasını izledim bir süre ama etrafta böcekle-

114

tarama:ginny düzenleme:sereniti

rin olduğu düşüncesi bile deli gibi kaşınmama sebep olmuştu.

Tanrım, buradan nefret ediyorum.

Gelen çatırtılardan Örümcek'in döndüğünü anladım.

Seslerden, diğer battaniyeyi aradığı belli oluyordu. Oturduğu

yerde sağa sola hareket edip, rahat bir pozisyon bulmaya

çalışıyor gibiydi.

Onunla konuşmayacağım, diye düşünüyordum içten içe.

Ama bütün dikkatimi çıkarttığı seslere vermiştim, ne yaptığını

merak ediyordum. Bir boşluktan sonra, net bir çakmak sesi

ve derin bir nefes. Sigarasından ufak çatırtılar, Örümcek'ten

derin bir nefes ve rahatlık kokan bir iç çekiş.

Doğrudum. "Uyumadığını biliyordum," dedi. "Bir nefes

ister misin?" Sigarasını bana doğru uzatırken, karanlıktan

yalnızca ucundaki ateş görünüyordu. Aldım ve bir nefes

çektim. Sigarada beni rahatlatan bir şey var, tanıdık ve huzur

verici hissettiriyor.

"Güzel," dedim ama aslında sigaradan bahsetmiyordum, tekrar bir bağ kurmamızdı güzel olan. Zaten yeterince kötü durumdaydık, küs olmak işleri hiç kolaylaştırmıyordu.

Bir süre hiç konuşmadan, sigarayı paylaştık. "Sence hiç zenci çiftçi var mıdır?" dedi Örümcek.

"Bilmem, sanmıyorum. Neden?"

"Burayı sevdim, toprağa basma hissini de. Uzun uzun bu boşluğa bakmayı sevdim."

Yalnızca bir gün burada yürüdük diyeydi bu sözler,

"Hadi Örümcek, boş ver. ikimiz de bunun olmayacağını biliyoruz."

"Neden olmasın? Çiftçi olmak için diploma mı gerekiyor? Doktora yapmak mı, yoksa beyaz olmak mı?"

"Bilmem, bilmiyorum. Ama paran olması gerekiyordur sanırım. Çok paran."

"Bir çiftliğim olsun demedim ki ben, bir tanesinde çalışmaktan bahsediyorum. Baz gibi bir herifin yanında sürtmek iyi bir kariyer sayılmaz. Öyle şeyler yapmak istemiyorum.

Daha düzgün bir iş bulmam lazım." Karanlıkta sadece bir ses-

115

tarama:ginny düzenleme:sereniti

ten, hevesli bir sestem ibaretti. "Madem oradan kurtuldum, kurtulduk, artık adam gibi bir hayat istiyorum. Öyle saçma sapan işler yapmak istemiyorum. Yol bizi her nereye götürürse, orada kendime yeni ve güzel bir hayat kurmak istiyorum."

Ağzından çıkanları yüreğinde gerçekten hissettiği belliydi ve bu bana gerçekten dokunmuştu.

"Nutter haklıydı aslında, biliyor musun?" diye devam etti.

"Hayır, asla!"

"Yok, gerçekten haklıydı. Senin benim gibilerin kaderi, daha doğdukları andan belli. İşsizlik maaşı, bilemedin kasiyerlik, inşaat ameleliği. Hiçbir geleceğimiz yok. Ben bunu değiştirmek istiyorum."

"Okula dönüp, diplomanı mı alacaksın?" diye sordum.

Ağzımdan çıkanlara ben bile inanmayarak.

"Hayır, sanırım o iş için biraz geç kaldım. Ama bir şeyler yapmak istiyorum. Farklı olmak. Benden beklenenleri aşmak istiyorum, insanları yanıltmak."

Ağzından çıkan her kelime, mideme bir bıçak gibi batıyordu.

Geleceği hakkında yaptığı konuşmalar canımı yakıyordu.

Sadece bir haftası kaldığını bile bile nasıl burada oturmuş gelecekle

ilgili kurduğu hayallerden bahsetmesini dinleyebilirdim

ki? Söyledikleri doğruydı, umut vericiydi. Ama çok geçti

bunların hayalini kurmak için, eğer sayılar doğruysa, eğer...

Ağzımdan kaçırmanın eşiğinde olduğumu fark ettim. Ona

her şeyi söylemek, sayıları değiştirebilmek için bir şeyler yapmayı

denemek istiyordum. Ama bunu yapamazdım, haksız

mıyım? McNulty gibi şerefsizler dışında kimseye sayılarını

söyleyemezdim, ki o da yazdığının ne anlama geldiğini anlayamayacak

kadar geri zekâlıydı muhtemelen. Duygularımı

kontrol altına alabilmek ve boşluğu sözlerle doldurabilmek

için konuyu değiştirdim.

"Çok özel değilse, büyükannenle yaşamaya ne ara başladın?"

"Yok canım, özel falan değil. Annem ben daha bebekken

herifin tekiyle çekip gitmiş. Onu hatırlamıyorum bile. Ama

116

tarama:ginny düzenleme:sereniti

pek bir şey kaybettiğimi de sanmıyorum, büyükannem hep benimleydi."

"Büyükannen süper bir tip."

"Evet, iyidir. Yaşlı çatlak."

"Onu araman gerektiğini düşünmüyor musun? En azından iyi olduğunu haber versen?"

"Olmaz, telefon kullanmak iyi bir fikir değil. Onları dinleyebiliyorlar biliyorsun. Büyükannem iyidir, sorun etmez."

Biz uzaklaşırken yolun kenarında durup bize bakışı gözümün önüne geldi, daha dün sabah mıydı bu?

"Büyükanneme annenden bahsettiğini duydum," dedi

Örümcek, "Üzgünüm."

"Senin suçun değil."

"Biliyorum, ama..."

"Onsuz daha iyiyim sanırım. O biraz... tuhaftı." Sessizliğe

gömüldüm. Yalan söylüyordum. Onsuz olduğum tüm zamanları, onunla geçireceğim bir saniye ile hiç düşünmeden değişebilirdim. Hiç kimsenin çocuğu olmak, onunla olmaktan çok daha zordu.

Saatler boyu muhabbet ettik. Koca boşlukta seslerimiz

ufak karıncalardan farksızdı, ama o karıncalar, etrafta uyumamızı bekleyen hayaletleri ve kötü canavarları bizden uzak

tutmaya yetiyordu. Uyku bastırdıkça, konuşmalarımız arasındaki boşluklar gittikçe büyüyordu.

Keskin bir çığlık beni kendime getirdiğinde, ne zamandır dalıp gitmiş olduğumu bilmiyordum. Gözlerimi açtım ama kapalı olmalarıyla açık olmaları arasında pek bir fark yoktu.

"Duydun mu?" diye fısıldadım.

"Duymamak için sağır olmak lazım." Her ne idiyse, tekrar duyduk. Acı dolu, keskin bir ığlık. Boşlukta o kadar çok yankılanıyordu ki sanki tam yanımızdaydı, üstümüzde, hatta iimizdeydi. Tamamen ayılmıştım ama korkudan hareket edemiyordum. Örümcek bana doğru yaklaştı, yapraklardan çıkan seslerden ve atırtılardan anlayabiliyordum bunu, tabii bir de o tanıdık kokusundan.

117

tarama:ginny düzenleme:sereniti

"Sence ne olabilir?" dedi, kulağımın dibinde hafifçe.

"Bilmem."

"Sence cadılar mıdır?"

"Kes sesini!" Evet, o zamanlar cadılara inanıyordum. Kurt adamlara ve hayaletlere de, doğrusunu söylemek gerekirse gecenin bir yarısı hortlayabilecek her şeye inanıyordum.

Bir ığlık daha duyuldu, bu sefer peşinden bir iki bağırıyla beraber.

"Bu bir baykuş, Jem. Daha önce hiç duymamıştım, ne gürültücü şeylermiş. Bir taş falan var mı?" Doğruldu ve etrafını yoklamaya başladı. Buldu, ayağa kalktı ve ağaçlardan birine doğru fırlattı. Yaprakların arasında hareket eden baykuşu duyabiliyordum.

Bir ığlık daha koyuverdi ve daha güvenli bir yer bulmak için havalandı.

"Tam kır adamı oldun değil mi? Ağaçlardaki baykuşlara taş atmalar falan..."

"Aynen öyle, durmadan bir şeyler fırlatıp köpeklerini avların peşinden yollamaz mı öyle tipler? Kaynaşmam hiç zor olmaz bence."

Baykuş hâlâ ötüyordu ama artık hayli uzaktaydı. Sesi bize yalnızlığımızı hissettiriyordu. Dinledikçe, soğğun ve karanlığın nasıl dört bir yanıyı kapladığını fark ediyordum. Burada bir gece geçirebilirdik ama yarın başka bir yer bulmak zorundaydık.

O kadar ayılmıştım ki, uyumama imkân yoktu. Tek yapabildiğim, öylece yatmak, etrafı dinlemek ve düşünmemeye çalışmaktı.

Örümcek'in uyuduğunu düşünüyordum, ama bir süre sonra elinin battaniyenin altında ilerlediğini fark ettim, ta ki benim elimi bulana kadar. Ve öylece durduk, soğğun altında, el ele, ışığın tekrar gökyüzünü doldurmasını bekledik.

Gökyüzünü ışık yerine bir öncekinden daha farklı bir ses doldurduğunda, ikimiz de son derece uyanıktık. Gelen bir helikopterdi.

118

tarama:ginny düzenleme:sereniti

17. Bölüm

"Duyuyor musun?" diye sordum. Ne aptalca bir soru.

"Hı, hı."

"Sence sadece bir helikopter mi?"

Ne demek istediğimi anlamıştı, normal bir helikopterden

bahsediyordum, herhangi bir insanı A noktasından B noktasına taşıyan türlerden. "Bilmiyorum."

Benden uzaklaştı, çalılıklara doğru ilerledi. Hava hâlâ karanlıktı ama dün geldiğimiz yola bakınca hafif bir mavilik görünüyordu. Güneş doğmaya başlıyordu. Gürültü o taraftan geliyordu.

"Orada dönüp duruyor, Jem. Aşağı ışık tutuyor. Bir tane değil, başka ışıklar da var." Bana doğru geldiğini duyabiliyordum, tam arkamdaydı. Battaniyelerden birini katlıyordu.

"Hadi Jem, gitmemiz gerek. Bizi buldular."

"Örümcek, hâlâ karanlık. Fenerimiz yok, unuttun mu?"

"Gitmek zorundayız, başka şansımız yok. Hem karanlıkta daha iyi gizleniriz."

"Evet, ama..." Bataklıklardan, dikenli tellerden, üzerinden aşamayacağımız çitlerden bahsedecektim ki, bir ses daha duyuldu.

Bir köpek havlaması. Peşimize düşmüşlerdi. Işıklar, helikopterler, köpekler. Mideme yine bir ağrı saplanmıştı. Sustum ve eşyaları toplamaya giriştim.

119

tarama:ginny düzenleme:sereniti

Gizlendiğimiz yerden çıktık ve tepeden aşağı yürümeye başladık. Nereye adım attığımızı bile göremiyorduk ve zemin çok kötüydü, tökezleyip, sendeleyip duruyorduk. Ayağım bir çukura girdi, elimdeki çantaları düşürdüm, dengemi sağlamak için bir şeye tutunmaya çalıştım. Tutduğum şey de pek sağlam değildi sanırım. Çekmemle beraber o da esnedi ve üzerine düştüm. Düşerken bir şey suratımı çizdi, o

anda küfürleri sıralamaya başladım.

"Neredesin?" Örümcek'in sesi karanlığın içinden geliyordu.

"Buradayım! Nerde olduğumu bilmiyorum."

"Kımıldama, geliyorum."

Bana doğru gelirken, büyüyen bir karartıdan başka bir şey değildi ama iyice yaklaştığında suratındaki endişeyi görebildim.

"Tanrım, Jem. Dikenli telin üzerine düşmüşsün.

Tut..." Elini uzattı ve beni ayağa kaldırdı.

Tekrar bir iç geçirdim ve küfür etmeye başladım. O ise kanamayı durdurmak için sağ elimdeki yaranın üzerine bastırıyordu.

"Bir peçeten falan var mı?" diye sordu. Cebime uzandım ve eski bir mendil buldum. Örümcek onu aldı ve nazikçe elimi sardı. Çok acıyordu. Benim yerime elimin sesi çıkıyordu sanki. Örümcek çantasını açtı, bir tişört çekip ondan bir parça yırttı. Elimini göğsüme doğru yaklaştırıp, tişörtünden kopardığı parçayla boynumdan bir askı yaptı. Tekrar kontrolü ele almıştı. Elinden gelenin en iyisini yapıyor, bize sahip çıkıyordu. Ancak onun bütün çabalarına rağmen, başaracağımıza olan inancım sarsılmaya başlamıştı.

"Sıçtık değil mi?"

"O ne demek, Jem?"

"Bugün enseleyecekler bizi işte. Şimdi daha da kötü oldu her şey, köpekler artık kanın kokusunu daha rahat takip eder."

"Bilmem, sanmıyorum. O kan olayı köpekbalıklarında vardı galiba. Her neyse, onlardan öndeyiz ve nehrin diğer ta-

tarama:ginny düzenleme:sereniti

rafındayız. Devam etmeli ve saklanacak bir yer bulmalıyız.

Hatta bir bina bulabilirsek en güzeli olur. Helikopterlerden

saklanmış oluruz. O sıcaklığıyla yerini bulan kameralardan

kullanıyorlar değil mi? Binaların içinde işe yaramıyormuş

onlar sanırım. Neyse. Devam etmeliyiz, hadi." Benim çantalarımı

da aldı, "Ben bunları alırım. Sen devam edebilecek

kadar iyi misin?"

"Evet, sanırım."

Tekrar yürümeye koyulduk. Bu sefer Örümcek'e daha

yakın durmaya çalışıyordum. Hava hâlâ aydınlanmamıştı,

bunda bulutların da rolü büyüktü. Arkama baktım, yokuş

aşağı iniyor olduğumuz için saçma bir hareket olmuştu bu.

Hem zaten, gerçekten peşimizdeki insanları görmek, ya da

onlarla yüz yüze kalmak istiyor muydum? Bunları çok fazla

düşünmemeye çalışarak, tekrar Örümcek'i yakaladım ve tarlaları

bir bir geçmeye koyulduk.

Geçen gün korunmasız hissettiysem, bugün onun on katı

hissediordum. Biz saklanacak bir yer bulamadan helikopter

bu tarafa gelirse hiç şansımız olmazdı. Korkumla beraber

bir takım belirtiler ortaya çıkmıştı, midem bulanıyor, derim

çekiliyor, boynum kasılıyordu. Söyleyecek, konuşacak hiçbir

şey yoktu. Bütün sabah, soğuğa rağmen kalın montlarımız

yüzünden terleyerek, hızla ilerledik. Birkaç çiftliğe rastladık

ama hep birbirine çok yakın binalardı. Çiftlikler, ahırlar, evler.

Birinin bunların içini aramayı düşünmek için dâhi olmasına

gerek yoktu. Daha ıssız bir yere ihtiyacımız vardı.

Uygun bir ağıl bulmak saatlerimizi aldı. Bir tarlanın en
üçra köşesinde, tamamen metalden bir ağıldı bu. Dört köşesi
uzun metal sütun, tavanı dökülmeye yüz tutmuş metal
sacdan bir çatıydı. Yanları ise tamamen açıktı. Birkaç ağaç
dışında etrafında hiçbir şey yoktu. Kocaman bir arazide, tek
başına bir yapıydı. Çevresinde yığınla saman vardı. İki tarafına
samandan tuğlalarla duvar örülmüş gibiydi. Yaklaştıkça,
ahırın içindekileri fark ettik: etrafı dökük, metal çitlerle
çevrili kocaman inekler. Biz yaklaştıkça, birer birer kafala-

121

tarama:ginny düzenleme:sereniti

rını kaldırıp bize baktılar. Daha önce hiçbir ineğe bu kadar
yaklaşmamıştım. Sadece televizyonda görmüştüm, kesinlikle
şaka yapmıyorum, gerçekten çok büyüklerdi.

"Hayatta olmaz," dedim Örümcek'e. "Burada olmaz yani,
bu şeylerle."

"Çitin arkasındalar," dedi, sesinden onun da benimle
benzer şeyler düşündüğünü anlayabiliyordum.

"Evet ama baksana. Sadece ince bir iple tutturulmuş."

inekler hâlâ bizi izliyordu, bir şey yapmamızı bekliyorlardı
sanki. Sonra bir anda bir tanesi delirmiş gibi yanındakine
poposuyla vurdu. Ve o diğerine, onun yanındaki öbürüne.

Bir saniye içinde hepsi dağıldı ve hemen tekrar toplandılar.

Bu saçma hareketleri karar vermeyi kolaylaştırmıştı. "Burada
kalamayız, bizi çiğner geçer bunlar."

"Başka bir yer yok ki Jem! Burada en azından altına girebileceğimiz
bir şey var. Bak, eğer bu çitlerden kurtulurlarsa

samanların üzerine tırmanırız tamam mı? ineklerin tırmanabildiğim sanmıyorum."

"Bilmem."

Saman balyalarından birinin üzerine oturduk ve inekleri izlemeye başladık. Bir iki tanesi hâlâ bizi izliyordu ama çoğu samanlarını eşelemeye geri dönmüştü. Bir tanesi samanını yerken kuyruğunu kaldırdı, garip kahverengi bir sıvı dışarı çıktı. Hayatımda gördüğüm en iğrenç görüntüydü. Ben kusmamak için kendimi zor tutuyordum, Örümcek ise ağzı bir karış açık, büyülenmiş bir şekilde izliyordu aynı görüntüleri.

"Şu inek kesin hasta," dedi. Gözlerini alamıyordu. "Ya hasta, ya da biri ona acılı köri yedirmiş. Ben en son köri soslu bir şey yediğimde, Tanrım..."

"Of, kes sesini!" Boş midemin kusma isteği harekete geçmeden önce Örümcek'i susturmayı başardım. Ahırdan dışarı çıkıp birkaç metre ilerledim. Dizlerimin üzerine çöktüm, midemi rahatlatmaya çalışıyordum. Derin nefesler aldım. Biraz geçtikten sonra, Örümcek'in bana doğru geldiğini fark ettim.

122

tarama:ginny düzenleme:sereniti

"İyi misin?"

"Hayır." Elini sırtıma koymuştu. Biraz öylece durdu, sonra beni rahatlatmak için sıvazlamaya başladı. İşe yarıyordu, midem biraz daha iyiydi şimdi. Daha iyi hissediyor olmama rağmen biraz daha öyle durdum, hoşuma gitmişti sırtımda elini hissetmek. Fiziksel temastan hoşlanan biri olmamışımdır

hiçbir zaman ama bu farklıydı. Rahatlatıcıydı. Doğrulduğumda,

Örümcek sadece orada duruyordu. Bana bakmıyordu

bile, uzakta bir noktaya kilitlenmişti gözleri. Eli sırtımdan

aşağı kaydı. Rüzgârı yüzümde hissediyordum.

"Daha iyi misin?" diye sordu, yüzünü dönmeden.

"Hayır, evet, iyiyim." Kendimi iyi hissetmemi sağladığı

için ona teşekkür etmek istiyordum, ama bu fazla yumuşak

bir hareket olurdu. Onun yerine, gözlerini diktiği yere baktım.

"Sence ne kadar vaktimiz var? Onlar arayı kapatana kadar

yani."

"Bilmiyorum. Helikopterin sesini duymuyorum artık."

Bir süre öyle boşluğa baktık. Belki rüzgâr ters yöne esiyor ve

seslerin buraya ulaşmasını engelliyordu, önemli değildi o an.

Orada yalnız ve özgür gibiydik. Soğuktan titremeye başlıyordum,

Örümcek kolunu omzuma attı.

"Gel, arkada samanların arasında saklanacak bir yer yapalım

kendimize, böyle soğukta duramazsın."

Örümcek tekrar yapacak bir şey bulmuş ve kontrolü eline

almıştı. Action Man gibiydi. Saman balyalarını fırlatıyor, üst

üste koyuyor, bana komutlar veriyordu. İçine girebileceğimiz

ufak bir tünel yapıyor gibiydi, bir saniyeliğine kayboluyor,

ellerinin ayaklarının üzerinde debeleniyor, bir saniye sonra

ise başka bir saman balyasını fırlatıyordu. İşini bitirdiğinde, o

tanıdık şapşal sırtışıyla kafasını tünelden dışarı çıkarttı.

"Tamam, gir hadi içeri." Suratımdan hoşnutsuzluğumu

anlamış olmalı ki, "Hadi, gel şuraya, iyi burası. Sen gelmezsen

ben gelip seni içeri sürüklemek zorunda kalacağım."

Emekleyerek tünelin içine girdim. Ellerimi yere koyduğumda

canım acıyordu, zaten sağ elimin sadece parmak uçla-

123

tarama:ginny düzenleme:sereniti

rına yüklenebiliyordum. Yine de şikâyet etmedim. İçerisi karanlıktı.

Çok uzun bir tünel değildi, iki üç metre ilerledikten

sonra, ufacık bir odaya, daha doğrusu mağaraya açılıyordu.

Örümcek'le benim yan yana rahatça oturabileceğimiz genişlikte

bir alandı burası. Karanlıktan onu doğru düzgün göremiyordum

ama kokusunu rahatça alabiliyordum. Burayı kurarken

epey terlemiş olmalıydı, hem de kim bilir yıkanmayalı

ne kadar olmuştu - çamurlu nehirdeki maceramız yıkanmak

sayılmazdı. Bu etkenler, zaten gayet kuvvetli olan kokusunu

yeni zirvelere taşımıştı.

"Nasıl olmuş? Güzel değil mi? Tek yapmamız gereken

girişe doğru son bir balya koymak. Sonrasında gayet rahatız.

Şimdi koyayım mı?"

Burada onunla havasız kalma fikri korkutmuştu, arkasından

emekledim. 'Yok yok, iyi böyle. Gerek olursa sonradan

yaparız." Hazır tünele kadar ilerlemişken tekrar ahıra gittim

ve derin bir nefes aldım, dışarıdaki temiz havayı ciğerlerime

doldurdum. İneklerin kokusu bile Örümcek'inkinden iyiydi.

Örümcek tünelden dışarı çıktı. Onu kızdırmak istememiştim

ama elim acıyordu, korkmuştum ve yorgundum. Aklıma

gelen ilk şeyi söyledim sanırım o an.

"Eğer bizi burada bulurlarsa, hiç şansımız yok değil mi?"

Surat ifadesi o an değişti işte, bir şeyler başarmış olmanın

verdiği mutluluk yüzünden kayboldu. Ve bunu ona yaptığıım

için kendimden nefret ettim.

"Evet, Jem. Bizi burada bulurlarsa köşeye sıkışmış bir fareden

farksızız." Ayağa kalktı, gelip yanımdaki balyalardan

birine oturdu. Öne eğildi, başını ellerinin arasına alarak, "Kolay

pes etmeyeceğim, Jem. Onlarla savaşacağım. Gerçekten."

Üzerinde bıçak olduğunu biliyordum. Bu laflardan sonra,

onu kullanmaktan çekinmeyeceğini de anlamıştım.

Telaşımın damarlarımdan bütün vücuduma yayıldığını

hissedebiliyordum. "Değmez Örümcek, bizi bulurlarsa,

teslim olmak en iyisi bence. Sonuçta Eye'da biz hiçbir şey

yapmadık. Bizi onun için suçlayamazlar. Sana ait olmayan bir

124

tarama:ginny düzenleme:sereniti

para var üzerinde ama onun da peşinde olduklarını sanmıyorum.

Arada birkaç araba kaçırdık, ne kadar önemli olabilir ki?

Ama tutup bir polisi bıçaklarsan, işler orada ciddileşir."

"Jem, ne olursa olsun beni içeri atacaklar. Sana bir şey olmayabilir,

arabaları sen kaçırmadın sonuçta değil mi? Okuldaki

bıçak olayı var, o da çok ciddiye alınacak bir konu değil.

Hele senin gibi ufak beyaz bir kız için, hem de arkanda Karen

ve Sosyal Hizmetler görevlileri varken. Bir de bana bak, tüm

genç serseri tiplerine tıpa tıp uyuyorum. Bana bir kere

baksalar kararlarını hemen verirler. İki kere düşünmezler bile.

Birkaç ay, bilemedin bir yıl içeride kalırım." Elleriyle saçlarını

karıştırdı. "İçeri giremem, Jem. Hapse girmek istemiyorum.

Harcadıkları çocuklardan biri olmak istemiyorum." Kafasını

yanındaki samanlara koydu. Daha önce hep onu birine çıkışıırken,

biriyle kavga ederken, bir şeylere sinirlenmişken görmüştüm.

Oysa şu anda, ağlamamak için kendini zor tutuyor

gibiydi. Kızgındı, evet, ama bir hayli de korkuyordu. "İçeri girmem, Jem. Savaşarak ölürüm daha iyi."

"Öyle deme, arkadaş. Sakın öyle deme." Ve o tüm bu lafları ederken, ben Böyle mi ölecek acaba? diye düşünüyordum.

Aynen biraz önce onun bana yaptığı gibi, elimi sırtına koydum ve yukarı aşağı sıvazlamaya başladım. O kadar zayıftı ki, bütün kemiklerini hissedebiliyordum.

Kuvvetlice burnunu çekti, burnunu koluna sildi. Doğrulup bana baktı. "Bugün mü, Jem?"

Ona neden bahsettiğini anlamamış gibi boş bir bakış fırlattım.

"Ne?"

"Benim için her şeyin bittiği gün bugün mü? Biliyorsun işte, bulacaklar mı bizi bugün? Kafama silahı dayayıp tetiği çekecekler mi?"

Gözlerimi dolduran yaşları hissediyordum, "Örümcek bana bunu sorma, bunu söyleyemeyeceğimi biliyorsun."

"Ah Tanrım," diye fısıldadı. Dua eder gibi iki elini de ağzına götürdü. Zor nefes alıyordu, gözleri panik içinde fıldır fıldır dönüyordu. Onu öyle görmek beni korkutmuştu. Böyle olmasına izin veremezdim, o yüzden kuralımı bozdum.

125

tarama:ginny düzenleme:sereniti

"Bugün değil Örümcek," dedim sessizce, "Örümcek, dinliyor musun? Bugün değil."

Ellerini aşığı indirdi ve bana baktı. Gözleri kıpkırmızı olmuştı.

"Teşekkür ederim," diyerek başını iki yana salladı. "Sormamalıydım ve bir daha da sana bunu sormayacağım, söz.

Özür dilerim." Ciddi ve katı görünüyordu ama bir o kadar da savunmasız bir çocuk gibiydi.

Ona sarılmak, her şeyin iyi olacağını söylemek istedim.

Bir anda Val, o çocukken onu rahatlatan kadın, ve onun bana söyledikleri aklıma geldi. Ona iyi bak, Jem. Bu sadece iki gün önce miydi? Her şey üzerime geliyordu, çok derinleşmişti her şey. Ve ben dibine kadar batmıştım.

Saman yığınının üzerinde otururken, kalan yiyeceklerimizi de yedik. Kusmamak için yemeğimi yerken sırtım ineklere dönük oturdum. Son mısır gevreği paketimizi bitirdik, birer paket de çikolata yedik. Yemeğin sonunda kolalarımızın da son yudumlarını tüketmiştik. Sıfırı tüketmek üzere olduğumuz için, yavaş yavaş yedik tüm yemekleri. Son lokmalarımızı yuttuğumuzda, ikimiz de yarın harekete geçmek zorunda olduğumuzu biliyorduk. Başka seçenek yoktu.

Yemek bittikten sonra, yapacak hiçbir şey kalmamıştı. Biraz sohbet ettik, ama artık konuşacak konumuz da kalmamıştı.

Başımızın belada olduğunu biliyorduk, kurtulma şansımızın çok düşük olduğunun farkındaydık ve bunları bilmek keyfimizi bir hayli kaçırıyordu. Bir süre sonra Örümcek'in samandan mağarasına girdik, battaniyelerimizi aldık ve birbirimizden ayrı yere kıvrıldık.

Artık karanlıktı ama muhtemelen saat daha beş falandı. Biraz konuşarak, biraz da inekleri dinleyerek, öylece yattık. Ne

kadar iğrenç, ya da ne kadar büyük olduklarını düşünmezseniz
dostane sesler çıkartıyorlar aslında; samanların üzerinde
ilerleyişlerini, birbirlerine çarpışlarını; büyük, tüylü burun
deliklerinden dışarı verdikleri havayı bile duyabiliyorduk. İçlerinden
biri ne zaman osursa, Örümcek kahkaha atıyordu.

Bazı insanları mutlu etmek ne kadar kolay.

126

tarama:ginny düzenleme:sereniti

Ne kadar süre öyle yattığımızı bilmiyorum. Rahat edemiyordum.

Akımdaki samanlar çok sertti ve arada battaniye

olmasına rağmen çok kaşındırıyorlardı. İki gün boyunca temizlenmemiş

olmamın da bunda katkısı olabilir tabii, deli

gibi kaşınıyordum. Kendimi yapış yapış hissediyordum, rezaletti.

Yattığım yerde sırtımı kaşıyabilmek için kıvrılırken, "Şu

an bir küvete girebilmek için neler vermezdim, hatta duş da

olsa olur."

"Benim pek umurumda değil," dedi Örümcek.

"Belli oluyor," dedim.

"Ne demek istiyorsun?" dedi.

"İğrenç kokuyorsun Örümcek. Alınma ama gerçekten

çok pis kokuyorsun, artık ben de kokuyorum ve kokmak istemiyorum."

Biz konuşurken, arka planı bir ses doldurmaya başlamıştı.

Sustuğumuzda, bunun ahırın sac tavanını döven yağmur

damlalarından başka bir şey olmadığını anladım. İnanılmaz

bir sestti. Tünelden dışarı emekledim ve saman balyalarından

birinin üzerine oturdum. Üstümü çıkarttım, pantolonumun

düğmelerini açtım, yağmurun altında sessizce oturdum.

"Ne yapıyorsun?!" Örümcek hemen arkamdan dışarı fırladı.

Kotumu ayakkabılarım yüzünden çıkartamadığımdan, debelenmekle meşguldüm.

"Temizleneceğim. Gel, sen de otur şuraya." Sutyenim ve külotumla kalmıştım. Ayaklarım bile çıplaktı.

Koşmaya başladım. Bardaktan boşanırcasına yağıyordu.

Ben koştuğça bacaklarıma yerdeki çamurlar sıçırıyordu. Ama umurumda değildi. Mükemmel bir histi bu. Buz gibi, tertemiz damlalar, savunmasız vücudumun her yanına vuruyordu.

Başımı arkaya atıp gökyüzüne baktım. Ellerimle yüzümü ovuşturdum, parmaklarımı kısacık saçlarımdan üzerinden geçirdim. Hiçbir şey düşünmeden. Kaşıntıları yok olmaya başlamıştı. Ağzımı açtım, dilimle yağmur damlalarını yakala-

127

tarama:ginny düzenleme:sereniti

dım. Ve tekrar, bütün vücudumu temizledim ellerimle. Yağmurun bütün vücuduma nüfuz edişini hissettim. Kendimi hissettim.

Geriye, ahıra doğru baktım. Örümcek bir demire yaslanmış, beni izliyordu. Gülümsüyor, başını iki yana sallıyordu.

"Sen gerçekten kafayı yedin arkadaş," diye bağırdı. "Gerçekten delirdin."

"Hayır," diye geri bağırdım. "Mükemmel bir şey bu. Gel şuraya!"

"Yok. Bana göre değil arkadaş. Dün yeterince ıslandım."

Ona doğru koştum. Ayağım kayıp düşmek üzereyken bile

kahkaha atıyordum. Geri adım attı ama kolundan yakaladım. İki elinden tuttum ve onu dışarı çektim. İslanmaya başladığı anda, daha fazla diretmedi. Soyunmaya başladı. Kıyafetlerini ahıra doğru fırlattı ıslanmasınlar diye. "Bunu yaptığıma inanamıyorum, ben de delirdim galiba."

Tekrar koşmaya başladım, yağmurun altında kollarımı iki yana açmış, kendi etrafımda dönüyordum. Karanlığın ve yağmurun kollarında kendimi kaybetmiştim. Üzerinde sadece bokseri kalan Örümcek, yanıma geldi. Titriyordu, ufalmıştı. Vücudu kendini soğuğa karşı korumaya çalışıyordu. Kasları belli oluyordu, çok kaslı olduğundan değil de, onları saklayacak bir yağ tabakası olmadığından. Yağmurun altında kendine sarılmış duruyordu. Bende utançtan eser yokken, o çok çekingendi.

"Bokum donuyor!" diye bağırdı, ben kahkaha attım.

"Soğuk değil, hayat verici!"

"Yağmur damlası değil, iğne bunlar!"

"Ellerini kullan, ov vücudunu, iyi gelecek."

Bir kolunu ovmaya koyuldu, soğuktan yavaş yavaş hareket edebiliyordu. Omzuna geldiğinde, "Evet, haklısın." Hoşuna gitmeye başlamıştı. Orada ikimiz de duş alıyorduk. Elleri başının üstünde, koşmaya başladı. Benim gibi başını arkaya attı, gözlerini kapattı. Artık gerçekten keyif alıyordu. Bir sevinç çığlığı koyuverdi. O gözlerinin üzerindeki su damlalarından kurtulmaya çalışırken, birden dank etti. Çok yakışıklıydı.

Bu düşünceyle bütün vücudum bir anda irkildi. Onu ilk defa görüyordum sanki, kimsenin görmediği, serseri, asi, garip olmayan Örümcek'i görüyordum.

Bana baktığını fark ettim.

"Ne?" dedi.

"Yok bir şey."

"Üşüdün mü?"

"Yok, iyiyim."

"Hareket et, yoksa donup kalacaksın!" Tekrar manyak gibi koşuşturmaya başladı. Ona katıldım, dans ediyor, anlamsızca zıplıyorduk. Gülmekten ölmek üzereydim. Elimi tuttu ve beni döndürmeye başladı. Beni kendine doğru çekti, elini belime doladı. İki psikopat gibi yağmurun altında, çırılçıplak vals yapmaya başladık. O güne kadar yaptığım en delice şeydi kesinlikle.

"Yukarıda biri seni seviyor," diye bağırdı kulağıma.

"Nasıl yani?"

"Duş almak istedin, o da sana yolladı. Haksız mıyım?"

"Bu yalnızca normal bir yağmur. Yukarıda biri yok."

"Nereden biliyorsun?"

. "Geçen on beş yılda beni gözetip kollayan olmadı değil mi? Bugün başlaması için de bir sebep yok."

Dans etmeyi kestik ama eli hâlâ belimdeydi.

"Ben seni her zaman kollayacağım," dedi. Söyledikleri ta içime işliyordu. Midemin içinde yıllardır uyuyan kelebekler vardı sanki. Hareket etmek istiyorlardı. O anda gözlerim dolmaya başladı. Bu çocuk için "her zaman" o kadar kısaydı ki.

Gözyaşlarımı görmesin diye başımı diğer yana çevirdim.

"Ciddiyim, Jem."

"Biliyorum," dedim titrek bir sesle.

Eliyle yanağımı okşadı ve çenemin altından kavrayarak yüzümü kendine çevirdi. Boylarımız aşırı orantısızdı. Gözlerim onun göğsüne kadar geliyordu ancak. Başımı biraz daha yukarı kaldırdı ve yavaşça eğildi.

Dudaklarını dudaklarımda hissetmeden önce, ancak

129

tarama:ginny düzenleme:sereniti

içimden geçirecek kadar zamanım olmuştu. Gerçek olamaz bu. Gözlerimi kapattım. Ağzı belli belirsiz hareket ediyordu, soluğunu hissediyordum. Tekrar uzaklaştığını hissettim ve gözlerimi açtım. Bana o kadar yakındı ki yüzü bir acayip görünüyordu, ama sayısı hâlâ oradaydı, değişmemişti. Uzaklaştıkça, daha tanıdık görünmeye başladı. Tanıdığım Örümcek olmuştu tekrar. Kaşları çatıldı, beni bıraktı. İki elini de başına götürdü.

"Özür," dedi. "Özür dilerim."

"Hayır," dedim, çabucak. "Özür dileme." Uzandım ve boynundan tutarak onu kendime doğru çektim. Tekrar öpüştük.

Birbirimizin bakışlarında kaybolduk. Oracıkta, yağmurun altında, daha önce tanımadığımız benliklerimizin kollarında, karanlığın koynunda, tamamen farklı bir boyutta.

130

tarama:ginny düzenleme:sereniti

18. Bölüm

Elimde olmadan göğüslerimi saklamaya çalışarak, battaniyenin üzerine yattım. Bana dokunuyor, beni öpüyordu. Ellerimle onu ittiğimin farkındaydım, itmek istemiyordum ama bilinçsizce yapıyordum. Çok zor geliyordu teslim olmak. Eğer bunu yapacaksak, dedim kendi kendime, ona güvenmek zorundayım, ona izin vermeliyim. Kollarımı kaldırıp, arkamdaki samanların üzerine uzattım. Tamamen açmıştım kendimi ona, isteyerek, hissederek. O ise kendini kaybetmişçesine beni öpüyor, ufak ufak ısırıyor, emiyordu. Şaşırtıcı ve mükemmeldi. Çok yeni ve garipti. Aklımı kaybediyordum. Bir anda kendimi vücudumun, aklımın dışında, bizi dışarıdan izler buldum. Kokuşmuş bir ahırda, kaçak iki genç, çıplak sevişiyorlar. Durumun garipliğini kavradığımdaysa, ister istemez tutuk bir kahkaha attım.

Örümcek durdu ve bana baktı. İnanılmaz ciddiydi, onu hiç bu kadar ciddi görmemiştim.

"Gülüyorsun."

"Hayır," ama kıkırdamamı durduramıyordum. Sinirim bozulmuştu.

"Yanlış bir şey mi yaptım?"

"Hayır, tabii ki hayır. Sadece... İşte... Ben pek alışık değı-

131

tarama:ginny düzenleme:sereniti

lim. Özür dilerim." Ne kadar bozulduğunu fark ettiğimde, yüzümdeki gülümseme yok olmuştu.

"Sorun yok," dedim. "Daha önce hiç yapmadım ben, o yüzden. Gerildim biraz, hepsi bu. Gerçekten. Gel buraya."

Duygularım birbirine girmişti, şimdi de ağlamak üzereydim.

Onu kendime doğru çektim ve narin öpücükler kondurmaya başladım yumuşak dudaklarına. Öpüşmek daha kolaydı. Daha şefkatli, daha yumuşak, daha rahatlatıcı... Tekrar kendi bedenime dönmüştüm. Yine onunlaydım.

Beni kucağına alıp okşamaya başladı, parmak uçları birer iğne gibi vücuduma batıyor, hemen ardından merhem gibi bütün yaralarımı iyileştiriyordu. Karanlıkta beceriksizce sevişiyorduk. Ve yaptık. Gerçekten yaptık. Orada, kaşındıran battaniyenin üzerinde, samanlardan yayılan tozların arasında, burun deliklerimizi zorlayan inek kokularıyla. Altımızdaki saman balyaları biraz sallandı ama dünya yerinden oynamadı. Garipti, robotmuşuz gibiydi, bir dakikada falan bitti zaten, öyle çok büyütülecek bir şey değildi. Ama ardından ikimiz de farklılaşmıştık. Seks yüzünden değil, daha çok yakınlık ve şehvet yüzünden. İki battaniye ve eski paltoyla üzerimizi kapatabildiğimiz kadar kapattık ve birbirimize sarıldık. Yağmur altındaki duş seansı, onun o ekşi kokusunu alıp götürmüştü. Başımı göğsüne yasladığımda aldığım tek koku, teninin beni rahatlatan misk kokuşuydu.

"Daha önce yapmış mıydın?" diye sordum.

"Tabii ki, binlerce kez." Yalanı havada asılı kalmış, yorumumu bekliyordu. "En azından bir kere." Bekledim. "Peki, ben bir defa yaptım. Seninle."

Gülümsedim ve ona daha sıkı sarıldım.

O zaman bile, seviştikten hemen sonra bile, enerji doluydu.

Elleri durmuyordu. Kısacık saçlarımın üzerinde parmaklarını dolaştırıyor, diğer eliyle kolumun üzerinde geziniyordu. Yüz

yüze geleceğimiz şekilde döndü, parmağıyla çenemin üzerindeki çizgide dolaştı.

"Komik, saçların kısayken daha bir kız gibi görünüyorsun.

132

tarama:ginny düzenleme:sereniti

Yüzünü görebiliyorum en azından." Alnımdan öptü, burnumdan, yanağımdan, çenemin üzerindeki çizgiden. "Güzel yüzünü."

Daha önce kimse güzel olduğumu söylememişti. Hatta kimsenin bunu aklından dahi geçirdiğini sanmıyorum.

"Sanırım sana daha önce bana güzel bir şey söylememen gerektiğini söylemiştim."

Homurdandı. "Hah evet. Söz vermiştim değil mi? Ama bu sayılmaz."

"Niye sayılmasın? Söz sözdür, değil mi?"

"Evet, ama o sözü sana âşık olmadan önce vermiştim."

Bu çok fazlaydı, fazla yeniydi. Her zamanki gibi tepki verdim.

Her zaman söylediklerimden bir tane söyledim.

"...tır git!"

"Tamam, unut gitsin." O kadar incinmişti ki, beni bırakıp, arkasını döndü.

Büyük bir hata yapmıştım.

"Özür dilerim, özür dilerim, lütfen, nasıl davranmam gerektiğini bilmiyorum."

"Önemli değil, Jem." Hâlâ uzaktı benden.

"Hayır önemli. Ben salağın tekiyim." Ona geri söylesem, onu sevdiğimi söylesem.

Onun sıcaklığı olmadan battaniye eksikti, soğuk ellerimden, ayaklarımdan her yanıma kaplamaya başlamıştı. Çaresizce titriyordum, biraz soğuktan, çoğunlukla onsuzluktan. Doğrulup etraftaki kıyafetleri yoklamaya başladım, içimden fenerimiz olmayışına bir kez daha lanet ediyordum. Ne bulduysam üzerime geçirmeye başladım, hem de sutyensiz ve külotsuz. Örümcek'in olduğuna emin olduğum bir çorap, bir eşofman üstü, kot pantolonum; kalanı hava aydınlanana kadar beklemek zorundaydı. Bir metre kadar ileride, Örümcek de aynısını yapıyordu. Havadan daha soğuktuk. Aramızda bir şey bitmiş gibiydi. Koca ağzımla becermiştim bunu. Dizlerimi karnıma doğru çekerek yattım. Üzerimde kıyafetler olmasına rağmen hâlâ üşüyordum. Biraz mantıklı dü-

133

tarama:ginny düzenleme:sereniti

şününce aslında, aralık ortasında yağmur altında çırılçıplak dans edip, sonrasında da bir ahırda sevişip, hasta olmamak garip olurdu. Aç olmamın da bu konuda epey yardımı olmuştu tabii ki. Bunları düşünürken, Örümcek'in iç çekişini yakaladım. Sadece nefes alıp veriyor da olabilirdi. Ama bana daha çok hüznün, pişmanlık, kızgınlık dolu bir iç çekiş gibi gelmişti. Ona sarılmak istedim, ama beni istememesinden korktum.

Hiç ses çıkartmadan, öylece yatıyorduk, inekler bile ses çıkartmıyordu. Kendi pislikleri içinde yatmış, sessizce geviş getirmekle meşgullerdi. Uyumak için çok soğuktuk hava.

Zaten aramızda bu saçma gerginlik varken uyumak aklımın

ucundan bile geçmiyordu. Ona ihtiyacım vardı.

"Uyanık mısın?" diye fısıldadım.

"Evet."

"Donuyorum."

"Biliyorum. Ben de." Bir sessizlik. Uzun, upuzun bir sessizlik.

"Hadi yanıma gel."

O bana doğru dönerken, ben onun yanına doğru kaydım.

Bana sarıldı, başımı göğsüne koydum yine.

"Özür dilerim," dedim. "Biraz önce söylediklerim için."

"Önemli değil, Jem. Salla gitsin. Geçti gitti."

"Evet ama... Öyle demek istememiştim. Seni üzmemek istemedim."

"Biliyorum. Önemli değil, gerçekten, iyiyiz. Sevgili olmak

zor ha?" Burnumun üzerinden, sonra da dudaklarımdan

öptü. Her şey yeniden güzel olmuştu.

Nefeslerimiz birbirine karışırken, Sevgiliyiz, evet, artık biz

sevgiliyiz, diye düşündüm. Ellerim hâlâ üşüyordu. Ellerimi

aldı, kıyafetlerinin içine soktu. Tam karnına bastırıyor, ısınmaları

için onları sımsıkı tutuyordu.

"Yeniden başlayabilsen çok güzel olmaz mıydı?" dedim.

"Benim hayatım daha ben başlamadan içine edilmiş gibi hissediyorum

bazen. Hiçbir şeyi değiştiremedim."

"Bana mı diyorsun..." Tekrar bana yüzünü döndü, ellerim

134

tarama:ginny düzenleme:sereniti

ilerleyerek vücudunu sardı. "Ama işte şu an yeniden başlıyoruz

Jem. Sen ve ben. Seninle tanışmamış olsam muhtemelen

şu an uyuşturucuya gömülmüş, burnumdan, damarlarımdan

bir şeyler gönderiyordum içeri. Hapiste, ya da hastanede falandım.

Bir şeyler değiştirebildin aslında. Sen olmasan ben çok farklı olurum. Sen bizi değiştirdin."

Gözyaşlarımın gelişini hissediyordum, tırnaklarımı sırtına geçirdim.

"Ah, bu neydi şimdi? Üzerimde izini mi bırakıyorsun?"

"Hayır, sadece seni daha sıkı tutuyorum." O da beni daha sıkı sardı ve tekrar seviştik. Ama bu sefer aşk dolu, yavaş ve nazikti. Ben de öylece durmadım. İşin içindeydim bu sefer, hareket ediyor, öpüyordum; ısırıyordum, konuşuyordum.

Başka biri gibiydim ama değildim. O bendim, gerçek ben.

Örümcek, gerçek beni keşfeden tek kişiydi. Beni görebilen tek kişiydi, ben de onu görüyordum. Gerçekten çok yakışıklıydı.

Sonrasında koluna uzanmış onu izliyordum, elim göğsünde duruyordu. O ise bu sefer hareketsizdi, ne bir sallanma, ne bir ürperti vardı. Mutlu ve huzurluyduk. Çok geçmeden, Örümcek'in nefesinin sıcaklığı ve kalbinin sesiyle oracıkta uykuya daldım.

135

tarama:ginny düzenleme:sereniti

19. Bölüm

Neyin gerçek, neyin rüya olduğunun ayrımını yapamadan, yavaş yavaş uyanıyordum, ineklerin böğürtülerini duyabiliyordum.

Burun deliklerim tozla ve bok kokusuyla dolmuştu.

Her zaman olduğu gibi bacaklarımı göğsüme kadar çekmiş,

kıvrılmış yatıyordum. Ancak bu sefer sırtımda tatlı bir sıcaklık vardı, biraz arkamda, biraz üstümde yatan ve oldukça

güvende hissettiren ağır bir şeyler. Gözlerimi açtım, saman manzarasıyla karşı karşıyaydım. Aşağı baktım, Örümcek'in kolu oradaydı, belime sarılmış bir halde, tam arkamda yatıyordu. O da benim gibi yan dönmüştü, benim kıvrıldığım gibi bana yaklaşarak kıvrılmıştı. Hava daha yeni aydınlanıyordu, inekler de yeni uyanmış, ayağa kalkmaya çalışıyor, samanları eşeliyorlardı. Beni uyandıran da muhtemelen onların çıkardığı sesler olmuştu. Elimi Örümcek'in kolunun üzerine koydum ve onu biraz daha kendime çektim. Bu küçük hareket onu uyandırmaya yetti. Bana biraz daha sokuldu, saçlarımı koklayıp, ufak bir öpücük kondurdu. "Artık kalksak iyi olur, sabah oldu." diye fısıldadım. Örümcek homurdandı. "Tamam," dedi. "Beş dakika daha."

136

tarama:ginny düzenleme:sereniti

Biraz daha hiç hareket etmeden yattık. Artık tamamen ayılmıştım. Aklım bir önceki geceyi kurcalıyordu. Gerçek miydi? Değişmiş miydim? Örümcek yine uykuya dalmıştı, ağırlaşan kolu ve nefes alış verişlerinden anlayabiliyordum. Birinin bizi burada bulma ihtimalini düşündüm. Eninde sonunda gelip ineklere bakacak biri olacaktı. Onları günler boyu başıboş bırakmıyorlardı herhalde, değil mi? Yavaş yavaş Örümcek'e yüzümü döndüm ve uyandırmak için elimi göğsünde yukarı aşağı gezdirmeye başladım. "Hadi, gitmemiz lazım." Tek gözünü açtı.

"Aceleimiz ne ki?"

"Buradan gitmemiz lazım, güneş doğmak üzere." Kolunun altından çıktım ve oturdum. Samandan mağaranın içinde uyumamıştık, birkaç saman balyasının üzerine kıvrılıp uyuya kalmıştık. Etrafta önceki gece bulmakta zorlandığım kıyafetlerim saçılmış duruyordu. Evet gerçektir.

Kıyafetlerimi topladım, üzerlerindeki pisliği silkelemek için elimden geleni yaptım. Doğru düzgün giyinmek için

kıyafetlerimi çıkartmaya başladım. Aydınlıkta çıplak kalmak kendimi garip hissettirmişti, çabucak tişörtümü üzerime geçirdim, sutyenimi ondan sonra, gizli gizli taktım.

"Niye öyle yapıyorsun ki?" diye sordu uykulu bir ses.

"Artık her şeyi gördüm zaten, saklamana gerek yok."

"Biliyorum," dedim, "üşüyorum, ondan. Neyse, kalk, hadi..." Dün gece ayağıma geçirdiğim çorabını çıkartıp ona fırlattım.

"Tamam, tamam."

Giyindikten sonra, yola çıkmaktan başka yapacak pek bir şey yoktu. Yiyecek-içecek stokumuz tükendiğinden, kahvaltı günlük programımızdan silinmişti, inekler çitin arkasına sıralanmış, meraklı gözlerle bizi izliyordu. Nefesleri soğuk yüzünden buhar çıkartıyordu. Kahvaltı içermeyen günlük programımızdaki en önemli olay belliydi - medeniyete ulaşmak - bu yüzden anayola çıkana kadar patikayı takip ettik.

Örümcek, çanta ve torbalarımızı taşıyordu. Yola çıktığı-

137

tarama:ginny düzenleme:sereniti

mız anda hepsini bir eline toplayıp, diğer eliyle de nazıkçe benimkini

kavramıştı. Yol boyunca yan yana, hiç konuşmadan

yürüdük. Patikanın daraldığı yerlerde o bir adım ileriden yürüdü

ama elimi hiç bırakmadı. O elini arkaya uzattı, ben öne

uzattım. Çok çocuksu duyuluyor değil mi? O iğrenç sevgili

triplerine girmişiz gibi. Ama gerçekten öyle değildi. Çocukça

değildi bu, biz artık birlikteydik. Gerçekten beraberdik.

Gördüğümüz bütün arabalara el ederek anayol boyunca

yürümeye başladık. Artık tanınma riskini göze almamız gereken bir durumdaydık, ama kimse durmadı. Herkes korkunç bir acele içindeydi. Sanki bir yarış pistindeymişçesine hızla ilerliyorlardı. Bizi gördüklerinde ilk defa insan görmüş gibi şaşırıp direksiyon kırarak kızgınlıkla bizden uzaklaşıyorlardı. Hatta uzun uzun kornalarına basanlar bile oluyordu. Yol dışında yürüyebileceğimiz bir yer vardı sanki. Şerefsizler.

Yağmur durmuştu ama her yer hâlâ ıslaktı ve yol boyunca asfaltın kenarında çamur olmuş yerler vardı. Pantolonumun paçası ısladıkça ve çamurlandıkça yürümek daha da zorlaşıyordu.

Zaten midem bomboştu, bir de pantolonumun ağırlaşması ceza gibi bir şeydi. Bacaklarım yorulmuştu. Bedenim onlara ayak uyduruyor, yapmasını istediğim şeyi yapmamak için diretiyordu. Geçirip duruyordum ama bir önceki günkü yemeğin tadı bile gelmiyordu ağzıma, sadece boş bir mide ve onun asidinin ekşi tatsızlığı vardı.

Durduğumuzda saat sekizi yirmi geçiyordu. Yağmurdan kalanlar yüzünden hiçbir yere oturamıyorduk ama yolun birkaç metre kenarında, patikamsı bir boşlukta rahat rahat takılabilmıştık.

Örümcek çanta ve torbaları yere koydu ve son sigaralarımızdan birini yaktı. Tepemizdeki ağaçtan üzerimize damlalar düşerken, sessiz sakin, onu bir güzel paylaştık.

"Rezalet haldeyiz değil mi?" diye sordu Örümcek sonunda.

Sadece başımla onayladım. "Belki de telefonu kullanma riskini göze almalıyız. Taksi çağırmalıyız."

"Hayatta olmaz. Hemen yerimizi bulurlar, sonumuz olur."

tarama:ginny düzenleme:sereniti

"Başka ne yapabiliriz ki? Tanrının unuttuğu bir yerde tıklılı kaldık."

"Bilmiyorum ama telefonu kullanmamızı bekliyorlar, haksız mıyım?"

Sigaradan son nefesini çekip, yere attı. "Açım ben Jem. Üşüyorum."

"Biliyorum. Ben de."

Bir sigara daha yaktık, yine aynı şekilde paslaşarak içtik.

Birkaç dakika sonra, üzerinde olduğumuz patikadan bir arabanın

bize doğru geldiğini gördük. Birbirimize baktık. Kaçacak

vakit yoktu, bir anlamı yoktu en azından. Kocaman bir

araba köşeyi dönmüştü bile. Bizi görünce frene asıldı, sonra

yavaşça yanımızdan geçti. Yanımızdan geçerken, şoförü net

bir şekilde görebilmişim. Kadındı, otuzlarına yeni girmişti

muhtemelen, atkuyruğu saçları vardı, ağzında da kuş gibi gagaladığı

bir tost. Arkadaysa iki tane çocuk vardı. O kocaman

arabanın içinde, oyuncak bebek gibi duruyorlardı.

Kadın bize baktı - şaşırılmış bir ifadeyle -, hemen ardından

biraz uyanık, biraz kızgın gözlerle yanımızdan geçtikten

sonra kavşağa kadar ilerledi ve sola döndü. Birkaç metre ilerledikten

sonra durdu. Ve yanımıza kadar geri geri geldi. Ön

yolcu koltuğunun yanındaki cam sonuna kadar açıldı. Ağzındaki

tostu çıkarttı ve bize doğru eğildi.

"Birini mi arıyorsunuz?" Sesi öfkeli ve netti. Bizi bir şeyle

suçlar gibiydi. Yabancı olmakla, genç olmakla suçlar gibi.

Örümcek elini kaldırdı. "Şehir merkezine gitmemiz lazım, o kadar." Kumar oynuyordu, ikimiz de yakınlarda bir şehir merkezi olup olmadığını bilmiyorduk.

Bize şüpheyle baktı, ağzı ince, katı bir çizgiydi. "Peki. Kusura bakmayın, size yardımcı olamayacağım." Cam tekrar kapandı ve araba ilerlemeye başladı.

"Kaltak," dedim. Örümcek başıyla onayladı, bir nefes daha aldı sigaramızdan.

Ana yola girip üç metre kadar ilerledikten sonra, araba tekrar durdu ve tekrar geri geri geldi. Bu sefer hemen arka-

139

tarama:ginny düzenleme:sereniti

dan bir araba daha geliyordu ve bizimkinin geri geri geldiğini görünce kornaya asıldı. Cam tekrar açıldı.

"Çabuk binseniz iyi edersiniz," dedi hararetle bir şekilde.

"Merkeze gidiyoruz. Çantalarınızı arkaya atın. Biriniz de çocukların arasına otursun. Hadi."

Örümcekle birbirimize baktık, sonra o bagajı açtı ve çantaları içeri fırlattı. Arka kapıyı açtım, çocuklar anlamsız gözlerle bana bakıyordu. Onlara bakmamaya çalışıyordum, çocukların sayılarını görmekten nefret ediyordum. Onlarsa dört gözle beni izliyor, sanki bir uzaylıymışım gibi inceliyorlardı.

"Pardon... Şey... Bir saniye... Acaba ben... ?"

Bana yakın oturan çocuk bacaklarını hafifçe yana kaydırdı ve oturduğu yerde gidebildiği kadar geri gitti. Onun üzerinden geçtim ve diğer taraftaki kızla aralarına oturdum. Kız benden olabildiğince uzaklaşıp, cama yapıştı.

Örümcek ise bu arada bagajı kapatmış, öne oturmuştu bile. "Çok teşekkürler, gerçekten çok sağ olun. Süper. Süper. Güzel araba. Süper. Mükemmel." Bunları derken de başını yukarı aşağı sallayıp duruyordu. Sesini kesmesi gerekiyordu artık. "Bu yaptığımız gerçekten büyük incelik. Dışarıda bombok bir soğuk var, donduk resmen."

Yanımdaki çocuktan net bir iç çekiş geldi. Gözümün ucuyla, ağzının ve gözlerinin kocaman açılmış olduğunu görebiliyordum.

"Bakın, size yardımcı olabildiğim için mutluyum, ama küfür ederseniz inmeniz daha iyi olur. Biz bu arabada küfür etmiyoruz."

Örümcek hemen eliyle ağzını kapadı. "Tanrım, çok özür dilerim. Gerçekten, lütfen yanlış anlamayın. Siz de, çocuklar."

Arkasını döndü ve onlara kocaman gülümsedi. "Böyle kelimeler kullanmak hiç hoş değil, tamam mı? Siz yapmayın sakın."

Solumdaki kızıdan belli belirsiz bir çığlık geldiğine emindim.

Ona bir bakış attım, korkudan ölmek üzere gibi bir hali vardı. Muhtemelen altına ediyordu tam o an. Daha önce

140

tarama:ginny düzenleme:sereniti

hiç iki metre boyunda zenci bir adam görmemişti herhalde.

Örümcek normal bir zenci gibi değildi zaten, ilk gördüğünüz anda ondan korkmamak imkânsız gibi bir şeydi. Ama

birkaç gün birlikte yol yapıp biraz da seviştikten sonra gayet güzel görünüyordu göze.

Örümcek konuştuğu konuşuyor, saçmaladıkça saçmalıyordu.

"Bizi arabanıza almanız gerçekten çok büyük incelik.

Gerçekten çok teşekkürler. Çok güzel."

"Önemli değil." Kadının ses tonundan, pişman olmaya başladığı belli oluyordu, en azından bizi arabadan indirmese bile bir daha kimseyi arabasına almayacağı kesindi. "Nereye gidiyorsunuz?"

Bir hikâye üzerinde anlaşmadığımızı fark ettiğim an, midem kelimenin tam anlamıyla altüst oldu. Baş başa geçen iki günün ardından sonunda gerçek dünyaya dönmüştük ve buna hiç hazır değildik. Örümcek hemen söze girdi, "Bristol'a gidiyoruz, teyzemin yanına. O Bristol'da yaşıyor, evet."

"Whiteways'e nasıl yolunuz düştü?"

"Hiç, otostop çekerek ilerliyorduk. En sonunda anayolda indik bir arabadan. Birkaç gündür de yürüyoruz işte."

O konuşurken, kadının yarısı yenmiş tostu gözüme çarptı.

Vitesin yanına koymuş, varlığını bile unutmuştu. Benim ise hayallerimi süslüyordu o tost. Ağzımdan salyalar akacaktı neredeyse. Gözlerimi ondan alamıyordum. Ah. Tanrım.

Kendimi kontrol edemiyordum. Öne doğru eğildim, tosta uzandım, aldım ve tek hamlede ağızma attım. Soğuk ve hafif nemliydi ama hayatımda yediğim en güzel şeydi. Tuz ve tereyağı daha çok salya salgılamama neden oldu ve birazı gerçekten yanağımdan aşağı süzüldü. Bu son yaptığım, çocuk için son damla olmuştu. "Anne," diye viyaktı. "Bu çocuk senin tostunu yedi!"

Çocuk mu?

"Oh," diye değişik bir tepki verdi. "Boş ver, Freddy. Ben

bitirmiştim zaten."

Ağzımı koluma sildim ve tostı yuttum. Sonsuza kadar aç-

141

tarama:ginny dñzenleme:sereniti

zımda tutabilirdim oysa. "Özür dilerim," dedim. "Sadece...

çok acıkmıştıım."

"Önemli değil," dedi. Küçük kız ise ağlamaya başladı.

"Tamam, çocuklar, sakın olun. Neredeyse geldik, neredeyse geldik." Tanrıya şükür demesine gerek yoktu, hepimiz demek istediğini biliyorduk zaten.

Merkez civarlarında bir yerlerdeydik artık. O an için fetrafta binalar görmenin ne kadar güzel bir duygu olduğunu anlatamam. Birkaç dakika uzaklıkta mağazaların, restoranların olduğunu bilmek...

Yol kenarında durdu. "Okula tersten gidiliyor, o yüzden sizi burada bırakmak zorundayım. Merkeze şuradan beş dakikada gidersiniz, orada tren istasyonu da var."

"Evet, teşekkürler, teşekkürler. Çok naziksınız."

Freddy'nin üstünden atlayarak dışarı çıktım. Ben önünden geçerken koltuğuna yapışmış, dehşete düşmüş biçimde beni izlemişti. Arkadan çantalarımızı aldık ve araba uzaklaşırken, kaldırımında öylece durduk.

"Ne kadar şanslıydık, değil mi?" dedi Örumcek.

"Mm, bence hayatı boyunca arabasına kabul edeceği son otostopçular biziz."

"Ne demek şimdi bu?"

"Ah, bir şey değil. Sadece onların tarzı insanlar değiliz

işte, hepsi bu."

"Doğru," güldü. "Bir de tabi seni erkek sandılar. Bir göz doktoruna görünseler iyi olacak."

"Örümcek, sence kim olduğumuzu anladılar mı?"

"Hayır, eğer anlasaydı, bizi arabasına almazdı değil mi?"

Yanımızdan trafik akıp giderken, kendimi tarladakinden de çıplak ve savunmasız hissettim. İki gündür medeniyetten uzaktaydık. Acaba hakkımızda neler konuşuluyordu artık?

Televizyonlar, gazeteler bizden nasıl bahsediyordu? Yanımızdan geçen arabaların birinde birisi polisi arıyor olabilir miydi? Gerçekten paranoyak oluyordum sanırım, kafayı yiyordum.

142

tarama:ginny düzenleme:sereniti

"Örümcek, bir mağaza bulup, sonra da toz olmalıyız.

Oyalanacak vaktimiz yok."

"Biliyorum."

Eşyaları yüklendi ve yürümeye başladık. Uzun bacaklarıyla attığı kocaman adımlara yetişebilmek için arada bir koşmak zorunda kalıyordum. Birkaç mağaza geçmiştik, bir kafe ya da market gibi bir şey arıyorduk. Rita'nın Yeri/Bütün Gün Kahvaltı Servisi tabelasını gördüğümüzde Örümcek donakaldı.

Ağız açık tabelayı izliyordu, onu anlayabiliyordum. Hatta ne söyleyeceğini, o söylemeden tahmin etmiştim.

"Zaman harcamamız gerektiğini biliyorum Jem ama açlıktan ölmek üzereyim, sence ne yapmalıyız?"

İkimiz de ilk plana sadık kalmamız gerektiğini biliyorduk.

Bir markete girip, biraz sandviç, kola, su, bisküvi gibi şeyler

alıp gizlenebileceğimiz bir yerde onları yemeliydik, ama ikimizin de Rita'nın Yerinin önünden geçip gitmemize imkân yoktu.

"Salla gitsin," dedim. "İdam mahkûmlarına bile son bir yemek veriyorlar değil mi?"

O tanıdık sırıtış tekrar yüzünde belirmişti ve yemin ederim ki yanağından koca bir damla salya süzüldü.

"Yakışır," diyerek, eşyaları tekrar yüklendi, Rita'nın Yeri'ne girdik.

143

tarama:ginny düzenleme:sereniti

20. Bölüm

Daha önce hiç Afrika'ya gitmedim, dolayısıyla bir çitanın yakaladığı ceylanı parçalayarak yiyişini izlemedim. Ancak o an, bunun Örumcek'in kahvaltıya yumuluşundan daha vahşi olamayacağına emindim. Çatalını kürek gibi kullanıyor, yukarı aşağı, yukarı aşağı, tabağıyla ağzı arasında hızla götürüp getiriyordu. Nefes almak için bile durmuyordu. Ben bunları düşünürken, bir an için başımı kaldırıp bana baktı. Ben daha tabağıma dokunmamıştım bile.

"Neyin var senin? Aç olmadığımı söylemeyeceksin herhalde."

Ağzının kenarından, sahanda yumurtanın sarısı akıyordu.

"Hayır, sadece önce göz doyuruyorum, çok güzel görünmüyor mu?" Yalan söylemiyordum. O kadar zaman sadece

bisküvi, cips, kraker, çikolata yedikten sonra önümde gerçek bir ocakta pişmiş taze bir yemek duruyordu, keyif alınacak bir manzaraydı: üzerinden yağları akan iki tombul sosis, mükemmel

sahanda yumurta, incecik kesilmiş kızarmış jambon ve suyu yavaşça tabağa yayılan fasulye.

Deli olduğumu düşündüğünü açıkça belli eder şekilde homurdandı ve yanağından süzülen yumurta sarısı sonunda masaya damladı. "Gerçekten manyaksın sen, yumulsana tabağı-

144

tarama:ginny düzenleme:sereniti

na." Çatalını tezgâhın arkasındaki kadına - Rita sanırım oydu - salladı, "Pardon, biraz daha kızarmış ekmek alabilir miyiz?" "Hemen geliyor!" diye yanıtladı kadın neşeyle, insanların yaptığı yemekleri iştahla yemesinden hoşlanıyordu belli ki. Sosislerimden birinin ucundan bir parça kestim ve aldığım tatmini çıkardığım seslerle vurgulayarak, tadını çıkarta çıkarta tabağımı süpürmeye başladım. Rita tezgâhın arkasından çıkarak elinde ekmeklerle yanımıza geldi. Eni boyundan fazla insanlardandı, kocaman göğüsleri - üzerindeki battal boy erkek tişörtüne rağmen - önlüğünden fırlayacak gibilerdi. Kalın bacakları, eteğiyle sandaletleri arasında bina kolonları gibi duruyordu. Boş çay bardaklarımızı işaret ederek, "Şunları doldurayım mı?" diye sordu. "Şerefe," dedi Örumcek, kendi kupasını masanın kenarına doğru iterken. Rita tekrar tezgâha döndü ve büyük gümüş çaydanlığı aldı. Kırmızı sıvı bardaklarımızı doldururken, etrafa saldıği koku muhteşemdi. Bizim dışımızda kafe bomboştı, onun da tezgâhın başına dönmek konusunda acelesi yoktu. "Zor bir gece miydi?" diye sordu. Sohbet etmek amacıyla sorulmuş, arkadaşça bir soruydu.

"Evet," dedik aynı anda ikimiz de.

Masaların arasındaki koridorda bulunan sandalyelerden birine oturdu hemen.

"Birini aramak isterseniz telefonu kullanabilirsiniz çocuklar, merak etmeyin, sabit ücretli."

Örümcek, çatalını tabağının yanına koydu. "Önemli değil, cep telefonumuz var."

Val'i düşünmeden duramıyordum, elinde sigarası ve küllükte söndürülmüş yüzlercesi ile mutfaktaki yerine tünemiş hali, biz giderken arkamızdan bakışı gözümün önündeydi.

"Herhangi bir yerde, sizden haber almayı bekleyen bir kişi bile varsa, onu arayın çocuklar. Çaresizce bir haber beklemenin ne kadar acı, ne kadar zor olduğunu iyi bilirim." Artık

Örümcek'e ya da bana bakınıyordu, duvardaki resimlerden

145

tarama:ginny düzenleme:sereniti

birine bakarak, içinden gelenleri söylüyordu. Resmi görmediğine emindim, aslında bambaşka, can yakan bir yerlerdeydi.

Sessiz kaldım, masada duran gazeteyi okuyormuş numarası yapmak daha kolay geldi. Benimki yeterince yorucuyken, başkalarının acıklı hikâyelerini dinlemek istemiyordum.

Örümcek tabağında kalanları kızarmış ekmeğiyle sıyırmakla meşguldü. Ama Rita sessizliğimizden cesaret alarak, hikâyesini anlatmaya koyuldu.

"Benim başıma geldi işte. Shaunie'm. Ara sıra tartışırdık, herkes tartışır yani, haksız mıyım? Birkaç saatliğine giderdi, sakinleşince de dönerdi eve. Bir gün ebediyen gideceği aklımın

ucundan bile geçmezdi." Belki mutfakta ocağın başında geçirdiği saatlerden, belki de bize oğluyla arasında geçenleri anlatmanın verdiği heyecandan, yüzü boncuk boncuk terlemişti. Önlüğünün ucuyla alnını sildi. "Her neyse, o öyle yaptı işte. Ne olduğunu bile hatırlayamadığım bir şey yüzünden tartıştık ve o çekip gitti. Çok önemsememiştim, birkaç saate döner diyordum. Çay bile koymuştum ikimize, onunki sıcak dursun diye fırında bekletiyordum. Ertesi sabah uyandığım da bardağı hâlâ oradaydı. Sıcaktan altındaki tabağa yapışmıştı. Kıymalı börek yapmıştım ona. Çok severdi, hep yapardım. Hemen polisi aradım tabii. Pek umursamadılar. On yedi yaşındaydı, biliyor musunuz? On yedi yaşındaysan istediğini yapabilirsin artık. Arkadaşlarını aradım, her zaman gittiği yerleri aradım. Hiç kimsenin haberi yoktu. Ortadan kaybolmuştu. Bir daha da haber alamadım. Yaşıyor mu, öldü mü, onu bile bilmiyorum." Son cümlesinde sesi titremeye başlamıştı. Konuşmayı kesti ve derin nefesler alıp vermeye başladı.

Onun için üzülmiştim, başım öne eğik duruyor, önümdeki gazeteye bakıyordum. O an manşetteki cümle ilk defa dikkatimi çekti. LONDRA'DA BOMBALI SALDIRI - NEDEN KAÇTILAR? Hemen altında da siyah beyaz, bir güvenlik kamerasıyla çekildiği belli olan bir fotoğraf. Tavana yakın bir yere asılıydı muhtemelen kamera, çünkü kasanın

kendi işiyle ilgileniyordu, arkada bir yerde doğrudan kameraya bakan tip dışında. Bendim. O benzin istasyonundaki kameraydı bu. Gazetenin ilk sayfasındaydım. Örümcek'le ben, koca İngiltere'nin en önemli meselesi olmuştuk.

Örümcek son dilim ekmeğini de tabağına koydu ve sıyırmaya başladı.

"Korkunç bir şey," dedi. "Çok üzüldüm."

Rita başıyla onayladı, Örümcek'in nazik yorumu hoşuna gitmiş gibiydi.

"Al," Örümcek ona bir peçete uzattı.

"Önemli değil, cebimde bir mendil olacak." Önlüğünün cebine uzandı, kocaman bir mendil çıkarttı ve gürültüyle sümküdü.

"Böyle bir şey, hayatı bütünüyle değiştiriyor," dedi sessizce.

"Dışarı çıkasın gelmiyor hiç, sürekli telefonun çalmasını bekliyorsun. Doğru düzgün uyuyamıyorsun da, deli gibi bir anahtar sesi beklemeye başlıyorsun. Bir süre sonra bütün gününe yayılıyor bunlar. Arkadan ona benzeyen birini görünce koşar adımlarla önüne geçiyorsun, ya da onun kahkahasına benzer bir ses duyduğunda hemen sesin geldiği yeri arıyorsun. Ama değişen bir şey olmuyor. Sürekli hayal kırıklığı."

Alını yine damla damla terle dolmuştu, önlüğünü kaldırdı ve bütün yüzünü sildi. "Eğer bir yerde benim oğlumu beklediğim gibi sizi bekleyen biri varsa, arayın onu."

Koltuk altımı doldurmaya başlayan ve alnımdan yanağıma doğru süzülen terleri hissetmeye başlamıştım ama benimkiler onunkilerden tamamen ayrı bir sebeptendi. Manşetin hemen

altındaki yazıyı okumaya başlamıştım: Bu, London Eye'a yapılan saldırıdan sonra polisin bir numaralı tanıklar olarak gördüğü ikilinin, son çekilen resmi. Polis ikilinin saldırıyla ilgili hayati bilgilere sahip olduğu düşüncesinde ve teslim olmaları halinde bu iki gence her kolaylığın sağlanacağını vurguluyor.

Rita artık konuşmuyordu, nasırlı elleriyle önlüğünü çekiştiriyordu.

Bir dakika kadar kimse konuşmadı.

147

tarama:ginny düzenleme:sereniti

"Olay şu ki," diye söze girdi Örümcek, "telefonlar dinlenebiliyor, değil mi?"

"Siz ikiniz, bulunmak istemiyorsunuz." Gözleriyle ikimizi birden süzdü, yargılayan bakışlar değildi bunlar, Shaun'un böyle bir anneyi terk ettiği için gerzek olduğunu düşünmeye başlamıştım.

O anda sayılarını fark ettim; on beş, on altı yılı daha vardı.

Acaba bir daha oğlunu görebilecek miydi? Yoksa yıllar boyu bütün Noeller, doğum günleri yalnız mı geçecekti? Düşünmemeye çalıştım, benim sorunum değildi sonuçta.

"Ne diyeceğim, isterseniz bana bırakın numarayı, siz gittikten bir iki gün sonra ben ararım," dedi. "İyi olduğunuzu söylerim, yerinizi de öğrenememiş olurlar."

Örümcek başıyla onayladı. "Evet, evet, iyi fikir bu. Bize yol almamız için zaman kazandırmış olursunuz."

"Ben bir kalemle kâğıt alayım." Rita tekrar ayaklandı.

Masanın üzerine eğildim, "Sen delirdin mi?" diye tısladım.

"Ne?"

"Büyükannenin numarasını mı vereceksin?"

"Ne olacak ki? Yarın arar işte, biz de çoktan uzaklaşmış oluru. Gayet makul."

Hiçbir şey demedim, sadece gazeteyi Örümcek'e doğru uzattım.

"Ne... ?" diye söze giriyordu ki, resmimizi gördü. "Kahretsin."

İkimiz de tezgâha baktık. Rita bize arkasını dönmüş, kâğıt kalem arıyordu. Gazeteyi paltomun içine tıktım ve hiç sesimi çıkartmadan çantaları, torbalan toparlayıp kapıya yöneldim.

Kapıya geldiğimde, dönüp arkama baktım. Örümcek hâlâ masanın yanındaydı. Ne yapıyordu yine? Cebine uzandı ve zarftan iki beşlik çıkarttı. Ah tanrım! çılgılık atmak istiyordum, buna zaman yok! Kapı koluna uzandım ve bizi ele verecek bir kapı zili olmaması için dua ederek kapıyı yavaşça açtım. Za-

148

tarama:ginny düzenleme:sereniti

fer! Hiç ses çıkartmadan dışarı çıkmayı başarmıştım, Örümcek şimdi tam arkamdaydı.

"Koşma, Jem. Yavaş yavaş. Sakin ol."

Rita'nın sesini duyduğumuzda yalnızca birkaç metre uzaklaşabilmiştik. "Hey çocuklar... Nereye? Geri gelin."

Hızlandık.

"Arkana bakma Jem. Yürümeye devam et."

Arkama bakmama gerek yoktu. Kafamın içinde ne yaptığını görebiliyordum zaten, bizim gitmemizi izliyor, biz

kaybolduktan sonra da içeri girip masamızı topluyordu. Derin nefesler alıp vererek bizi, Shaun'u düşünüyordu... Ta ki

gazetenin orada olmadığını fark edene kadar. O anda bütün parçalan birleştiriyor ve telefona uzanıyordu.

149

tarama:ginny düzenleme:sereniti

21. Bölüm

Yürüdüğümüz cadde adeta potansiyel ihbarcı kaynıyordu. Herkesin bir çift gözü ve cep telefonu vardı. Bir tarlada ya da ormanın içinde gezerken, yaşadıklarımız gerçek değilmiş gibi hissediyordum. Boş yere bu kadar panik oluyor, boş yere hızlı hızlı kaçıyormuşuz gibi geliyordu. Ancak gazetenin ön sayfasındaki fotoğrafım düşündüklerimin tam aksini ispatlıyordu bana. Bu gerçektir. Herkes bizim peşimizdeydi. İnsanların arasında yürürken artık çok şansımız kalmadığını düşündüm. Bu küçük kasabada bile haberleri izleyen, gazete okuyan, bizden haberdar olan yüzlerce insan vardı. Beni rahatsız eden başka bir şey ise, ne kadar kendimi engellemeye çalışsam da, insanlarla göz göze gelmemeyi başaramıyordum. Eskisi gibi başımı öne eğip yürüyemiyordum. İnsanların sayıları aklımın her köşesini dolduruyordu. Kaçıyor olmanın verdiği korkudan durmadan etrafı gözlüyordum ve nereye baksam yeni bir insanın öleceği tarihle, kaderiyle baş başa kalıyordum. Gözlerim kapalı yürümek istiyordum, etrafımdaki her insanın bir gün öleceği gerçeğiyle yüzleşmek istemiyordum. Bu inkâr etme isteğimin esas sebebi de elimi tutmuş, bir adım arkamdan geliyordu. Örümcek. Hayatımda ilk defa vazgeçmek istemediğim birine sahip olmuşum.

150

tarama:ginny düzenleme:sereniti

Ama o tarih, 11 Aralık, suratıma yapıştırılmış bir tokat gibiydi.

Sadece dört günü kalmıştı.

"Dinle," dedi. "Bir an önce yeterli erzakı depolayıp kaybolsak iyi olacak. Burada çok göz önündeyiz."

Şaka yapmıyordu. Çevremizdekilerin birçoğu kendi düşünceleriyle baş başa, dalgın bir şekilde ilerliyor olabilirdi,

ama büyük çoğunluğun bizi fark ettiğini anlamak zor değildi.

Akşam haberlerinin tamamı bize ayrılmış olmasa da dikkat

çeken bir çifttik zaten. Yürürken deve-cüce oynuyormuş

gibi duran iki garip çocuk. Bir de buradaki insanların - aynı

arabadaki çocuklar gibi - yılda bir-iki kere zenci bir insan

gördüğü gerçeği vardı. Bu seneki şanslı da Örümcek'ti. Televizyondaki

programlardan birinde, hani zengin beyaz adamın

Afrika'da bir köyü ziyaret ettiği programlardaki gibiydik.

Çocuklar koşar, ona sarılır, saçlarını okşarlar. Tek farkı, bize

koşup, saçlarımızı okşayan kimse olmamasıydı. Yoksa Afrikalıların

arasında o beyaz adam nasıl dikkat çekiyorsa, burada

da Örümcek aynı şekilde bakışları üzerine topluyordu. Bir

bakan bir daha bakıyor, sonra belli etmemeye çalışarak bizden

hızla uzaklaşıyordu. Hatta karşıımızdan gelen bir kadın

bizi uzaktan fark ettiği anda, çocuğunu diğer tarafına alıp,

bizden uzaklaştırarak yanımızdan geçmişti. Senigerzek, bulaşıcı

bir hastalığımız yok. Hayvan, diye düşündüm.

Sonunda ufak bir market bulduk. Örümcek zulasından

birkaç onluk çıkartıp, beni içeri yolladı. Hızla işimize yarayacak

malzemeleri toplamaya başladım: gofretler, simitler,

hazır sandviçler... Bu sefer meyve suları, su, tahıl gevreği gibi biraz daha sağlıklı ürünler de kattım menümüze. Bir antika dükkânıyla, manavın arasında kalan market hafif küf kokuyordu. Yerden tavana bütün raflar dopdoluydu. İçecekler, abur cuburlar, gazeteler, dergiler, tonla porno dergi bile vardı. Sanki Londra ufalmış, bu küçücük yere sıkıştırılmış gibiydi. Alışverişimi yaparken, tezgâhın arkasındaki adam gazete okuyordu, ama beni izlediğini hissediyordum.

Elimdekileri tezgâha koydum. Sigaralar adamın arkasın-

151

tarama:ginny düzenleme:sereniti

daki rafta duruyordu. O yüzden altı paket sigarayı ondan istemek zorunda kaldım. Hemen ardından tezgâhın üzerine dizilmiş fenerleri fark ettim. İki tanesini, aldığım diğer şeylerin yanına çektim. Eşyaları torbalara koydu. Ben parayı çıkartmaya çalışırken, beni süzmeye koyuldu. Biliyor, diyordum içimden. Biliyor.

Parayı aldı. "Sağ ol," dedi kalın bir sesle, sigara yüzünden elli yıl önce ses tellerini yakıp kül etmiş gibi bir hali vardı.

Arkamı döndüğümde, aynı tonla seslendi: "Hey..."

Oyunun sonuna geldiğimizi anlamıştım. Bize ne yapacaktı acaba? Burada tutup polis mi çağıracaktı, yoksa Londra'yı havaya uçuran teröristleri kendi başına mı halletmek isteyecekti?

Hazır birkaç adım uzaklaşmışken, bu yaşlı herifin kucağına düşmeye gerek yoktu. Duymazlıktan gelerek istifimi

bozmadan yürümeye devam ettim.

"Hey sen!" diye bir daha seslendi, daha yüksek bir sesle. Bu

sefer çaresizce arkamı döndüm. "Paranın üstünü unuttun."

Sessizce tezgâha dönüp, adamdan paramı aldım.

Sokağa çıktığımda Örümcek elimdeki torbalardan birini aldı. Boş kalan elimi tutarak, "Haydi," dedi, "hemen gidelim buradan."

İki dükkânın arasındaki bir ara sokağa daldık. Yol kıvrılarak, birkaç evin arka bahçesine doğru gidiyordu. Biraz daha ilerleyince de, Londra'da takıldığımız nehir kenarındaki yere benzer bir yere çıktık. Bir süre aynı yol üstünde devam ettik. Bir süre sonra ise, yürüdüğümüz yol çok daraldı ve hemen yandaki tren yoluna girmekten başka çaremiz kalmadı. Tren yolunun üzerindeki tünele gelene kadar ise, gayet rahattık.

Tünelin içinde ilerleyebilmek için önlü arkalı yürümeliydik.

Tren yoluna insanların girmesini engellemek için demiryoluyla tünel duvarının arasında ince bir yürüme yolu bırakacak şekilde demir korkuluklar vardı. Örümcekle benim yan yana yürümemize yetecek kadar yer yoktu. Örümcek elimi bıraktı. "Sen önden git, ben hemen arkadayım."

Nereye adım attığımı görmem bile imkânsızdı ve yerdeki

152

tarama:ginny düzenleme:sereniti

çakıllar yüzünden her adımda sendeliyordum. Yolu yarıladığımda, sınırlarım bozulmaya başlamıştı. Tünelin sonunda, büyük, karanlık bir silüet belirdi. Omzumun üstünden arkaya baktım. Birini kıstırmak için mükemmel bir yerdeydik ve Örümcek'le ben, tünelin tam ortasında iki uçtan gelen serseriler için kolay lokma olurduk.

Ancak düşündüğüm gibi değildi, arkamda Örümcek dışında bir hareket yoktu. Bir tuzağın içinde falan değildik, aynı bizim gibi, o da tünelin içinden geçen bir tipti. Karanlıkta, gittikçe birbirimize yaklaşıyorduk. Beni görüp görmediğinden emin değildim ama dümdüz bana doğru geldiğinin farkındaydım. Doğrudan içimden geçip yoluna devam edecekmiş gibi ilerliyordu. Yaklaştıkça vücut hatları daha da belirginleşiyordu ama hâlâ yüzünü tam anlamıyla göremiyordum. Zenci herhalde, diye düşündüm, o yüzden yüzünü net göremiyorum. Birkaç saniye sonra aramızda beş metre kadar bir mesafe kalmıştı. Yüzünü görmemle bütün vücudumu saran korkunun beni dehşete düşürmesi bir oldu. Suratı siyah değil, maviydi.

Daha doğrusu, mavi dövmelemlerle kaplanmıştı.

Hemen arkama döndüm.

"Koş Örümcek! Koş, koş, koş, koş!"

Sesimdeki dehşeti fark etmiş olacak ki, hiç itiraz etmeden arkasını dönüp koşmaya başladı. Arkamdan gelen dövme suratın sesini duyabiliyordum. Çakılları eze eze gelen bir kamyon gibiydi. Hızlı hızlı nefes alıp veriyordu. Korkulukla duvarın arasında koşarken torbalar iki tarafa çarpıyor, doğru düzgün ilerlememizi engelliyordu.

Örümcek bir an için yavaşladı ve beni bekledi. "Torbaları at, Jem. Olduğun yere bırak."

Elimde ne varsa yere bıraktım ve Örümcek'in önüne geçip koşmaya başladım. Örümcek ise kendi elindekileri daha geriye doğru, direk dövme suratlı herifin üzerine sertçe fırlattı.

Koşarken, adamın görmeden takıldığı torbalara ettiği küfürleri duyabiliyordum. Artık tünelden dışarı çıkmıştık,

153

tarama:ginny düzenleme:sereniti

birkaç dakika önce geldiğimiz yoldan geriye koşuyorduk.

Torbalarımızla onu biraz yavaşlatabilmiş olsak da mesafeyi

çok açamamıştık. İri herifin tekiydi ve her ne kadar arkama

bakmak istemesem de kendimi durduramıyordum. Omzumun

üstünden tekrar arkaya baktım. Rugby forveti gibi kararlı

bir şekilde peşimizden koşmaya devam ediyordu.

"Buradan!" Örümcek kolumdan tuttu ve beni sola çekti.

Ana yoldan gelen dik bir yokuştan aşağı koşuyorduk şimdi.

Yol bu sefer bir demiryolu köprüsüne çıkıyordu. "Çabuk ol!"

Merdivenlerden çıktık. Biz demiryolunun üzerindeki köprüden

geçerken, altımızdan tren geçiyordu. Trenin gürültüsü,

dövme suratlı herifin ayak seslerini bastırıyordu. Ama biz köprünün

diğer tarafındaki merdivenlerden inerken adımlarının

yarattığı titreşimi hissedebiliyordum. Tam arkamızdaydı.

Merdivenlerden indiğimizde, bir tarafında demiryolu, diğer

tarafında sıra sıra evler olan bir sokağa girmiştik. Ev demek

insan demektir, bizi insanların ortasında öldüremezdi sonuçta.

Yoksa öldürür müydü? Bağırmaya başladım, koşarken aynı zamanda

var gücümle çığlık atıyordum. 'Yardım edin! Yardım

edin! Biri polis çağırın! Yardım edin!"

Hiçbir tepki yoktu. Ya evler bomboştur, ya da sesimi duyan

insanlar koltuklarına biraz daha gömülüp, televizyonun sesini

biraz daha açıyordu.

Örümcek bana baktı. "Ne yapıyorsun sen? Polisten de kaçıyoruz, unuttun mu? Biraz daha hızlanıp, gözden kaybolmamız lazım. Hadi!"

"Bizi öldürecek Örümcek! Yardıma ihtiyacımız var."

"Sizi öldürmeyeceğim!" Dövme suratlı herifin sesi sokakta yankılandı. "Sadece sizinle kısa bir sohbet etmek istiyorum çocuklar. Hepsi bu."

Omzumun üstünden arkama baktım. Herif koşmayı kesmişti. Sokağın ortasında, ellerini dizlerine koymuş, derin nefesler alıp vererek bize bakıyordu. Nefes nefese kalmıştı, ama gözlerini bizden ayırmıyordu. Tabii ki sayısını gördüm. Bu sa-

154

tarama:ginny düzenleme:sereniti

yıyı daha önce görmüştüm. Partide. 11122011. Örümcek'ten dört gün önce. Sabah baktığım gazeteyle aynı tarih. Bugünün tarihi.

Artık damarlarımda sadece adrenalin dolaşmıyordu. İçinde bulunduğum farkındalığa anlam vermeye çalışan bedenim, sanki dünyanın en kuvvetli uyuşturucusunu ilk defa tatmış gibi sarsılıyordu. Bunun anlamı neydi?

Birazdan her ne yaşanacaksa, Örümcek hayatta kalacak, bu herif ise ölecekti. Kendimi ise bilmiyordum, belki de buradan canlı ayrılan yalnızca Örümcek olacaktı.

"Ne istiyorsun?" diye bağırdı Örümcek.

"Ne istediğimi biliyorsun. Sende sana ait olmayan bir şey var. Bir arkadaşımın geri istediği bir şey." Paradan bahsediyordu.

"Bunu konuşarak halledebiliriz. Gayet medeni ve güzel

bir şekilde. Burada kendimizi rezil etmemize gerek yok."

Doğrulmuş, yavaşça bize doğru yürüyordu. O bize doğru gelirken, vücudumda dolaşan kanı hissedebiliyordum. Bir anda, adamın hemen yanındaki evin kapısı açıldı ve tasmaından tuttuğu kocaman köpeğiyle, orta yaşlı bir adam dışarı çıktı.

"N'oluyor burada?" diye bağırdı.

Dövme Surat durup adama baktı. İki elini havaya kaldırıp, gülümseyerek: "Bir şey değil, ailevi bir konu, o kadar. Oğlumun başı biraz dertte. Ben de ona yardım etmeye çalışıyorum.

Anlıyorsunuz beni değil mi? Çocuklar!"

Adam onu baştan aşağı süzdü, "Polis çağırmama gerek var mı?"

Dövme suratın gülümsemesi daha da kocamandı artık.

"Hayır, dostum. Öyle bir konu değil. Biz hallederiz, merak etme."

İkisi konuşurken Örümcek bana doğru eğilerek, "Uzayalım," diye fısıldadı. Ve yavaş yavaş, geri geri, sokağın sonuna kadar ilerledik. Konuşmalarının sonuna doğru geldiklerinde ise, arkamızı dönüp, tekrar koşmaya başladık. Hızlı, çok hızlı.

"Al işte!" Tekrar peşimizdeydi ama bu sefer iyi bir başlan-

155

tarama:ginny düzenleme:sereniti

gıç yapmıştık. Sokağın sonuna doğru geliyorduk ve Örümcek ceketini çıkartmaya başladı.

"Ne yapıyorsun?"

"Hadi." Ceketini sokağın solunda yükselen, sokakla demiryolunu

ayırarak dikenli tellerin üzerine fırlattı ve ellerini ayağımı üzerine koyup sıçrayabilmem için birleştirerek diz çöktü. Ayağımı bastığım anda ise, sıçramama fırsat vermeden beni bir anda diğer tarafa fırlattı. Telin üstünden başarıyla geçsem de, düştüğümde dizim garip bir şekilde büküldü. Örümcek arkamdan tırmandı, yanıma indi, ceketini aldı ve beni ayağa kaldırdı.

"İyi misin?"

Başımın evet dedim, canımın acıdığına itiraf etmek istemedim.

"Hadi o zaman," dedi, tren yoluna doğru, yokuş aşağı ilerlemeye koyulduk.

Koşmaya çalışıyordum ama canım acıyordu. Yokuşu sağlamlaştıran setlerden inerken neredeyse bütün kalaslara takılıyordum, sürekli olarak tökezliyordum, bir yerden sonra ise neredeyse emeklemeye başlamıştım. Örümcek dönüp bana baktı.

"Ne yapıyorsun?" O setlerin en altına varmıştı bile.

"Düşerken dizimi incittim," dedim, çekinerek ayağa kalkmaya çalışırken.

"Neden söylemedin?" Beni almak için yukarı tırmanmaya koyuldu, ama tellerden gelen sesleri duyabiliyordum. Dövme Surat tam arkamızdaydı.

Panik olmuş bir halde, Örümcek'e doğru yuvarlanmaya başladım. O da bana doğru gelmeye çalışıyordu ki, bir anda kendimi havada buldum. Belimi kavrayan kaslı bir kol beni havaya kaldırdı ve soğuk, sert bir şey boğazıma dayandı. Şerefsiz herif boğazıma bıçak dayamıştı.

Örümcek ileri atılmaya çalıştı ama sonra hemen durdu.

'Yok, yok, dur arkadaş. Buna hiç gerek yok. Bıçağı indir hadi.

Haydi birader, konuşarak halledebiliriz. Konuşalım."

156

tarama:ginny düzenleme:sereniti

"Artık konuşmaya gerek yok, bir an önce parayı uçlan yeter.

Tabii eğer bu küçük arkadaşının yaşamasını istiyorsan."

Örümcek dikildi. Dövme surat beni daha sıkı tutmaya

başladı. Dürüst olmak gerekirse beni ilk yakaladığı an yaşadığım

şoktan dolayı donakalmıştım. Ancak üzerinden biraz

zaman geçtikten sonra mücadele etmeyi denedim. O zaman

da doğal olarak çok geçti. Beni durdurması için bıçağını biraz

daha sert bir şekilde boğazıma yaslaması yeterliydi. Tabii

Örümcek'i de... "Daha fazla yaklaşma."

"Tamam, tamam duruyorum burada." Örümcek geri

adım attı. Tekrar demiryolunun üzerindeydi şimdi.

"Örümcek, parayı ver gitsin." Sesim, kendi sesim gibi

değildi.

Bir an için gözlerimin içine baktı, yüzündeki ızdırıp belli

oluyordu.

"Veremem Jem. Bu bizim geleceğimiz. Seninle benim.

Bizim. Bu para bir otel odasıyla iki kişilik yatak. Pubdaki

biraz, ızgara balık. Bu para bizim mutluluğumuz. Paramız olmadan

onları nasıl elde edebiliriz?"

Boğazıma bir şey düğümlendi o an. Bütün geleceğimizi

planlamıştı, kafasında oturtmuştu bütün piyonları yerine.

Tanrım, çok şey de istemiyordu. Ama hiçbir zaman sahip

olamayacaktık istediklerine. Onlara bile sahip olamayacaktık.

Ağlamaya başladım. Nefret ve hasret gözyaşlarıydı bunlar.

Kaybetmek üzere olduklarımın hasretiyle, zamanın geçmesine olan nefretim gözyaşları.

"Özür dilerim," dedi, "çok özür dilerim. Böyle olmasını istememiştim. Korkmanı istemedim, Jem. Haklısın. Bu sadece para. Parayı elbet buluruz bir şekilde. Hadi bırak onu,"

dedi Dövme Surat'a, "bırak onu, ben de parayı vereyim."

"Haydi ordan, zibidi. Çocuk mu kandırıyorsun? Önce parayı yolla, sonra kızı bırakırım."

"Aynı anda, tamam mı?"

"Hayır. Sen parayı göndereceksin," dedi Dövme Surat,

"ben de sonra kızı bırakacağım."

157

tarama:ginny düzenleme:sereniti

Örümcek'i o kadar iyi tanıyordum ki ne yapacağını anlamıştım.

Ama Dövme Surat anlayamamıştı. Örümcek cebine uzandı,

paranın içinde olduğu zarfı çıkarttı. Paraları çekti ve onları

sıkı sıkı tutan lastiği yere attı. Dövme Surat'ın gözlerinin içine

son bir kere baktı ve var gücüyle bütün balyayı havaya fırlattı.

Dövme Surat beni biraz önceki kadar sıkı tutmuyordu. O,

Örümcek'in bu hamlesinin etkisindeyken, kendimi kolayca

kollarının arasından kurtardım.

Örümcek'e doğru koştum ve kollarına atladım. Beni göğsüne

bastırdı, saçlarımı okşadı.

"Tamam, benimlesin artık, benimlesin ya Jem." Sesi titriyordu,

o da en az benim kadar korkmuştu. "Haydi, gidelim

buradan."

Paralar havada uçuşuyordu. Biz yukarı tırmanırken, hâlâ yere düşmemiş paralar vardı etrafta. Arkama dönüp Dövme Surat'a baktım. Dizlerinin üzerinde birer birer yere düşen paraları topluyordu. Ne kadar kızdığı halinden belliydi. Ettiği küfürler de bunu destekliyordu.

Toprağa bata çıka yukarı tırmanırken, Örümcek bana el verdi. Tepeye vardığımızda da aynen biraz önce olduğu gibi tellerin üzerinden atlamama yardım etti. Ben diğer tarafa geçtikten sonra, onun da peşimden gelmesini bekledim. Ama o, bir eli tellerin üzerinde, diğer tarafta duruyordu.

"Hadi, gidelim artık şuradan," dedim.

Omzunun üstünden bana baktı. Ona kızgın bir bakış attım.

"Hayır, lütfen. Sadece para, Örümcek. Bırak gidelim."

"Sadece bir yüzlük alayım Jem. Bir yüzlüğün ne kadar işimize yarayacağını düşünsene."

Tellerin arasına parmağımı soktum ve kıyafetinin kolundan yakaladım.

"Örümcek. Hayır!"

Parmaklarımı tuttu ve onları öptü.

"Bir dakika bile sürmez," dedi ve yokuştan aşağı inmeye koyuldu.

158

tarama:ginny düzenleme:sereniti

"Örümcek, hayır! Hayır!" diye bağırdım arkasından. Ama o çoktan aşağı kadar inmişti bile. Dövme Surat başını kaldırıp

ona baktı.

"İyice kaşınıyorsun sanırım."

"Sadece birazını istiyorum. Kendi payımı, zaten benim sonuçta, değil mi?"

"Seni küçük pislik. Senin payın falan yok artık bu paranın içinde. Şimdi sevgilini de al ve defol git buradan. Yoksa ben ikinizi de postalarım."

Örümcek yine de dikleniyordu, "Senden korkmuyorum."

"Komik, ufak ziyaretim sırasında büyükannen de aynı cümleyi söylemişti."

"Ne?"

"Nerede olduğunu öğrenmeye çalışıyordum sadece. Biraz bilgi arıyordum. Ama o pek yardımcı olmuyordu, büyükannen işte. Aynı senin gibi böyle saçma tehditler savuruyor, anlamsızca dikleniyordu. Hatta ben oradan ayrıldığımda bile hiçbir şey söyle..."

"Seni piç kurusu, ne yaptın ona söyle!" Örümcek adamın üzerine atladı. Kafasıyla midesine dalmıştı herifin. Dövme Surat'ın ayaklarını yerden kesti ve ikisi demiryolunun üzerinde yuvarlanmaya başladılar. Birbirlerini yumrukluyor, demiryolu üzerinde alt alta, üst üste güreşiyorlardı. Hayvan gibi sesler çıkartıyorlardı, ama arka planı dolduran başka bir gürültü dikkatimi çekmeyi başardı. Uzaktan gelen trenin sesiydi bu, gittikçe şiddetleniyordu. Trenin gümbürtüsüyle alakasız birkaç siren sesi birbirine karışmış, gittikçe yaklaşıyorlardı.

"Örümcek!" diye bağırdım. "Bırakonu! Çıkhemen oradan!"

Örümcek!" Beni duyup duymadığını ise anlayamıyordum.

Bir anda her şey birbirine girdi. İki polis arabası arkamızdaki sokağa girdi, kayarak durdu ve içinden üniformalı tipler döküldü. Tellerin üzerinden atladılar. Elli metre kadar ilerde ise son hızla ilerleyen bir tren belirdi.

"Örümcek, çık artık oradan!" Etraftaki karmaşaya oranla,

159

tarama:ginny düzenleme:sereniti

7

sesim oldukça zayıftı. Duymuyordu. Ben de izleyemiyordum.

Arkamı döndüm ve yere çöktüm. Dizlerimi göğsüme

çektim, gözlerimi kapattım.

Etrafımdaki insanların hepsi bağırıyor, çığlıklar atıyordu.

Trenin makinistinin frenlere asılmasıyla, kulakları sağır edici

bir cıyıklama sesi etrafı sardı. Saatler boyu sürmüştü sanki

o an. Ses kesilene kadar bekledim. Ama artık etrafa bakmalıyım.

Ne olduğunu görmeliydim. Nefes almaya çalıştım.

Bakmadan önce derin nefesler aldım.

Durduğum yerden treni görebiliyordum. Son vagonu

benimle yan yana gelecek şekilde ancak durabilmişti. Polis,

Dövme Surat'ı yere yatırmış kelepçeliyordu. Dövme Surat

ise üzerinde üç polis olmasına rağmen hâlâ debeleniyordu.

Etrafta Örümcek'ten hiçbir iz yoktu. İstemedim gözlerim

trenin altına kaydı - polisler de benimle aynı şeyi düşünüyordu

muhtemelen. Ağzım kupkuruydu. "Ah, Tanrım, hayır..."

derin bir nefes daha aldım.

Uzakta çalıkların arasında bir hareket gördüm. Başta bir

hayvan sandım, ama bu elleri ve dizleri üzerinde ilerleyen

bir insandı. Örümcek!

Yavaş yavaş yukarı doğru tırmanıp, polisten uzağa, sağ tarafa doğru ilerliyordu. Ses çıkartmadan ayağa kalktım ve onunla aynı yöne doğru yoldan yürümeye koyuldum. Topallıyordum, ama acımı hissetmiyordum bile. Göz göze geldik, ona başparmağımla her şeyin yolunda olduğunu belli eden bir işaret yaptım. Tırmanması bittiğinde, bir anda ayağa kalktı ve tellerin üzerinden atladı.

O anda, aşağıdan biri arkasından bağırdı, "Hey! İşte diğeri orada! Durdurun onu!"

Örümcek sıkı bir depar kopardı, ben de peşinden, en azından koşabildiğim kadar işte. Ben yoldan, o tellerin oradan, bir süre birbirimize paralel koştuk. Bir yol köprüsünde birbirimize kavuştuk. Elimi tuttu ve hız kesmeden koşmaya devam ettik. Nereye gittiğimizi bilmeden körlemesine koşuyorduk.

160

tarama:ginny düzenleme:sereniti

22. Bölüm

Artık taşımak zorunda olduğumuz, bizi yavaşlatacak hiçbir şey yoktu. Adrenalin damarlarımızda son hızla yayılıyor, ayaklarımız da ona ayak uyduruyordu. Birkaç yön değiştirmeden sonra bir parka girdik. Burası daha iyiydi: etrafta sadece birkaç insan, doğruyu söylemek gerekirse çirkin köpeklerini gezdiren iki yaşlı kadın vardı. Saklanacak bir yer bulmak için etrafa hızlıca göz gezdirdik. Örümcek beni çalılıların arkasındaki boşluklara gönderip duruyordu.

"Git oraya bak."

"Sen git!"

"Yapma şöyle, sen daha ufak tefeksin. Git bir göz at gel işte."

Homurdana homurdana, çalılarının arasına daldım. Yüzümün önüne gelen dallardan kurtulmaya çalışırken, "Senin gibi insanlar, sırf ufak tefek olduğumuz için benim gibileri daha yüz yıl önce baca temizlemeye çatılara gönderiyorlardı, iğrençsiniz," diye söyleniyordum.

"Hayır arkadaş, asıl bizi arabasına alan kadın gibiler, yüzyıllar boyunca benim gibileri evlerinde, tarlalarında köleleri olarak kullandı. Ayakkabılarını boyayıp, kışıklarını sildik." Çenemi kapadım.

161

tarama:ginny düzenleme:sereniti

İlk seferlerde pek bir şey bulamamıştım ama birkaç yere daha baktıktan sonra saklanmak için uygun yeri bulabildim.

Çalılarının lastiğimsi yapraklarının altından sürüne sürüne geçtikten sonra hemen arkalarında ikimizin de rahatça sığılabileceği genişlikte bir yer vardı. Önümüzde çalılar, arkamızda duvar... Dışarıdan görünmemize imkân yoktu.

Yan yana yere oturduk, sırtlarımızı duvara yasladık. Popomu yere koyduğum anda bütün enerjim çekildi sanki. İnanılmaz yorgundum. Gözlerimi kapadım.

"Sigara?"

"Yok, hayır." Düşünmek, hissetmek ya da herhangi bir şey görmek istemiyordum artık. Kaçmak ya da saklanmak da istemiyordum.

"İyi misin?" Sesi kalın bir duman bulutunun ardından geliyordu.

Tam uykuya dalmak üzereydim, ama bir anda gözlerimi açtım.

"Sadece yorgunum." Kolunu omzuma attı, beni kendine doğru çekti.

"O şerefsizin söylediğini duydun mu?"

"Büyükannen hakkında mı?"

"Evet. Onu öldürmeliydim, Jem. Şansım varken, onun ağzına sıçmalıyım. O kadar kızmıştım ki, hiç düşünmeden üzerine atladım ve kavga etmeye başladım. Bıçağım aklıma bile gelmedi. İlk anda saplamam lazımdı bıçağı."

"Kafayı mı yedin sen? Ne işe yarayacaktı ki onu öldürmek? Sadece başına daha çok bela alacaktın."

"Umurumda değil. Yaptığı şeyin tek bir karşılığı var, öyle bir şey yapmaya hiç hakkı..."

"Biliyorum. Ama yine de birini öldürmediğin için mutluyum.

Her neyse, o..." Tam, Her neyse, o zaten bugün ölecek diyecektim

ki, kendimi son anda durdurdum. Eğer Dövme Surat

bugün ölecekse şu zamana kadar olmalıydı bu. Örümcek

onu bıçaklamalı, tren raylarında kafasını patlatmalı ya da tren

onu ezip geçmeliydi. Ancak bunların hiçbiri olmamıştı. Anlamıyordum.

Gözlerinde onun sayılarını görmüştüm, bugün

162

tarama:ginny düzenleme:sereniti

ölmesi gerekiyordu. Kendimden şüphe etmeye başlamıştım.

Sayılar gerçekten var mıydı, yoksa sadece benim kafamda

ürettiğim bir takım saçmalıklardan mı ibarettiler? Eğer onları

gerçekten ben uydurduysam, onları değiştirmeyi de becerebilirdim elbet. Onları yok sayabilirdim. Örümcek'in hayatının geri sayımını durdurabilirdim. Ama eğer gerçeklerse, bu Örümcek'in büyükannesi hâlâ hayatta, hatta daha uzun süre hayatta olacak demektir. Kafam allak bullak olmuştu. Gerçek olan her neyse, o an söylemem gereken tek bir şey vardı.

"Bence bir şeyi yoktur, büyükannenin yani."

"Öyle mi diyorsun? Hayatta olup olmadığını bile bilmiyorum."

Yüzümü ona döndüm. "Örümcek, ben iyi olduğunu biliyorum."

"Sayısı yüzünden mi?"

"Evet."

"Ama ya sen sayıları gören tek kişi değilsen ve bir başkası aynı insanların sayılarını tümüyle farklı bir şekilde görüyorsa?"

"Ya sayılar değiştiyse?"

"Değişmiyorlar." Tereddüt ettim, Örümcek'in sayısını tekrar kontrol ettim, hâlâ oradaydı, hâlâ aynıydı. "Hiçbir şekilde değişmiyorlar."

"O zaman, öleceğimiz an, doğduğumuz andan itibaren belirli öyle mi?"

Yavaş yavaş sinirlenmeye başlıyordum. Kendini iyi hissetmesini sağlamaya çalışıyordum ama o beni soru yağmuruna tutuyordu. Cevabını bilmediğim sorulara boğuyordu.

"Öyle bir şey demiyorum." Sesimden rahatsız olduğumu belli ediyordum. "Ağzımdan öyle bir şey çıktı mı? Bunu diyen sensin."

"Ama ben senin söylemeni istiyorum, senden duymaya ihtiyacım var. Çünkü benim ağzımdan çıktıkları zaman hiçbir

şey ifade etmiyorlar."

"Ne?"

"Her şeyin daha ilk günden belirli olduğu gerçeği. Ne

163

tarama:ginny düzenleme:sereniti

yaparsam yapayım, sonumu değiştirmek için elimden hiçbir

şey gelmeyecekmiş gibi hissediyorum."

"Belki de öyledir." Artık durmasını istiyordum ama o kemik

bulmuş bir köpek gibi eşleyip duruyordu.

"Yani her şey önceden ayarlanmış mı? Kader mi bu?"

"Bilmiyorum."

"O bombanın patlaması gerekiyordu yani. O puştun büyükannemi

dövmesi gerekiyordu. Bu yanlış değil mi Jem?

Böyle şeyler nasıl önceden belirlenebilir ki?" Sesi gittikçe

yükseliyordu. Kolunu benden almış, aynı kuyrukta olduğu

gibi sağa sola sallamaya başlamıştı. Bu ufacık yerde, her zamankinden

daha iri görünüyordu.

"Tabii ki yanlış."

"Hiçbir anlamı yok bunun." Ağzından saçtığı tükürükler,

yavaş yavaş yüzüme isabet etmeye başlamıştı. İyice gaza

gelmişti.

"Ben de onu diyorum."

"Neyi?"

"Hiçbir şeyin bir anlamı yok. Doğuyorsun, yaşıyorsun ve

ölüyorsun. Gayet net, basit. Ne fazla, ne eksik." Hayat felsefem

olarak söyleyebileceğim tek şey de buydu.

Bu bir süreliğine sesini kesmeye yetti. Yan yana, sırtlarımız

duvara yaslanmış bir şekilde, bir süre oturduk. İkimizde kollarımızı birleştirmiştik ama ben sabit dururken, Örümcek sağa sola sallanıyordu. Mutlu ve rahat olduğu zamanlarda nasıl sabit durabildiğini artık bildiğim için, bu beni çok mutsuz ediyordu. Kaygıdan kendini yiyip bitiriyordu. Bense bunu kendi suçum olarak görmeye başlamıştım. Onu tekrar mutlu etmek istiyordum.

"Örümcek, dinle. Belki de ben yanılıyorumdur." Söylemek üzere olduğum şeyden kendim bile ürktüm. Kelimeler, bir fareninki gibi cılız bir sesle dökülüyordu ağzımdan. Hâlâ sallanıp duruyordu, kendi karanlığına kapılmış, delirmek üzere gibiydi. Dizlerimin üzerinde doğruldum, önüne geçtim ve ellerimi omuzlarına koydum. "Örümcek!" Beni

164

tarama:ginny düzenleme:sereniti

duymuyordu. Ellerimi yüzüne kaldırdım, onu sıkıca tuttum, sallanmasını hemen durdurmadan onu yavaşlattım.

"Benim söylediğim, benim söylediğim de yanlış." Sonunda dinlemesini sağlayabilmişim. Başını kaldırıp bana baktı. Gözlerinden hüznün ve çaresizlik akıyordu.

"Neden ki?"

"Her şey öyle rastgele olamaz." Derin bir nefes aldım.

"Çünkü seninle tanışmak kaderimde vardı, senin kaderinde de benimle tanışmak."

Gözleri doldu. Tek bir kelime bile etmeden, sıkı sıkıya birbirine doladığı kollarını açtı, belime sarıldı ve başını omzuma gömdü. Dizlerimin üstünde dururken onu kendime

doğru çektim ve sıkıca sardım. Saçlarını, sırtını okşadım, birlikte ağladık. Hissettiklerimizi anlatmak için söyleyebileceğimiz bir şey yoktu; gözyaşlarımız bizim yerimize konuşuyordu. Korku, rahatlama, aşk ve hüznün, hepsi bir aradaydı. Sonra, çok sonra, birbirimizden ayrıldık ve oturduk. Hava kararmaya başlamıştı. Yapraklardan mağaramızda tek görebildiğim, Örümcek'in garip siluetiydi.

"Buradan gitmemiz lazım Jem," dedi Örümcek. "İstesek başaramayacağımız kadar dikkat çekmeyi başardık zaten bir gün içinde."

"Evet, biliyorum." Ama hiç gücüm kalmamıştı. Elim acıyordu, dizim acıyordu. Ben de burada durmak istemiyordum ama buracıkta Örümcek'in göğsüne kıvrılmak ve kaçınılmaz sonu beklemek çok kolay geliyordu.

"Buradan gitmenin en makul yolu, bir araba bulmak."

"Ya sonra?"

"Weston'a gideriz. Artık hayli yaklaşmış olmalıyız. Oraya bayılacaksınız." Karanlıkta bile gülümsediğini anlayabiliyordum. Onun hissettiklerini paylaşmak, o heyecanı yaşamak istiyordum, gerçekten, ama başaramıyordum. İçim buz kesmişti adeta, korku ve çaresizlikle dolmuştum.

"Weston'da ne yapacağız, Örümcek? Orada da televizyon ve gazete var biliyorsun değil mi? Orada da polisler, koku peşindeki köpekler var."

165

tarama:ginny düzenleme:sereniti

Uzun parmaklarından birini dudağıma bastırdı. "Sana

söylediğimi yapacağız. Dondurma ve fish&chips yiyeceğiz. Sahilde uzun yürüyüşler yapacağız." Söylediklerine gerçekten inanıyor gibi duruyordu. Belki de sahiden inanıyordu. Beni susturan parmağını nazikçe kavradım ve elini elimin üzerine koydum. Diğer elimle de kemikli parmaklarının üzerinde yavaşça dolaşmaya başladım.

"Ne yapıyorsun?"

"Hiçbir şey. Ellerin çok güzel."

"Seninkiler çok yumuşak, gerçekten." Bana doğru eğildi ve dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurdu. "Tamam," dedi, sanki aklını bir anda toparlayabilmiş gibi. "Yorgun olduğumu biliyorum, o yüzden sen burada kal, seni almaya geldiğimde hazır olmak için dinlenmene bak. Ben bize bir araba bulacağım. Merak etme, uzun sürmez." Çalılıkların altından dışarı doğru sürünmeye başladı.

"Örümcek."

"Efendim?"

"Dikkatli ol."

"Tabii ki. Sen de hazırlan, tamam mı? Birkaç dakikaya dönmüş olurum." Ve gitti. Çalılıkların hışırtısı bittikten sonra, karanlıktan ve sessizlikten başka bir şey yoktu. Sadece beklemeliydim.

Bekledim.

166

tarama:ginny düzenleme:sereniti

23. Bölüm

Vücudumdaki her bir hücre tek bir hamlede fırlayıp koşarak kaçmaya programlanmış bir halde, orada öylece oturdum

ve etrafı dinledim. Bir ayak sesi, yaprak hışırtısı ya da fısıldanmış bir cümle bekliyordum. Arka plandaki seslerin her biri bizim durumumuzda aşırı önem taşıyordu: trafiğin tanıdık uğultusu, uzaklardan gelen keskin bir bağıriş, birkaç polis sireni. Ne oluyordu dışarıda? Neredeydi bu çocuk? İki dakika, on dakikaya döndü. On dakika yirmiye. Zaman geçtikçe, ben olduğum yere kök salmaya başlamıştım. Dizlerimi göğsüme yapıştırmış, anne karnında gibi oturuyordum. Örümcek gelene kadar dünyada olan her şeyden kendimi soyutlayabilmek için sanki transtaymışım gibi ağır ağır nefes alıyordum. Geri dönmeyeceğini anlamam ne kadar sürmüştü? Bilmiyorum ama gökyüzünden dökülmeye başlayan yağmur damlları gibi, gittikçe büyüyen bir histi içimdeki. Başına bir şey gelmişti. Gözümle görmediğim için, ani bir şok yaşamadım. Ancak karanlık geceden daha keskin bir soğuk vücudumun her yanını kaplamaya başlamıştı. Buz gibi bir nehir, kemiklerimin arasında şiddetle akıyordu sanki. Ne hareket ettim, ne de bir ses çıkardım. Orada oturmaya devam ettim. Bir top şeklini almış, ileri geri hafifçe sallanıyordum.

167

tarama:ginny düzenleme:sereniti

Uyuyakalmış olmalıyım, çünkü bir an aklımda tek bir düşünceyle yerde yatarken gözlerimi açtım, o gitmişti. Islak, üşümüş ve çamura bulanmış haldeydim. Ellerimi yüzüme kapattım. Korku içinde tekrar tekrar aynı şeyi fısıldarken, nefesimle yüzümü ısıtmaya çalıştım, "Aman Tanrım, Aman

Tanrım." Ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu, ağlayamayacak kadar korkuyordum.

Fısıldadıklarım uyandıktan sonra duyduğum ilk seslerdi ama korkumun asıl sebebi hemen ardından etraftan gelenlerdi.

Birileri konuşuyor ve çalılıarı karıştırıyordu.

"Birini kelepçeledik, diğeri de çok uzakta olamaz, değil mi?"

"Çok sık terörist yakalamıyorsun değil mi?"

"Sence öyle mi? Terörist mi yani? Onun gibi bir çocuk?"

"Olabilir, bugünlerde öyle tipleri gençken topluyorlar."

"Bana pek de zeki görünmedi, karakola götürdüklerinde izledim biraz."

"Zeki olmalarına gerek yok zaten. Hatta olmasalar daha iyi. Kafalarını saçma sapan şeylerle doldurmak daha kolay olur. Zaten bu zenci çocuklar ne dersene inanır, ne söylersen söyle, yaşadıkları hayattan daha iyi bir şeyden bahsetmiş oluyorsun."

Kaybolmasının sebebi buydu demek ki. Bir yerlerde nezarete almışlardı onu, sonunda yakalanmıştı. Boğazımdan yukarı çıkan şeyleri hissediyordum. Zar zor yutkundum ve kusmamayı başardım. Sesler gittikçe yaklaşıyordu. Düzensizce sağa sola sallanan ışıklar da vardı. Kurtulmama imkân yoktu.

"Bu parkı bitirdikten sonra Manor Road Okulu'nun oradaki çalılık araziye bakarız."

"Tamam."

Doğrulup bütün vücudumu arkadaki duvara yapıştırdım.

Çalı ve yapraklara vurulan darbelerin sesi yalnızca birkaç

metre öteden geliyordu artık. Nefesimi tuttum, pek zekice bir hamle değildi ama insan köşeye sıkışmışken hep en doğru kararlan almıyor.

168

tarama:ginny düzenleme:sereniti

Bir anda, yaprakların üzerindeki su damllarını üzerime sıçratarak, yüzümden otuz-kırk santimetre uzakta bir cop belirdi.

Coplarla çalılıarı karıştırarak beni bulmaya çalışıyorlardı.

"Altından da bak, yerden sürt şunu."

"Tamam."

Cop geri geldi, yerde sürüne sürüne bana doğru yaklaşıyordu.

Başlangıçta hayli uzaktaydı ama çizdiği yarım daireler gittikçe bana yaklaşıyordu. Karnımı çekebildiğim kadar içime çektim. Sanki duvara daha çok yapışıyordum içten içe. Cop, yapraklara doğru gitmeden önceki son yolculuğunda, benden bir santimetre uzaktan geçti. İçimdeki zaten sıkışmış olan hava, karnımı içime çekmemle midemin de baskısına maruz kalmıştı.

Patlayacaktım. Ağzımı elimle kapadım ve burnumdan nefes vermeye başladım. Dışarı çıkan nefesi kontrol etmeye çalışsam da minik bir sümürme çıkmasını engelleyemedim. Bana patlayan bir atom bombasıymış gibi gelse de, yaptığım gürültü gerizekâli heriflerin kendi çıkarttıkları yaprak sesleri ve anlamsız konuşmalarının arasında kaybolmuştu. Duymamışlardı.

Uzaklaştıklarını duyabiliyordum.

Rahatladığımı söyleyemem, ama normale yakın nefes alıp veriyordum. Hâlâ korku kaynaklı panikten sıyrılamamıştım.

Yalnızdım artık, gerçekten yalnız. Örümcek ile maceramız

yalnızca üç gün sürmüştü ama bana sanki hayatım boyunca hep onunlaymışım gibi geliyordu. Birçok insanın bir ömür boyu yaşayamayacağı şeyleri, biz o üç güne sığdırmıştık. Daha da önemlisi, ben ona güvenmeye alışmışım. Dürüst olalım, kaçmaya karar verdiğimizden beri bütün önemli kararları o alıyordu. Artık kendi kendime karar vermek zorundaydım. Hâlâ ses yapmamaya dikkat ediyordum. O ikisi gitmiş olabilirdi ama onlardan daha fazlası olmadığına nasıl emin olabilirdim ki? Oranın nispeten güvenli olduğunu anlamıştım. İstediğim kadar bekleyebilirdim, ancak şunun cevabını veremiyordum. Neyi bekliyordum? Örümcek geri gelmeyecekti. Ne yapmamı isteyeceğini düşünmeye çalıştım. Ama gözümün önüne gelen hali hiç iç açıcı değildi. Kavga ediyor,

169

tarama:ginny düzenleme:sereniti

f

kollar bacaklar savruluyordu her yana. Onu yere yatırıyor, kelepçeliyorlardı. Onu bir hücrenin köşesinde kıvrılmış, ufacık olmuş görüyordum. Onu öyle düşünmek istemiyordum. Onu samanların arasında tanıdık seken yürüyüşüyle ya da bana yakın, beni sarmış şekilde görmek istiyordum. Ancak yaralı, hapsedilmiş ve çaresiz Örümcek gözümün önünden gitmiyordu. Orada biraz daha kalırsam kafayı yiyecektim. Harekete geçmek, durmadan yola koyulmak zorundaydım. Ona olan inancımı korumanın tek yolu, yolculuğumuza devam etmektir. Weston'dan Cennet Bahçesi gibi bahsediyordu, ikimiz için de mutlu günlerin orada geleceğine inanıyordu.

Eğer o inanıyorsa, ben de inanmalıydım. Devam etmeliydim ve orada onu göreceğime inanmalıydım. Bir şekilde, o benim oraya gideceğimi bilirdi ve benim için oraya gelirdi. Nasıl, ya da ne zaman bilmiyordum, ama on beşinden önce, onun sonundan önce biz orada beraber olacaktık.

Arka planı dolduran trafiğin uğultusu dışındaki bütün sesler yok oluncaya dek bekledim; ayak sesleri, fısıldaşmalar, helikopterler, havlayan köpekler, hiçbiri yoktu artık etrafta. Yorgunluk ve umutsuzluğun ardından artık içimde yalnızca bir tedirginlik vardı. Çalıkların arasından çıkıp boş ve karanlık bir parkın içinde yalnız başıma durduğumu hayal ettim. Bir parçam bunu hemen yapıp kurtulmak istiyordu, diğer parçam ise korkudan altına etmek üzereydi.

Ellerim ve dizlerimin üzerinde yavaş yavaş ilerlemeye başladım.

Oraya yıllar boyu işemiş olan tüm köpekleri düşünmemeye çalışarak yüzümü yavaşça yaprakların arasına soktum.

Karanlık yüzünden bir şey görebilmeme imkân yoktu.

Kaydırak ve salıncaklar birer hayaletmiş gibi görünüyordu.

Etrafta kimse yoktu ama ben yine de tereddüt ediyordum.

Beraber olduğumuz son yeri, bana son sarıldığı yeri terk etmek zor geliyordu. Hayal mi ediyordum yoksa gerçek miydi

bilmiyorum, ama hâlâ onun kokusunu alabiliyordum.

"Hoşça kal Örümcek," dedim içimden sessizce.

"Weston'da görüşürüz."

"Weston'da görüşürüz."

170

tarama:ginny düzenleme:sereniti

24. Bölüm

Arkamı şehir merkezine vererek mümkün olan en hızlı şekilde ilerlemeye koyuldum. Önümdeki karanlığa ilerlemekten başka bir şey yapmıyordum. Islak çimlerin üzerinden bana doğru gelenleri bile fark edemedim, ta ki çok geç olana kadar.

"Hey! Babam dâhil olmak üzere, seni arayan çok insan var," dedi solumdan bir ses. Genç bir kızdı bu. Sadece televizyonda duyabileceğiniz türden, komedi dizilerindeki taşralılar gibi bir aksanı vardı. Durdum ve kızın yüzüne baktım.

"Ee?" Sertçe, hiç korku göstermeme felsefesiyle çıkıştım.

Artık hepsini net bir şekilde görebiliyordum. Benim yaşlarımda, benim gibi giyinen, benim gibi çocuklar.

"Ve sanırım fazla mesai sayesinde iyi para alacak. Bu hafta ondan biraz daha para kopartırım herhalde." Diğer ikisi güldü. İki kız daha. Bana doğru yürüdüler, tepeden tırnağa süzdüler.

Eskiden olsa, muhtemelen ya kaçmaya başlamıştım, ya da omuzlarımı indirip yere bakmaya koyulmuştum ama bu sefer dimdik ve güçlü duruyordum, her birinin gözlerinin içine bakıyordum. Tabii ki sayıları da karşımdaydı. Hepsinin rahat altmış, yetmiş senesi vardı önünde. Burunlarındaki

171

tarama:ginny düzenleme:sereniti

ve dudaklarındaki piercingler orta sınıf ailelerin asi olmaya çalışan gençlerindeki özentilikten başka bir şey değildi. Bu kızların önünde rahat bir yaşam vardı, hatta yakışıklı bir koca ve ortalama iki nokta dört çocuk bile olabilirdi.

"Sen teröriste benzemiyorsun," dedi ilk konuşan. "Gerçekten yaptın mı?"

"Tabii ki hayır?"

"O zaman neden kaçıyorsun?"

"Alınma ama polislerden pek hoşlanmıyorum," dedim, babasını düşünerek.

"Alınmadım merak etme." Neredeyse gülümsemişti.

"Ama patlamadan kaçtın değil mi?"

"Evet, ara sıra gelen şeylerden biriydi, anlarsın ya."

"Anlamam aslında pek, nasıl şeylerden biri?"

Yalan söyleyecek enerjim yoktu. "Sadece... Sadece... Ne bileyim, kötü bir şey olacakmış gibi hissettim."

"Ve oldu."

"Evet."

"Genelde hisseder misin öyle şeyleri, neyin olacağını falan?"

"Evet, sayılır."

"Peki, seni teslim edip etmeyeceğimizi de hissedebiliyor musun?" Birkaç saniye için tereddüt ettim. Yalvarmayacaktım.

"Bence teslim etmeyeceksiniz," dedim kendimden emin bir tavırla.

"Neden etmeyelim ki?"

"Gammaz tipi yok sizde." Böyle özentili tiplere bir şey yaptırmanın en iyi yolu her zaman için onları yıkayıp yanlamak olmuştur zaten.

"Evet, gammaz değilim zaten, orada haklısın." Bir an durdu.

"Hem o tarafa doğru gidersen beş dakika bile dayanamazsın.

Şehir merkezi orada, çok insan var. Nereye gitmeye

çalışıyorsun ki?"

172

tarama:ginny düzenleme:sereniti

"Batı'ya, Bristol'a doğru gitmem lazım." Weston demek istemiyordum, orası Örümcek'le bizim sırrımızdı.

"Otobüsle mi?"

"Yürüyerek."

"Yürüyerek! Hadi ordan! Aç mısın?"

Yemek düzenim o kadar bozuktuk ki, aç olup olmadığımı bile anlamıyordum. Dikkatli düşününce, son düzgün öğünümün sabah kahvaltısı olduğunu fark ettim, sanki yıllar önce edilmiş gibiydi o kahvaltı.

"Evet, biraz."

"Dur biraz, benim bir fikrim var. Hadi, bize gidiyoruz."

Diğer ikisi ona bir deliye bakar gibi baktı.

"Delirdin mi sen? Bunun iyi bir fikir olmadığını farkındasın değil mi?" dedi bir tanesi.

"Kes sesini - mükemmel bir fikir. Bakmayı akıl edecekleri son yer orası."

"... Ama bakmayı akıl ederlerse de, boka batmış olacaksın..."

"Ama bakmayacaklar, merak etme." Arkasını dönüp çimlerde yürümeye başlayarak, tartışmanın daha da uzamasına imkân vermedi. Yürürken, "Hadi!" diye tısladı.

Hemen arkasından yürümeye koyuldum, diğerleri de beni takip ediyordu. Ona güvenip güvenmemek konusunda kararsızdım ama başka bir şansım da yoktu. Sessizce ama hızlı bir şekilde yürüyorduk. Bizi arka sokaklardan ve kestirmelerden

götürüyordu, bahçe çitlerinin arasından, oyun

bahçelerinin içinden geçiyorduk. Sonunda durdu.

"Ben girip içerisi ne âlemde bir bakayım. Burada bekleyin."

Ve köşeyi dönüp gözden kayboldu. Birbirimize söyleyecek

hiçbir şeyimiz olmadan, üçümüz orada beklemeye

koyulduk. Bana çok temkinli yaklaşıyorlardı, bense bunu

dikkate alamayacak kadar yorgundum.

"Her şey yolunda," dedi. "Babam hâlâ dışarıda, annem de

televizyona kilitlenmiş durumda. Arka kapıdan gireceğiz."

Diğer ikisi birbirine baktı.

173

tarama:ginny düzenleme:sereniti

"Britney, sen kafayı yemişsin. Biz eve gidiyoruz."

"Beni satıyor musunuz?" İkisi başlarıyla onayladı. "Peki, keyfiniz bilir ama dinleyin. Kimseye hiçbir şey söylemeyeceksiniz.

Ciddiyim - kimseye."

"Tabii ki söylemeyeceğiz."

"O zaman yarın görüşürüz."

"Tamam, hadi." Sokaktan aşağı yürümeye koyuldular.

"Onlara güvenebilir misin?" diye sordum.

"Tabii. Sağlam kızlardır. Her neyse, zaten sessiz kalmazlarsa

onları öldüreceğimi biliyorlar. Yemez yani. Hadi gel."

Evin etrafından sessizce döndük ve arka kapıdan mutfığa

girip hızlıca yukarı çıktık. Kapının üstündeki kenarları gül

desenli küçük plaka Britney'nin Odasını belirtiyordu. Altında

birkaç ekleme daha vardı: kurukafa ve kemik resimleri, Girmek

Yasaktır! yazan büyük bir tabela. Odanın duvarları koyu

mora boyanmıştı ve her yerde dergilerden kesilmiş posterler asılıydı: Kurt Cobain, Foo Fighters, Gallows. Yatağın üstünde tonla yastık ve siyah pofuduk bir battaniye vardı. Havalı bir oda sayılırdı. En azından Karen'ın evindeki odamı ve etrafa saçılmış kırık eşyalarımı düşününce, benim odalarımın hepsinden daha havalıydı.

'Yatağa oturabilirsin, istersen pufa da, fark etmez. Keyfine bak." Yatağın köşesine tünedim. Britney de yanıma oturdu.

"O zaman," diye söze girdi Britney. "Ben Britney ve sen de... Jemma mı oluyorsun?"

"Jem," dedim.

"Doğru." Odasında, yatağında otururken, dışarıdaki kadar sert görünmüyordu. Hatta hayli gergin görünüyordu. Bu tedirgin hali, parktaki duruşunun sadece bir şovdan ibaret olduğunu hissettirmişti. Aslında, yanındaki diğer iki kız kadar çekiniyordu o da. Sessiz geçen uzunca bir zamanın ardından müzik açarak sessizliğe son vermeyi ve biraz yemek getirmeyi akıl ederek, beni odada yalnız bıraktı.

Orada oturdum ve etrafi izledim. Sıkı odaydı. Posterlerin dışında en çok makyaj masası ve üzerindeki makyaj malze-

174

tarama:ginny düzenleme:sereniti

meleriyle mücevherler dikkat çekiyordu. Tabii odanın her yerinde olan çerçeveli fotoğraflar da cabası: ailesiyle ve arkadaşlarıyla olan tonla fotoğraf. Kendisinden daha küçük duran bir çocukla iki resmi vardı. Bir tanesinde çocuğun uzun kıvrırcık saçları varken, diğerinde tamamen keldi. Ancak ikisinde

de yüzünde aynı kocaman gülümseme vardı. Bir yerlerde

bir küçük kardeş vardı yani, ya da var mıydı?

Dışarıda geçen birkaç günün ardından, merkezi ısıtmaya sahip bir yapının içinde olmak değişik gelmişti. Terlemeye başlamıştım ve iğrenç şekilde ter koktuğuma da emindim.

Yeşil paltoyu üstümden çıkarttım, ama hâlâ rahatsızdım. Kapüşonlu üstümü de çıkartarak yere, paltomun üstüne bıraktım.

Ancak ümitsiz bir yığının temeli olabilecek niteliğe sahip kıyafetlerim, yerde dururken bile iğrenç görünüyorlardı. Pis ve eskilerdi, kotlarım ve ayakkabılarım da aynı durumdaydı.

Britney'nin odası da olağanüstü temiz ya da düzenli değildi ama ben o kadar iğrenç bir haldeydim ki, kendimi dünyanın en güzel halısının üzerindeki leke gibi hissediyordum.

Britney, bir elinde pizza, diğer elinde kola şişesi ve iki bardakla odaya geri döndü. Yemeğin kokusu aynı anda hem acıktırılmış, hem de midemi bulandırmıştı. Pizza tabağını ortamıza koydu, "Domates ve peynirli, uyar değil mi?"

"Evet." Yiyip yiyemeyeceğime tam emin olamayarak, bir ısırık aldım. Britney ise bana baktığını belli etmemeye çalışarak, bir yandan beni izliyor, bir yandan seri bir şekilde tıkmıyordu. Elimdeki pizzayı dilimin ucundan, yavaş yavaş ısıtıyor, mideme kadar inmesi ve orada durması için dua ediyordum.

Birkaç lokmanın ardından dualarımın kabul olduğuna inanmış, dilimi hızlıca bitirmeye koyulmuştum. İkinci dilime geçtikten sonrası ise gayet kolaydı. Orada sessizce oturmuş, yemek yiyor, kola içiyorduk. Garipti. Sanki normal iki gencin yapması gereken bir şeyi yapıyor gibiydik; bir tanesinin

odasına oturup, pizza yiyip, kola içmek. Ama kahkahalar atmıyor, erkekleri çekiştirmiyor, birbirimize makyaj yapmıyorduk. İkimiz de sessizliğin farkında olarak orada otur-

175
tarama:ginny düzenleme:sereniti

ruyor, söyleyecek bir şey bulmaya çalışıyorduk. Aklımın bir köşesinde, hâlâ bunun bir tuzak olabileceği düşüncesi vardı, o yüzden ona açık açık sordum.

"Neden bunu yapıyorsun? Niye bana iyi davranıyorsun?"

Pizzasını tabağına geri koydu. "Daha önce hiç meşhur biriyle tanışmadım. Yani birkaç yıl önce Noel ışıklarını yakmaya gelen Eastenders'da oynayan kadını saymazsak. Kaltağın tekiydi zaten."

"Meşhur mu?" dedim. "Nasıl yani?"

"Tamam, meşhur değil belki ama en azından tanınmış.

Bütün şehir senden bahsediyor. Hatta bütün ülke. İnternette seninle ilgili binlerce dedikodu, binlerce resim falan var, Salisbury çevresinde çekilmiş birkaç fotoğrafını da görünce buralarda olabileceğini düşündüm. En çok arananlardan birisin."

"Ben sadece sıradan biriyim. Bir şey yapmadım."

"Evet, ama bunu onlar bilmiyor değil mi?" Hiçbir şey yapmamış olsan bile, bir şeyler görmüş olabilirsin. Tanık olabilirsin."

Pizzasından bir ısırık daha aldı. "Bir şey gördün mü?"

O öğleden sonrayı düşünmeye çalıştım tekrar. Bir yıl önceymiş gibi geliyordu. Biz arabalar kaçırmadan, kilometreler boyu yürümeden, ormanda uyumadan, ahırımızı bulmadan

önceydi o gün.

"İyi misin? Kıpırmızı oldun."

Yemek, sıcaklık ve yorgunluk aynı anda etki etmeye başlamıştı sanırım. Oda etrafımda dönüyordu sanki.

"Biraz başım dönüyor."

Britney ayağa kalkıp elimden tabağı aldı, "Hadi, uzan buraya.

Geçer birazdan."

Uzandım ama daha kötü olmuşum. Ayağa kalkıp, tuvalete yetişemedim, siyah pofuduk battaniyenin üstü kola ve pizza olmuştu bile. Dehşete kapılmış bir hali vardı Britney'nin ve dürüst olmak gerekirse, ben de ondan farklı değildim. O bana hiç hakkım olmayan bir nezaket göstermişti, bense onun yatağının üzerine küsmüştüm. Doğrudum.

176

tarama:ginny düzenleme:sereniti

"Özür dilerim, özür dilerim," diye mırıldandım. Tanrım, niye beni kimsenin bir yere çağırmadığı belli oluyordu.

"Önemli değil, temizlemek için bir bez getireyim." Ben kokunun gitmesini sağlamak için camı açarken, Britney odadan dışarı fırladı. Camı açtıktan sonra, gecenin ferah havasını içime çektim bir süre. Britney elinde bir kova ve süngerle geri geldiğinde, süngeri hemen elinden aldım ve kendi pisliğimi kendim temizlemek için umutsuzca işe koyuldum.

"Dinle, ben bunla uğraşırken, sen neden bir duş almıyorsun?"

Gürültüyü dert etme, annem benim duş aldığımı sanır

zaten." Beni banyoya götürdü ve sıcak suyu açtı.

"Bekle biraz, sana temiz kıyafetler de getireyim." Kayboldu

ve birkaç temiz kıyafet ve bir havluyla geri döndü. "Ama çabuk ol, annemin programı on dakikaya bitiyor."

Tekrar kayboldu, ben de arkasından kapıyı kilitledim. Oda buharla doluyordu. Lavabo'nun üstündeki aynanın buharını elimle sildim. Aynadan bana bakan biri vardı, ama ben onu tanıımıyordum. Neredeyse kel, gözlerinin altı mosmor, yirmi yaşlarında, üzeri kasmuk kaplı bir tipti bu. Arkamı döndüm, kıyafetlerimi çıkarmaya koyuldum.

Duşa girdim ve üzerime yağmur damlaları gibi düşen yumuşak suyu hissetmeye çalıştım. Onu bile hissedemiyordum sanki. Su bile benden kaçıyordu. En yakındaki şampundan bir avuç elime boşaltarak, kafama ve vücuduma sürmeye koyuldum.

Köpükler vücudumdan aşağı doğru süzülürken temizlendiğimi hissedebiliyordum, ama o an Onu kendimden silip atıyorum, diye düşündüm. Kendimi kötü hissettim. En azından yirmi dört saattir Örümcek'in kokusunu tenimde, içimde taşıyordum. Şimdiyse o, kanalizasyona doğru yol alıyordu. Suyu kapattım ve duştan çıktım. Havluyu bir elbise gibi vücuduma sardım, eğilip ucuyla saçımı kuruladım.

Yumuşak bir şekilde kapı vuruldu, "İyi misin?" diye fısıldadı Britney.

Kilidi ters yöne çevirerek kapıyı araladım. Yüzlerimiz

177

tarama:ginny düzenleme:sereniti

beklenmedik derecede yakındı. İkimiz de bir adım geri attık.

"Bir dakikaya geliyorum," diye fısıldadım. Kapıyı kapattım, çabucak kurulanıp giyindim. Kıyafetler mükemmeldi, kendi

kıyafetlerim gibilerdi. Bana biraz büyük gelmişlerdi ama giyilemeyecek bir durumları yoktu. Eski eşyalarımı topladım, diğer elime de havluyu alarak koridordan Britney'nin odasına doğru ilerledim.

Elinden gelen en iyi şekilde pisliğimi temizlemişti ama hâlâ nereye kustuğum belli oluyordu.

"Özür dilerim," dedim tekrar.

"Salla gitsin. Daha iyi misin?"

"Evet."

"Düşünüyordum da, en mantıklısı, burada biraz yatıp dinlenmen olur. Hava aydınlanmaya başladığında da, çıkar gidersin." Ona baktım. Delirmiş miydi? Yoksa babası eve gelene kadar beni burada tutmaya mı çalışıyordu?

"Olmaz, gerçekten gitmem lazım."

"Bu karanlıkta önünü bile göremezsin. Evdekiler kalkmadan birkaç saat önce çıkarsın yola."

Haklıydı ama kendimi geceyi bir polislin evinde geçirirken hayal edemiyordum.

"Evdekiler gelip bakmaz mı buraya?" diye sordum.

Gülümsedi. "Onların da gözü yemez. Birincisi: Odama girmemelerini söyledim. İkincisi: Göreceklerinden korkuyorlar.

Görebilecekleri bir şey yok oysa. Ne uyuşturucu, ne prezervatif, ne de hap; hatta sigara bile yok. Sadece ben varım.

Belki de benden korkuyorlardır. Annemle, babam gençleri pek anlamıyorlar. Burada kalabilirsin, gerçekten. Olabileceğin en güvenli yerdesin."

Neredeyse bana yalvarıyordu. Burada güçlü olanın kendisi

olduğunun farkında değildi. Güvenliğim bir örümcek ağı gibiydi, mahvolması için sert bir darbeye bile gerek yoktu. Üflemesi yeterdi. Sesini bir an için yükseltip annesine bağırırsa, işim o an biterdi.

"Peki ya kardeşin?"

178

tarama:ginny düzenleme:sereniti

"Ah... o geçen sene öldü."

Ben ve iğrenç koca ağzım.

"Özür dilerim. Resimleri gördüm de. Gerçekten, özür dilerim."

"Önemli değil, bilemezdin ki, değil mi?"

Yani, diye düşündüm, kel olduğu resim bana ufak da olsa bir kopya verebilirdi.

Battaniye ve yastık çıkartarak kendini oyalıyordu.

"Bir yatakta uyumayalı ne kadar oldu?" diye sordu.

Yanıtlayabilmek için düşünmem gerekti. "Uç gece." Düşün sıcaklığı ve içinde bulunduğum aşırı lüks, beni yumuşatmıştı.

Karanlığa ve soğuğa çıkmayı göze alamıyordum. En azından bu gece.

"Sen burada uyu o zaman, ben yerde yatarım."

Yerdeki pufun üstüne kuruldu ve battaniyeyi etrafına doladı.

"Bu kadar da yumuşak olma, burası senin odan. Yatakta ben uyuyamam."

"Tabii ki uyursun. Uykuya ihtiyacın var. Doğru düzgün bir uykuya."

"Hayır uyuyamam. Doğru olmaz. Seni kendi yatağından

atacağıma şimdi kalkar giderim daha iyi. Ciddiyim."

"Peki, o zaman." Ayaklandı ve yatağına geçti. Ben de yere,
daha ilk saniye içinde pişman olarak, pufun üzerine kıvrıldım.

İnanılmaz rahatsızdı.

Britney ışıkları söndürdü.

"İyi geceler Britney," dedim.

"İyi geceler, Jem."

Mide bulantım ve yorgunluğum bir olmuş, beni sınıyorlardı.

Tekrar kusmaktan korkuyordum. Bütün gün neler

olduğunu düşünmeye çalıştım. Sabah uyandığımda,

Örümcek'in kolları beni sarıyordu. Neler olmuştu şu saate

kadar. Baş edebileceğimden çok fazlaydı her şey.

Britney'nin ince perdelerinden, sokak lambalarının ışığı

süzülüyordu içeri. Bense hareketsiz yatmış, tavanı iz-

179

tarama:ginny düzenleme:sereniti

liyordum. Bu kızın yerinde olmak nasıl olurdu acaba? Bir

anneye, babaya, güzel bir odaya, takılacak arkadaşlara sahip

olmak. Tabii bir de ölü bir kardeşe. Konforlu şeyler ne kadar

hoş görünse de, hayatın gerçekleri kimse için değişmiyordu.

Ölümden kaçamıyordun: eninde sonunda hepimizin sonu

aynıydı. Bunu düşünmek, beni tekrar Örümcek'in kollarında

olmadığım gerçeğiyle baş başa bıraktı. Neredeydi acaba?

Yattığım yerde onunla olmanın, sadece iyi olduğunu bilmenin

hayalini kurdum.

Bir yerlerde geri sayan bir saat vardı ve onda çıkan her tık

sesi, kafama vurulmuş bir çekiç gibiydi. Uç gün kalmıştı.

180

tarama:ginny düzenleme:sereniti

25. Bölüm

Britney'nin odasının kasvetli loşluğunda bütünüyle ayık şekilde yatıyordum. Britney yatağına yatmış, gözlerini kapatmıştı bile. Yavaş nefes alıyordu ama uyuyor muydu, yoksa uyanık mıydı emin olamıyordum. Çok yorgundum ancak gözüme uyku girmiyordu. Benim için yaptığı onca şeyden sonra, bir de uykusunu bölmek istemiyordum ama orada kendimi uyumaya zorlamak işkence gibi bir şeydi. On beş dakika kadar sonra, karanlığın içinden titrek bir fısıltı şeklinde gelen sesini duymak içimi rahatlattı.

"Uyanık mısın?"

"Evet."

"Ben de."

"Uyuyamıyorum."

"Hadi, gel şuraya. Yastığımı yatağın öbür ucuna koy, birlikte yatalım işte."

O pufun üzerinde uyuyabilmeme imkân olmadığı için hiç itiraz etmeden dediğini yaptım. Yanına yatıp, olabildiğince az yer kaplamak için bacaklarımı çekebildiğim kadar göğsüme çektim. Daha birkaç gün önce, bu asla yapamayacağım bir şey gibiydi, bir yabancıyla aynı yatağa girmek. Ama artık normal geliyordu, biriyle uyumak, ona güvenmek, normal olmuştu artık.

181

tarama:ginny düzenleme:sereniti

"Kardeşimle yatardık eskiden böyle, annem de bize hikâye okurdu. Senin de ailen var mı?"

"Koruyucu annem ve iki çocuğuyula yaşıyordum. Erkek ikizler."

"Nasıl biri o? Koruyucu annen yani."

Hiç düşünmeden, ağzımdan kelimeler dökülüverdi.

"Kim? Karen mi? Tam bir kaltak."

"Cidden mi?"

Sonra bir an için düşündüm. Karen nasıl biriydi?

"Yani sanırım o kadar da kötü sayılmaz. Bana hayli iyi davrandı, elinden geldiğince yardım etmeye çalıştı falan..."

Sadece, onun teklif ettiği yardımla benim ihtiyacım olanın pek bir alakası yoktu. Beni anlamıyordu hiç."

Odanın karanlığına rağmen Britney'nin onay dolu kafa sallayışlarını görebiliyordum. "Bana mı diyorsun? Bence benimkiler hiç genç olmamış, direk orta yaşlı doğmuşlar."

"Ama idare ederler yine de, sanırım."

"Evet, idare ederler. Aslında ben de pek üstlerine gitmemeliyim, başlarından çok şey geçti."

"Britney, fazla oluyorsam beni sustur ama... Ama... Eğer kardeşinle geçirebileceğin yalnızca birkaç senen olduğunu bilseydin, değişen bir şey olur muydu?"

İç geçirdi, haddimi aştığımı düşünüyordum ama o söze girdi, "Biliyor gibiydim aslında. En azından annemler kesin olarak biliyordu, bana son zamanlarına doğru söylediler.

Öncesinde sadece bir şeyler hissediyordum. Yine de hasta

olması beraber geçirdiğimiz zamanları pek değıştirmedim. Kemoterapi seanslarının arasındaki günlerde gezerdik, oyunlar oynardık, tatillere giderdik, her şey eskisiyle aynıydı yani."

Sustu, hemen söze girmedim, devamının geleceğini biliyordum.

"Önemli meseleleri de halletmiştik zaten. İki kardeşin becermesi en zor olan şeyi biz başarmıştık. O beni seviyordu, ben de onu seviyordum ve ikimiz de bunun farkındaydık.

Tek bir sözyle beni gaza getirebilir, kendimi mutlu hissetmemi sağlayabilirdi, ta ki..."

182

tarama:ginny düzenleme:sereniti

"Devam etmek zorunda değilsin."

"Yok, iyiyim. Ölümden konuşmak gayet normal bir şey, neden insanların bu kadar kafalarına taktığını anlamıyorum. Hepimiz bununla baş etmek zorundayız. Tanıdığın her insan birini kaybetmiştir ama çok azı bundan bahsedebilir."

Karanlıkta konuşmak daha kolaydı. Ağzıma geleni söylemekten çekinmiyordum. Belki de karanlıkla alakası yoktu bunun. Britney'le konuşmaktan hoşlanıyordum ve ona her şeyi söyleyebilirmişim gibi hissediyordum.

"Benim annem öldü," dedim. "Ben daha yedi yaşındayken ama ben senin gibi hissetmiyorum, ben sadece... Bilmiyorum..."

Boş, kızgın hissediyorum. Sanki beni terk edip gitmiş gibi. Gitmeyi seçmiş gibi."

"Hasta mıydı?"

"Hayır. Aşırı doz. Bir kazaydı. Yani en azından ben kaza olduğuna inanıyorum. Ölmeyi istediğini sanmıyorum, ama

tabii, yaşamak konusunda da çok hevesli olduğunu söyleyemem.

Onun için tek önemli şey, bir sonraki dozun kafasını ne kadar güzel yapacağıydı. O yaşımda bile bunun farkındaydım. Onun için en önemli olan şeylerin bir listesi olsaydı, kesin en sonda ben olurdum. Sonuç olarak, eroini bana tercih etti."

"Onun yaptığı bir tercih değildi Jem, sen de söyledin, o bağımlıydı. Kontrolü dışında olan bir şeydi artık bu. Aynı Jim gibi, o da hastaydı."

"Hâlâ beni bırakıp gittiği için ondan nefret ediyorum."

"Birinden nefret etmek için hayli uzun bir süre geçmemiş mi sence de? Bence artık onu affedip, nefret etmekten vazgeçmelisin."

Sözlerinin ağırlığını hissedebilmek için sessiz kaldım. Biraz fazla Oprah seyrediyor gibi gelmişti. Hayat televizyondaki kadar basit değildir, en azından benimki hiçbir zaman olmadı.

Bir şeyi unutup, kızgınlığımı sindirmem hiçbir zaman kolay olmadı. Hele o kızgınlık beni ayakta tutan şeyken.

Ama artık sahip olduğum tek şey o nefret değildi, Örum-

183

tarama:ginny düzenleme:sereniti

cek de vardı artık. Onu görmeye olan ihtiyacım, onu kurtarmamın gerekliliği bana en büyük gücü veren şeylerdi artık.

Bir anda aşağıdan bir çarpma sesi geldi, ikimiz de korkmuştuk.

"Babam gelmiş olmalı, ben bir inip bakayım."

Britney yataktan çıktı, geceliğini giydi ve aşağı indi. Kapıyı

hafif aralık bıraktı, ben de yatağın başucunda duran çalar

saati aldım ve kapıdan içeri süzülen ışığa doğru tuttum. İkiyi

çeyrek geçiyordu. Sesleri merdiven boşluğundan yukarı yankılanarak geliyordu şimdi. Babasının söylediklerinin sadece birkaç kelimesini anlayabilmişim, ama duyduklarım yüreğimi ağzıma getirmeye yetti. Yataktan kalkıp, kapının yanına emekledim.

" ... Öfkeden kudurdu... Sekizimiz... dana gibi güçlü..."

Kapıyı biraz daha açtım, daha fazlasını duyabilmek için uğraşıyordum. Aşağıdan gelen sesler, zihnimde Örümcek'in sözleriyle çarpışıyordu: Hemen teslim olmayacağım Jem. Onlarla savaşağım. Gerçekten.

Ne yapmıştı?

" ... Hücresinde öldü... Soruşturma... "

Lanet olsun! Dediğini yapmıştı. Benim yapma dediğimi.

Ona söylemişim değmeyeceğini. Nasıl olur bu? Nasıl her şey bir anda kocaman bir noktayla sonlanır? Hem de olması gerekenden üç gün önce. Avazım çıktığı kadar bağırarak istiyordum, birinin beni duyup duymaması umurumda değildi artık. Bulunmak ya da yakalanmak. Hiçbiri umurumda değildi.

Örümcek yoksa benim de yaşamamın bir anlamı yoktu.

Bütün bedenim bir çılgılık olmuştu sanki, tenim geriliyor, canım acıyordu.

Sesler artık daha yakındı, tam kapının önüne gelmişlerdi hatta. Yukarı çıktıklarını fark etmemiştim.

"İyi geceler tatlım. Uyumaya çalış hadi. Ben bir duş alacağım."

"Tamam, baba. İyi geceler."

Britney odaya döndü. Elinde bir bardak vardı. Kapının

tarama:ginny düzenleme:sereniti

hemen yanında beni görünce hafif bir korktu. İşaret parmağını ağzına götürdü, sessiz olmamı işaret etti. Kapıyı arkasından kapattı ve ben gözlerimden bir anda boşalmaya başlayan yaşların etkisiyle yere yığıldım. Britney yanıma oturdu.

"Ne oldu?" diye fısıldadı.

Hiçbir şey söyleyemedim.

O gitmişti.

Her şey bitmişti artık.

"Bak, babam duştayken, anlat hemen bana. Yatağa girelim hadi, sana çay getirdim. Hadi." Çayı yere koydu, beni ayağa kaldırdı.

Çayı içemiyordum, zorlukla nefes alabiliyordum. Bir dakika kadar sonra, bir kapının kapandığını ve duştan gelen su seslerini duyduk. Britney yatakta bana doğru eğildi ve ellerini bacaklarımın üstüne koydu.

"Şimdi konuşabiliriz, ama yine de sessiz olmamız lazım.

Anlat hadi ne oldu?"

"Öldü değil mi? Konuşmanızı dinledim. O öldü ama aslında zamanı..." Hıçkırıklarımın arasından, kelimeler anlamsız bir biçimde dökülüyordu ağzımdan, ama Britney ne demeye çalıştığını anlamıştı.

"Hayır şapşal, diğeri ölmüş."

"Ne?"

"Tutukladıkları diğeri ölmüş. Kocaman bir herifti dedi babam, dövmelerle kaplıymış."

Dövme Surat.

"Hücresinde kafayı yemiş, etrafta ne varsa parçalamaya başlamış. Sekiz kişi anca durdurmuşlar. Herif de aralarında ölmüş işte."

"Ölmüş mü?"

"Biri mi onu öldürdü yoksa kalp krizinden falan mı gitti daha bilmiyorlar. Soruşturma açılmış işte. Babam da o sekiz kişiden biri olduğu için, soruşturma tamamlanana kadar uzaklaştırılmış görevden."

Örümcek değil, Dövme Surat. 11122011.

185

tarama:ginny düzenleme:sereniti

"Britney?"

"Evet?"

"Tam olarak ne zaman ölmüş biliyor musun?"

"Babamın vardiyası bitmeden, tam gece yarısından önce."

Her şey tekrar yerli yerine oturuyordu. Bir an için yeryüzü ayaklarımın altından kayıp gitmiş, gerçekler yok olmaya başlamıştı ama şimdi tekrar sağlam bir yeryüzüne dönmüştüm.

Mide bulandırıcı, kâbus gibi, ama sağlam bir yeryüzüne.

Sayılar hâlâ gerçektir. Örümcek hayattaydı, ama yalnızca üç günü kalmıştı.

"İyi misin?"

"Evet, sayılır."

"Sarılmak ister misin?"

Cevap vermedim ama o yine bana biraz daha uzandı ve kollarımı doladı. Kaskatı kesilmiştim, o da bunu fark etmiş

olmalıydı ama yine de geri çekilmedi.

"Her şey yolunda," dedi. "Her şey çok güzel olacak. Al, iç hadi çayını." Bardağı bana uzattı; sıcak, tatlı bir çaydı. Uzun zamandır tattığım en güzel şeydi bu. Büyük bir yudum aldım, ikimiz de uzandık. Yine başlarımız yatağın iki ayrı uçundaydı ama bu sefer bacaklarımız iç içeydi. Çay beni gerçekten rahatlatmıştı, aklımsa artık düşünemeyecek kadar doluydu.

Yorgunluğuma karşı koyamıyordum bu sefer.

"Britney?" dedim karanlığa sessizce.

"Mm?"

"Teşekkür ederim."

"Önemli değil."

"Ciddiyim."

"Sus hadi, uyu."

Bu beni gülümsetmişti, kendimin bir kopyasıyla beraber olmak gibiydi. Bir arkadaşımıymışım gibi. Ve uykuya daldım. Anında, rüyasız, gerçek dünyadan çok uzakta bir uykuya.

186

tarama:ginny düzenleme:sereniti

26. Bölüm

Çalar saate uzandım ve onu suratımın önüne çektim. Neredeyse altı buçuk olmuştu. Hava hâlâ karanlıktı ama biraz sonra aydınlanacaktı. Nasıl hissettiğimi anlayabilmeye çalışırken, yatakta küçük hareketlerle gerindim.

"Uyandın mı?" dedi Britney.

"Evet." Doğrusunu söylemek gerekirse, kendimi hâlâ bitkin

hissediordum. Birkaç saatlik düzgün bir uyku uyumuştum

ama bu bütün yorgunluğumu almaya yetmemişti.

"Çok, çok sessiz olmalıyız."

"Tamam." İkimiz de zaten günlük kıyafetlerimizi çıkartmadan

uyuduğumuz için, ayaklanıp merdivenlerden aşağı

inmeye koyulmamız uzun sürmemişti.

"İlk ben çıkacağım, Ray'i uyandırmadığımıza emin olmalıyım."

Ray de kim?

Mutfağın kapısını açtı, içeri girdi. Onun birine fısıldadığını

duyabiliyordum. Tuzağa düşmüştüm işte. Zaten bunun

gerçek olamayacak kadar güzel bir şey olduğunu anlamıştım.

İnsanlar hep sizi hayal kırıklığına uğrattıyor. Koridora baktım,

sokak kapısını görebiliyordum. Kolayca koşup kaçabilirdim.

"Sorun yok, gel hadi." Britney beni mutfığa çağırıyordu.

Kapıya bir kere daha baktım, ama içimden bir ses Britney'ye

187

tarama:ginny düzenleme:sereniti

güvenmemi söyledi. Mutfak kapısından hole süzülen ışığa

doğru ilerledim yavaşça. Mutfağın ortasında dizlerinin üzerine

çökmüş, kocaman bir kurt köpeğine sarılıyordu. Hayvanları

sevmem. Hiçbir zaman bir hayvanım olmadı doğal

olarak. O yüzden onları pek anlamam da. İnsanların onları

kendileri gibi sanması, gidip onlarla konuşması falan, hep

saçma gelmiştir bana. Onları oldukları şey gibi görmüyorlar:

insan olmadıklarını kavrayamıyorlar kısaca.

"Kapıyı arkandan kapat," diye fısıldadı Britney. "Bu Ray,

babamın iş köpeği."

Tanrım! İki metreye üç metrelik bir odada, bir polis köpeğiyle baş başa kalmıştım şimdi de.

"Dün seni arıyordu, değil mi Ray-ray, aramıyor muydun? Şimdi onu buldun, değil mi ufaklık? Akıllı şey seni! Hadi ona merhaba de," dedi bana, "merak etme bir şey yapmaz."
"Merhaba," dedim, gözlerinin içine bakmamaya çalışarak. Onu kızdıracak bir şey yapmak istemiyordum.

Britney gülümsedi. "Öyle değil şapşal, gel şuraya, boynunu okşa. Hadi, iyi biri olduğunu anlayacaktır."

"Isırır mı?" Gülümsedi ve başımı iki yana salladı.

Köpeğe doğru eğildim, bir anda atılıp devasa ağızıyla kolumu kopartmak için hamle yapmasını bekliyordum. Çok yavaş bir şekilde, biraz daha eğilerek elimi boynunun hemen altına koydum. Onun hayat dolu sıcaklığını, yumuşaklığını hissedebiliyordum.

Bir aslana dokunmak gibiydi. Nazikçe elimi üzerinde gezdirdim. "Merhaba, Ray. Çok güzel bir köpeksin sen." Sözlerim de hareketlerim gibi katı ve beceriksizceydi. Bacağımı kokladı ve sonra aniden burnunu sert bir şekilde pantolonumun üzerinde yukarı aşağı sürtmeye başladı. Neredeyse beni deviriyordu.

"Ne yapıyor?"

"Hiçbir şey. Senden hoşlandı. Üzerine kendi kokusunu bırakıyor. Sen rahat ol, yeter." Tartışmayacaktım, zaten köpekler hakkında bir fikre karşı çıkacak kadar bilgim de yoktu.

O yüzden öylece durup, işini bitirmesini bekledim. Köpek-

ler pek de zeki olmuyorlar demek ki. En büyük düşmanından bile hoşlanabildiğine göre.

Britney köşede bir şeylerle uğraşıyordu. Bana yüzünü döndüğünde içine bin bir türlü şey tıkılmış, üzeri değişik rozetlerle kaplı siyah bir sırt çantası tutuyordu elinde.

"İşine yarayacak birkaç şey koydum. Kıyafetlerin, biraz yemek, biraz su. Bir de battaniye var ama o sığmayacağı için çantanın üzerine bir iple bağlayacağım." Bir çekmece açıp, içinden ip çıkardı. Battaniyeyi rulo yapıp çantanın üzerine bağladı. Ne diyeceğimi bilemiyordum.

"Bu senin çantan mı?"

"Okul çantam."

"İhtiyacın olmayacak mı?"

"Diğerini kullanırım, bunun sapının koptuğunu falan söylerim. Sorun olmaz."

Üst kattan bir ses geldi. Britney'le birbirimize bakakaldık.

Banyonun kapısı açılmış, biri merdivenin başına doğru yürüyordu.

"Kim var aşağıda, Britney, sen misin?"

Yüreğim ağzımdaydı. Britney mutfağın kapısından başını

uzattı ve yukarı bağırdı, "Benim Baba, Ray-ray sızlanıyordu da, onu biraz gezdirmeye indim."

"Tamam, sağol hayatım." Britney tekrar içeri girdi, battaniyeyi

bağlamayı tamamladı, köpeğin tasmasını taktı ve bana

onu takip etmemi işaret ederek arka kapıya yöneldi. Soğuk havayı

tekrar yüzümde hissetmenin şaşkınlığını yaşarken, kapıyı

arkamızdan dikkatlice kapadım. Evin içindeyken, kendimi

hayli garip hissetmiştim. Ancak şimdi tekrar dışarıda bir hayat

geçirecek olmanın farkına varınca, bunun ne kadar konforsuz bir şey olduğu gerçeği bir tokat gibi yüzüme çarpmıştı. Yine arka sokaklardan ilerliyorduk. O köpeği tutuyor, bense çantayı taşıyordum. Sessizce yürüdük. Yürüdüğümüz yerler o kadar dardı ki, köpek, Britney ve ben ancak tek sıra halinde ilerleyebiliyorduk. Bir süre dar yollardan dönüp durduktan sonra bir çitin önünde durduk, Britney Ray'in tasmaını çözdü. Ray sanki dünyanın en kolay şeyiymiş gibi çitin

189

tarama:ginny düzenleme:sereniti

üzerinden tek hamlede atlayarak diğer tarafa geçti. Britney ve ben de onun arkasından güçlkle tırmanarak yanına geçtik.

Tasmaından kurtulmuşken ne yapacağını kestirmek güçtü.

Eğitildiği şeyi yapmak üzere beni yakalayıp kolumu bacağıma kopartmasını bekliyordum artık.

"Böyle deli gibi koşuşturması normal mi?"

"Neden?"

"İşte tasmaınız ya, kaçıp gider falan?"

"Yok, yok, bir şey olmaz. Zaten çağırdığım anda gelecektir."

"Güvenli mi peki?" Şimdi ne demek istediğimi anlamıştı.

"Tabii ki. Artık sen onun arkadaşısın, peşine düşmeyecektir.

Biraz etrafta tavşan falan arar, sonra döner gelir."

Tarlalara geldiğimizde Britney'nin evine döneceğini düşünüyordum.

Ancak o benimle yürümeye devam ediyordu.

Köpek bir arkamızda kalıyor, bir yanımızda bitiyordu. Pek

bir şey konuşmuyorduk. Zaten söylenebilecek her şey dün

gece söylenmişti. Yan yana sessizce yürümek, o an için gayet

yeterliydi.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu, bir süre geçtikten sonra.

"Sana gerçekten söyleyemem. Güvenmediğimden değil, yanlış anlama. Ama bilmemen senin için daha iyi."

"Yok, haklısın. Anlıyorum."

"Örümcek'le benim önceden konuşup kararlaştırdığımız bir yer. O şu an içeride olsa da, ben oraya gideceğim. Tek başıma bir şekilde oraya gideceğim. Onun benimle orada buluşacağına inanıyorum, hatta bunu biliyorum. Bir şekilde o da oraya gelecek."

"Umarım gelir, Jem. Senin için dua edeceğim." Biraz daha yürüdükten sonra, Britney durdu, "İşte nehir şurada, çitin üzerinden atlayıp biraz devam edersen köprüünün üzerinden karşı tarafa geçebilirsin. Karşıya geçip soldaki patikadan devam edersen, çok geçmeden çekme yolunun oraya gelmiş olursun. Çekme yolundan da Bath'in oraya kadar gidersen,

190

tarama:ginny düzenleme:sereniti

yaklaşık yirmi kilometre. Ben Ray'i geri götürsem iyi olacak, birazdan uyanır herkes." Birbirimize veda edeceğimiz yere gelmiştik.

"Teşekkürler," dedim ve bunu gerçekten içten söylüyordum.

"Önemli değil." Kafasını çevirdi, nehre doğru bakıyordu şimdi. "İyi şanslar Jem. Seni her zaman hatırlayacağım. Benim için gerçekten özel bir zamandı bu."

Ona sarılmak istedim ama kendimi rezil etmeden bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum. O da aynısını hissediyor olmalıydı

ki anlamsız gelmeye başlayınca kadar ikimiz de

kollarımız yanda karşılıklı dikildik.

"Dönsen iyi olur," dedim, "Ben de seni unutmayacağım Britney." Ve arkamı dönüp nehre doğru yürümeye başladım.

Çitin üzerinden geçerken, arkama baktım, hâlâ oradaydı, hareket bile etmemişti. El salladım, o da bana el salladı, veda edecek birinin olması iyi gelmişti. Elini indirdi, arkasını döndü ve Ray'i çağırdı. Çitin öbür tarafına geçtim. Çantamı sırtıma geçirdim ve köprüye doğru yürümeye koyuldum.

191

tarama:ginny düzenleme:sereniti

27. Bölüm

Çekme yolu işleri gerçekten kolaylaştırmıştı. Gidebileceğim tek bir yön vardı, düşünmeme, seçim yapmama gerek yoktu. Örümcek yakalandığına göre, benim de yakalanmamın an meselesi olduğunun farkındaydım. Dürüst olmak gerekirse, o konuda içim gayet rahattı. Olabilecek en kötü şey zaten olmuştu, Örümcek'siz kalmıştım, Tanrının bile unuttuğu yerlerde tek başıma uyumak zorundaydım ve hiç param yoktu. Tabii bunlara rağmen ilk on iki saati başarıyla atlatmışım, hatta atlatmaktan öte bir de arkadaş edinmişim. Bundan daha havalı ne olabilirdi ki?

Bütün gün yürüdüm, birçok teknenin, evin yanından geçtim.

Bisikletli insanlar, koşuya çıkmış olan tipler vardı hep

etrafımda. Onları sadece görmezden geldim, başım aşağıda,

kapüşonum kafamda, sadece bir ayağımı diğerinin önüne götürüp duruyordum.

Asıl komik olan, sanırım hiç dinlenmeden, saklanmadan, durmadan yürüdüğüm ilk gün oydu. Bütün yaşadıklarım ve açlığım çabuk yorulmamı sağlasa da, durmamıştım. Zombi gibiydim sanki, o kadar yorgundum ki, hissizleşmiş, uyuşmuştum. Yorgunluğumu bile hissetmiyor, sadece yürüyordum. Sırt çantasıyla yürümek, elde taşınan çantalar ve

192

tarama:ginny düzenleme:sereniti

torbalarla yürümekten daha kolaydı. Ah gerizekâlı kafamız. Her şeyimizi torbalara doldurarak işimizi kendi ellerimizle zorlaştırmıştık. O anda onu düşünmek bile gözlerimi doldurmaya yetti. Acaba neredeydi? Ona ne yapıyorlardı? Bu düşüncelerle baş edebilmenin tek yolu yola devam etmektir.

Bir sağ, bir sol, batıya doğru.

Nehrin hemen kenarındaki çekme yolunun üzeri kalabalıklaşmaya başladığında, şehre yaklaştığımın farkında vardım.

Yine başım aşağıda yürümeye devam ediyordum ki ufak bir çocuk tam önümde durdu ve bana bakmaya başladı. Doğrudan yüzüme bakıyordu, koca kahverengi gözleri benimkilere kilitlenmişti: 04032053. Kırklarının sonunu göremeyecekti ama daha ölümün ne demek olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Yana bir adım attım, bacaklarıma sarıldı. Onu hafifçe silkeleyerek yapış yapış ellerinden kurtuldum ve yürümeye devam ettim. Hemen arkamda annesi ile babası, "Ah ne kadar tatlı değil mi?" türevi cümleler kurup, oğullarını mıncıklıyorlardı.

Daha iki dakika bile geçmeden sıcak, yapışkan ellerini

kot pantolonumun üzerinde tekrar hissetmek istemeye

başlamıştım.

Yine tedirginleşmeye başlamıştım, etrafımda bu kadar çok insanın olması beni korkutuyordu. Ara sıra geçen bir iki tane insanla baş etmek kolaydı ama büyük kalabalıkların içinde kendimi çok savunmasız hissediyordum. Hızımı arttırmaya çalıştım, öyle bir enerjim yoktu. Bütün gün, orası her neresiyse bir an önce varmak için ilerlemeye ihtiyaç duymuştum.

Ama şimdi yorgunluktan ölmek üzereydim ve rahatlığımdan eser kalmamıştı. Güneş, tepelerin ardına düşmek üzereydi. Işık yok olmaya başladıkça, çevrem de değişmeye başladı. Soluk binalar yamaçların önünü kapatıyor, sokak lambaları doğmaya başlıyordu. Bir süre sonra, etrafım sadece binalardan ve ışıklardan ibaret oldu. Bath'e oldukça yaklaşmıştım.

Güneş ışığının gitmesini istemiyordum. Karanlıkta yalnız kalmak istemiyordum.

193

tarama:ginny düzenleme:sereniti

Eskiden hiçbir şeyden korkmazdım - hayatın bana atabileceği en büyük kazığı daha yedi yaşımdayken atmış olduğunu varsayarak konuşuyorum - ama şu son birkaç ay, özellikle de son birkaç gün, her şeyin üzerine çıkmayı başarmıştı. Tek istediğim şey, güvenli bir yer bulup kıvrılıp uyumaktı. Şalterimi indirmek istiyordum bir süre için, sadece durmak. Acaba annemin yaptığı da bu muydu? Eroini damardan alıp, birkaç saat için sadece durmak. Hayattan uzaklaşmak. Her şey ona bu kadar zor mu geliyordu? Çocuğuna bakmak? Evini geçindirmeye

alışmak? Daha önce hiçbir anlam verememiştim neden uyuyturucu kullandığına. Ama şimdi yavaş yavaş anlamaya başlıyordum biraz bilinsizleşmenin ne kadar cezpedici olabildiğini. Onun bulduğu gibi bulmak istemiyordum bilinçsizliği, orası ayrı...

Burasıyla ilgili garip bir şey vardı. Benim bildiğim, küçük nehirlere benzeyen kanallar, hep pis yerler olur. Depoların, fabrikaların arkasından geçer, onların pislikleriyle dolu olurlar. Ama buradaki kanal farklıydı, süslü köprüler ve üzeri oyularak şekillendirilmiş taş duvarlarla çevriliydi.

Çok geçmeden, yürüdüğüm patika nehri takip etmeyi bırakıp beni bir sokağa yönlendirmişti. Biraz ilerledikten sonra köprüye geldim. zerinden geçerken etrafa göz gezdirdim. Dikkat çekici bir şeyler yoktu etrafta, uzakta bağlı duran tekneleri görebiliyorum sadece. Yakınlarda geceyi geçirebileceğim bir yer gözüme arpmamıştı. Bir park bulsam gayet faydalı olurdu, bir evin arka bahçesi de işimi görürdü aslında.

Yoldan yürümeye devam ettim, ama az ilerledikten sonra sağa dönüp daha sessiz görünen bir yola girdim. Bir film seti gibiydi bu sokak, iki yanımda parke taşlı kaldırımlar ve birbirinin aynı uzun binalar vardı.

İnsanların ışıklarını yaktığı ama daha perdelerini kapatmadığı saatlerdi. Gözüme arpan her iki camdan biri, bir televizyon ekranı gibiydi. İnsanlar boş zamanlarının tadını çıkartmaya başlamıştı. Kimi bilgisayarının başına oturmuş bir şeylerle uğraşıyor, kimi televizyonun karşısına kurulmuş oyalanıyor, kimi ise bir şeyler atıştırıp gazetesini okuyordu.

tarama:ginny düzenleme:sereniti

Diğer insanların hayatlarından normal kesitlerle yüz yüze kalmak, kendimi yalnız hissetmemi sağlamıştı. Sıcak ve güvendeydiler.

Dışarı muhteşem yemek kokuları salan evlerde, birazdan oturacakları akşam yemeği sofrasında beraber olmaktan keyif aldıkları insanlarla birlikte yaşıyorlardı. Kafamı toparlamaya zorladım kendimi, başkalarını düşünmek yersizdi, yatacak bir yer bulmalıydım.

Sokağın öbür tarafında, evlerin sonu geldi. Son evin hemen dibinden, dikenli teller ve geniş bir çayırılık başlıyordu.

Oraya geçebileceğim bir boşluk aradım. Gece gece dikenli tellerin üzerinden geçmeye çalışırken yakalanmak hoş olmazdı.

O kadar yorgundum ki, sersemleşmişim sanki. Soğuk artık kıyafetlerimin içindeydi. Hemen sığınacak bir yer bulmalıydım, yoksa sabaha donarak ölmüş olurdum.

Tellerin yanından ilerlemek için karşıdan karşıya geçtim.

Birkaç metre ilerledikten sonra, geçebileceğim bir boşluk buldum ve tellerin öbür tarafına geçtim. Bütün gün yürüdükten sonra, ezilerek alçaltılmış tellerin üzerinden geçmek bile çok zor gelmişti. Ayağımı öbür tarafa attığım an, kokusu burun kemiklerimi sızlatan kaygan bir yığına bastım. Harika, dedim kendi kendime, yine şu kahrolası inekler.

Karanlığın içinde, tellere paralel yürümeye devam ettim.

Çalılığın köşesine vardığımda ise, sırtımı yola verip yokuş yukarı yürümekten başka çare yoktu. Gökyüzü kaybolmuş gibiydi. Önümde uzanan tepe, aramıza giriyordu. Azıcık

yürüdükten sonra bir ağaç kümesi çarptı gözüme. Tellerin
öbür tarafındaydı yine ama bu sefer arada geçebileceğim bir
kapı vardı. Kapıdan geçip, ağaçların arasına girdim. İneklerin
pislediği yerleri elimden geldiğince kestirmeye çalışıp,
Britney'nin verdiği battaniyeye sarılarak yere yattım.
Kendimi bir bebek gibi battaniyeye dolamıştım. Rüzgârdan
azıcık olsa da koruyordu ama yine de üşüyordum. Aklımda
tek bir şey vardı: Örümcek, hep Örümcek. Acaba şu an uyuyor
muydu? Yoksa o da bir yerde uzanmış, benim gibi uyanık

195

tarama:ginny düzenleme:sereniti

7

mıydı? Aldığı nefesle göğsü bir aşağı, bir yukarı gidiyor muydu?
Alacak kaç nefesi kalmıştı? Bunları düşünürken, aldığım
nefes battaniyenin içini ısıtmaya başladı ve ben yorgunluğumun
da etkisiyle kafamın içindeki her şeyden bir anda kurtuldum,
uykuya daldım.

tarama:ginny düzenleme:sereniti

28. Bölüm

Biri beni takip ediyordu. O kadar yakındı ki bana, kalp
atışlarını duyabiliyor, nefesinin sıcaklığını ensemden hissediyordum.
Daha önce hiç koşmadığım kadar hızlı koşuyordum
oysa. Göğsüm patlamak üzereydi ve ben hâlâ koşuyordum,
koşuyordum, ama yetmiyordu. Beni yakalamıştı. Gidecek
hiçbir yerim yoktu artık. Kendimi çaresizce yere bıraktım.
Gözlerimi şafağın gri aydınlığına açtım.
Sadece bir rüyaydı. Ama gürültü hâlâ oradaydı, yakınımnda

olan herhangi birinin gürültüsü, nefesi. Örümcek? Bir an için, onun tekrar yanımda olduğuna inandım. Ah tanrım. Yavaşça yattığım yerde döndüm. Tam üzerimde karanlık bir şekil vardı, burnundan hırıltılar yükselen, hayvan gibi bir şey. İnek mi yoksa? Onların öbür tarafta kaldıklarını sanıyordum. Ama bu inek değildi zaten, köpekti: burnunu sırt çantama daldırılmış olan, büyük, siyah bir köpek.

Donup kaldım. Ray kurt postuna bürünmüş bir kuzu olabilirdi ama benim köpekler hakkındaki fikrimi değiştirmemişti.

Onlara hâlâ güvenmiyordum ve şu an üzerimde hayli büyük, sıska ama kaslı bir tane duruyordu.

Tanımadık bir ses düşüncelerimin arasına daldı. "Sparky! Gel buraya! Gel buraya!" Köpeğin kulağındaki o küçük ha-

197

tarama:ginny düzenleme:sereniti

reketi fark ettim. Sahibinin ne söylediğini anlıyordu ama Britney'nin çantama koyduğu ekmeklerin sonuncusu çok daha enteresan geliyordu o an. Sahibi köşeyi dönmüştü artık: lastik çizmeler, kürklü palto ve atkı. İkimizi gördüğünde, hemen koşmaya başladı.

"Ah kahretsin! Sparky, gel buraya!" Kafasını kaldırdı, hiç aldırış etmeden tekrar çantama daldı. Zamanı daralıyordu.

Doyurucu bir lokma daha alabilmek için son şanslarıydı bunlar.

Kadın parmaklarını tasmaına geçirdi ve tek hamlede onu geri çekti. "Çok üzgünüm, gerçekten çok özür dilerim. Ne bulsa içine dalıyor. Ah, senin de yemeğini yemiş. Gerçekten çok üzgünüm." Ses tonundan samimi olduğu anlaşılıyordu.

Garip bir sessizlik oldu. Ben hâlâ uyku sersemi bir halde, yerde yatıyordum. Kadın ve köpeği ise üzerime doğru eğilmiş duruyorlardı. Benim bir şey söylememi bekliyorlardı, verebileceğim tepkilerden korkuyor gibiydiler. Doğrudum ve popomun üzerinde yana doğru kayarak onlardan hafifçe uzaklaştım.

"Özür dilerim, seni uyandırdı değil mi? Korkuttu tabii.

Isırmaz merak etme. Yemek görünce dayanamadı herhalde.

Bak ben hemen burada oturuyorum, istersen benimle gel, bir kahvaltı eder, çay içersin." Bu sefer içten söylüyor gibi değildi, sadece ortamı yumuşatmak için pozitif birkaç cümle kurmaya çalışıyordu.

"Hayır," diyebildim. "Sorun yok."

"Ama o senin yemeğini yedi. En azından sana bir şeyler getireyim..?"

"Yok, gerçekten, önemli değil."

"Hay aksi, üzerimde de hiç para yok sanırım." Elleriyle ceplerini yokladı. "Oh işte, al bunları, kendine bir kahvaltı falan alırsın." Bir avuç dolusu bozuk parayı bana doğru uzattı. Sadece tüm bunların bitmesini istiyordum. Kahrolası köpeğini, iğrenç orta sınıf nezaketini ve merhamet dolu yardımlarını alıp defolup gitmesini istiyordum.

198

tarama:ginny düzenleme:sereniti

"Kahrolası parayı istemiyorum tamam mı? Sorun yok dedim."

Bu işe yaramıştı.

Bir adım geri attı, tasmayı daha sıkı tutmaya başladı. "Doğru,

tamam. Tamam, pardon." Eğilerek, köpeğin tasmaını sıklaştırmaya koyuldu.

Geniş bir yarım daire çizerek kapıdan geçtiler ve yan taraftaki çalılığa doğru ilerlediler. Kadın köpeğin tasmaını tekrar çözdü, cebinde bir şeyler aradı ve dönüp tekrar bana baktı. Köpek tasmaından kurtulmuş olmanın verdiği heyecanla yine deliler gibi koşuşturmaya başladı. Çalılıkların hareketi ona eşlik ediyordu. Sanki o bir yarış atıymış, çalılıklar da onu yakalamaya çalışan rakipleriymiş gibi. Kadın köpeğinin arkasından yavaş yavaş yürümeye koyuldu, bense ayağa kalkıp onların gidişini izledim. Uç defa kadının etrafında hoplaya zıplaya döndükten sonra sakinleşerek, yanından yürümeye başladı. Onları izlemek kendimi bir kere daha yalnız hissetmeme sebep olmuştu; yalnız olmanın beni üzeceğini kırk yıl düşünsem aklıma getiremezdim. İkisi uzaklaşıp küçücük kaldığında, bakışlarımı onlardan ayırıp etrafımı saran tarlaların manzarasına çevirdim. Yatmadan önceki rüzgâr tamamen durmuştu artık. Gökyüzü tertemiz, açık maviydi. En yumuşak, en beyaz bulutlar biraz ötede, zeminle aynı seviyede yerlerini almışlardı. Bal rengi kilise kuleleri ve binalar, dalgalı bir denizin ortasındaki adalar gibi sis bulutlarını delerek yükseliyordu. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Bu sisin altında bir yerlerde, insanlar uyuyor, uyanıyor, osuruyor, kaşınıyor, sabah ilk tuvaletlerini yapıyordu. Ama buradan baktığımda, Disneyland'den farksızdı gördüklerim. Önceki günlerde şehre gitme fikri bile beni korkutuyordu, ama bugün sebebini kavrayamadığım bir cesaret vardı içimde. Buradan görüldüğü haliyle, böyle bir yerden herhangi bir kötülük

gelmesine imkân yoktu. Battaniyemi katladım, sırt çantamın üzerine bağladım. Parmaklarım soğuktan hissizleşmişti.

Her şeyim, üzerimdeki kıyafetler, çiğ yüzünden ıslak ıslaktı.

199

tarama:ginny düzenleme:sereniti

Yokuş aşağı, kapıya doğru ilerlemeye koyuldum. Ayaklarım, kadınla köpeğinkilerin ardından, pürüzsüz toprağa yeni izler bırakıyordu. Açık kapıya ulaştığımda kolonun üzerindeki bozukluklar gözüme çarptı. Öyle ya da böyle bana para bırakmıştı yani. Cebime koydum. Britney'nin eşyalarını kabul etmek kendimi kötü hissettirmemiş«. Ama bu kadının paralarını almak, kendimi dilenci gibi hissetmemi sağlamıştı. Kimsenin hayırseverliğini istemiyordum.

Sokağa çıktım, karşıdan karşıya geçtim. Kimse yoktu etrafta. Sıra sıra evlerin arasındaki dar bir sokağa daldım. Şehir merkezine doğru ilerliyordum. Yol bir tren yolunun altından geçti ve sonunda yirmi birinci yüzyıla geri döndüm. Arabalar ve kamyonlar dört bir yanımda farlarını gözüme sokarak ilerliyorlardı, hâlâ ayılamamış olan bedenimin dengesini bozuyorlardı. Trafiğin yavaşladığını gördüm ve ileri atıldım.

İlk adımım, bir kornanın nefretini kusması bir oldu. Adrenalin vücudumun her yerini sardı, kalbim zıplamaya, bacaklarım koşmaya başladı. Nereden gelmişti bu ses? Zekâmı kendimi düşünmek amacıyla kullanmaya başlamak lazımdı acilen. Bir dakika kadar koşmaya devam ettim, kahverengi bir nehrin üzerindeki köprüden geçerken yavaşladım. Tekrar yürüyordum şimdi. Köprü'nün öbür tarafında oteller, barlar

vardı. Birkaç tane de mağaza, ama gerçek olanlardan değil.

Hani sadece turistlerin gittiklerinden. Saçma sapan şeylere tonla para istedikleri dükkânlardan. Hepsinin camları Noel ışıklarıyla süslüydü. Hiçbiri açık değildi.

Saatime baktım. Daha sekize on vardı. Merkezde birkaç insan dolanıyordu. Cam silen görevliler, çöpçüler, dükkânlarını açanlar, atkısını boynuna dolamış günün ilk sigarasını içerek işine ilerleyen tipler. Kimse beni gördükten sonra dönüp bir daha bakmıyordu. Günün öyle bir saatiydi ki, kimse kendisinden başkasını fark etmiyordu. Çünkü eğer bu saatte dışarıdaysanız ya yapacak bir işiniz vardır, ya da bir yerlerde olmanız gerekiyordun Birilerini fark edecek durumda değilsinizdir.

200

tarama:ginny düzenleme:sereniti

Dizim hâlâ sancıyordu ama durmak istemiyordum. Şehrin içinden geçerek yoluma devam etmeliydim. Kaldırımlarda bir grup serseri oturmuş, kahvaltı niyetine biraları götürüyorlardı. "İyi misin, aşkım?" dedi içlerinden bir tanesi elindeki bira kutusunu bana doğru uzatarak. Beni de kendisi gibi sanıyor, diye düşündüm, kendisi gibi bir serseriye, dostane bir merhaba. Aslında haksız da sayılmaz, ben de serserinin tekiyim.

"İyiyim," dedim, gözlerimi onunkilerden kaçırıp yere sabitleyerek yürümeye devam ettim.

Noel ışıklarının parıltısının altında anayolun sonuna kadar yürüdüm ve yolun sonunda açık olan tek yere, McDonalds'a daldım. Bir çay ve Yumurtalı McMuffin alabilecek kadar param

vardı. Hem McDonalds'a girdiğimde suratıma çarpan o klasik kokuya da oldum olası bayılırdım. Kasanın arkasındaki çocuğun benimle ilgilenmesi biraz uzun sürünce ilk defa bu koku midemi bulandırdı. Yemeklerimi alıp dışarı çıktım. Temiz havaya şükrederek, tekrar yola koyuldum.

Ortasında kocaman bir ağaç ve onlarca bank olan bir meydana çıkan kemerin altından geçtim. Kulesini gördüğüm dev kilisenin önündeydim şimdi. Hoş, şu an benim için herhangi bir yerden farksızdı. Oturdum, içeceğimi de yanımdaki bankın üzerine koydum.

Muffin'imi çıkarttım. Yumurtanın sarısı patlamış, ekmeğin dışına taşmıştı. Açtım, ama bunu yemem mümkün değildi. Sıranın üzerine bırakıp çayımı aldım ve plastik kapağını açtım. Bir yudum içince ağzıma yayılan sıcaklık ne kadar üşümüş olduğumu fark etmeme neden oldu.

Solumda duran büyük binaya baktım, iki köşesinde de Batlı Katedrali yazıyordu. Tam ortasında büyük, ahşap bir kapı, üzerinde de devasa kemerli bir pencere vardı. İki yanında bulunan taşların üzerine bir takım figürler işlenmişti, bunlar merdivenleri tırmanan insanlara benziyordu. Gerçekten de taş merdivenlere tırmanan taştan insanlardı. Bir kısmının bir takım parçaları yoktu ve bu yüzden de karalanmış

201

tarama:ginny düzenleme:sereniti

bir eskiz gibi duruyorlardı, tam olanların ise kanatları vardı.

Melekler. Kesinlikle oraya tırmanmaya çalışıyorlardı, bir kısmı ters yöne gider gibiydi, düşüyorlardı sanki. Şaşkın herifler,

neden uçmuyorlardı?

Çayımı içerken oymaları incelemeye devam ettim. Çay içimi ısıtıyor ve kendimi insan gibi hissetmemi sağlıyordu. Muffin'imi tekrar elime aldım, soğumuştı ve sıvı yumurta da donmuştu. Küçük bir ısırık aldığım anda midem alt üst oldu. İmkânsız. Ağzımdakileri paketin içine tükürdüm.

Ortalıkta daha çok insan vardı artık. Katedralin yanından alana doğru ilerliyorlardı, orada bulunan eğreti kemerin ardında bulunan ahşap kulübeleri görebiliyordum, bir pazar yerine benziyordu. Sağdan soldan gelen garip bakışları yeniden hissetmeye başlamıştım, çıplaktım sanki. Kalkma zamanı gelmişti, ne yapacağıma karar verebilmek için oturup düşünecek başka bir yer bulmalıydım. Ayağa kalkıp sırt çantamı yükledim. Yürümeye başladığım sırada boş bardak ve muffin paketi aklıma geldi, onları alıp birkaç metre ötede duran çöp sepetine attım.

"Katedral çevresini temiz bıraktığın için teşekkür ederim," dedi uzun elbiseli ve atkılı bir adam yanımdan geçerken. Elini kaldırıp hafifçe salladıktan sonra büyük kapının yanındaki küçük kapıya doğru hızla ilerledi, belinde çingirdayan kocaman bir anahtar halkası asılıydı. Arkamı dönüp meydanın solunda bulunan aralığa doğru yürümeye başladım.

Tam karşımda üniformalı biri duruyordu.

Arkamı dönüp meydana girdiğim kemerli kapıya doğru yürümeye başladım.

Bana doğru yürüyen iki takım elbiseli adam vardı, muhtemelen işine gitmekte olan iki adamdı ama gözümün içine

bakıyorlardı.

Kahretsin, ayvayı yemiştim. Kimsenin benimle ilgilenmediğini
düşünürken aralarından biri, belki de pek çoğu beni
tanımıştı işte. Belki de sabahki kadın. Pis işgüzar. Bağırarak
istiyordum, Hayır! O boşlukta yankılanmasını istiyordum

202

tarama:ginny düzenleme:sereniti

sesimin. Arkamda birileri var mı diye başımı çevirip bir göz
attım. Anahtarlı adam içeri girmiş, kapıyı arkasından kapatmakla

meşguldü. Ona doğru koştum.

"Bekle, bekle. Lütfen." İrkilerek başını kaldırdı ve kapanmasını engellemek için elini kapının arasına koydu.

"Yardım et lütfen. Çok korkuyorum. Lütfen içeri girmeme izin ver." Sesim çatlamaya başlamıştı. Soluk mavi gözlerini gözlerime dikti, sonra arkama baktı. Sonsuz gibi gelen bir an boyunca tereddüt ettikten sonra kolumu tutup beni içeri çekti. O kapıyı iki eliyle hızla kapatırken karanlıkta tökezledim. Büyük kilidi kapının arkasından sürdü. Diğer taraftan gelenler ahşap kapıya vurmaya başladılar.

Bağırdılar. "Aç kapıyı! Polis!"

Gözlerim karanlığa alıştığında kurtarıcımın bana doğru dönüp kapıya dayandığını gördüm. Elleriyle ağzını kapattı.

"Ne yaptım ben?" dedi seslice soluyarak, bana bakıyordu.

"Ulu Tanrım, ben ne yaptım?"

203

tarama:ginny düzenleme:sereniti

29. Bölüm

Bana baktı.

"İyi misin?"

Başımı salladım.

"Onlar gerçekten polis mi?" Diğer taraftan kapıyı yumruklayanlardan bahsediyordu.

Yine başımı salladım.

"Kapıyı açıp onları içeri almalıyım."

Gözlerimi kapadım. Buraya kadardı, beni yüzüstü bırakacaktı.

"Yorgun görünüyorsun. Biraz zaman ister misin? Kendini

toplamak için."

Birazın ne anlama geldiğini bilmiyordum ama zaman istediğim kesindi.

"Evet."

"Şu kapıdan katedrale gir ve bir yere otur. Ben onlara ne olduğunu sorayım."

Emin olamıyordum.

"Tamam. Hadi git."

Metal kapı kolunu çekip kapıyı açtım. Daha karanlık bir yere gireceğimi sanıyordum ama kilisenin içi çok aydınlıktı.

Tavan muazzam bir yükseklikteydi, taş sütunlar tavana doğru yükseliyor ve tavanla birleştikleri yerde taştan kocaman

204

tarama:ginny düzenleme:sereniti

kemerlere dönüşüyorlardı. Pencerelerin alt kısımları vitraylıydı

ama üst pencereler şeffaftı ve masmavi gökyüzü içerden

görünüyordu. Sırt çantamı çıkarıp sıralardan birine çöktüm

ve sırtımı dayadım. Arkamda ana kapının kilitlerinin açıldığını

duyabiliyordum. Her an o adamlar içeri girebilirdi. Bunu

görmek istemiyordum. Yeniden gözlerimi kapadım ve bekledim.

Bir takım sesler duyuyordum ama ne dediklerini anlayamıyordum.

Kapı kapandı. Yeniden kilit sürgüde ilerledi.

Ayak sesleri, iç kapı açıldı.

"Bekleyecekler. Pek mutlu olmadılar ama bekleyecekler.

Onlara Tanrı'nın evine sığınmak istediğini söyledim, buna

karşı koyamazlar. Beyaz bir yalan," dedi ufak bir kahkaha

atarken, "son derece iyi niyetle söylendi."

Gözlerimi açtım ve boş gözlerle ona baktım. Neden bahsettiğini anlamadığımı anlaması çok uzun sürmedi.

"İsteğin sığınmak, güvenli bir yerde olmak değil miydi?" diye açıkladı. Onu ilk gördüğüm anda düşündüğümden daha gençti. Yirmili yaşların sonlarında gibi. Zayıf, yandan ayrık kahverengi, dalgalı saçlı; konuştukça adem elması oynuyor, açık ela gözleri var.

"Evet," diye mırıldandım, "güvenli bir yer."

Kaşlarını çattı. "Polisin seni neden kovaladığını sormamın bir sakıncası var mı? İstemiyorsan söylemek zorunda değilsin."

"Kötü bir şey yaptığımı düşünüyorlar ama yapmadım."

"Önemli bir şey mi?"

"London Eye'ı havaya uçurduğumu düşünüyorlar."

Kaşlar daha da çatıldı.

"Anladım." Yutkundu ve adem elması yine oynadı. "Sen her yerde aradıkları, Londra'dan kaçan kızsın. Bu ciddi bir durum. Onlarla konuşman gerekiyor," dedi kibarca, "kendini temize çıkarmak için."

"Evet ama beni dinlemeyecekler, öyle değil mi? Birini suçlamak istiyorlar, beni hapse tıkip dosyayı kapatacaklar.

Onları gördün, benim yaptığımı düşünüyorlar ve böyle bir

205

tarama:ginny düzenleme:sereniti

şeyi yapmadım. Ben asla..." bağırmaya başlamıştım, sesim yüksek tavanlı yerde yankılanmaya başlamıştı.

"Seninle konuşmak istedikleri kesin ama şüpheli olarak

değil, tanık olarak."

"Beni hapse atacaktlar, arkadaşımı aldılar ve beni de..."

"Tamam, tamam. Bak, bölge papazı, yani patronum..."

diye ekledi hızla, "...birazdan sabah ayini için buraya gelecek

Bu konuyu onunla konuşacağım. Şimdi kiliseyi hazırlamam

gerekiyor. Ben işimi yaparken burada bekler misin? İstersen

yanımda da durabilirsin, benim için bir sakıncası yok."

Sıranın arkası sırtımı rahatsız etmeye başlamıştı. Orada

daha fazla oturmak istemiyordum. Ayağa kalkıp onun peşi

sıra yürümeye başladım. O, ışıkları ve mumları yakıp kapıların

kilitlerini açtı.

"Bu arada adım Simon." Hafifçe bana dönerek elini uzattı.

Ben de kendiminkini uzattım ve gaip bir şekilde el sıkıştık.

Eli sıcaktı ve o zayıflıktaki bir adamın elinden beklenmeyecek

yumuşaklıktaydı. "Ya senin?"

"Hmm, Jem. Adımjem."

"Jem, onur duydum."

Söyledikleri çok komik gelmişti, sanırım o bu şekilde ve

bu öğretilerle büyütülmüştü. Bu sözlere ne cevap verileceğini

bilemediğim için hiçbir şey söylemedim.

"Ellerin buz gibi. Dışarıda mı uyudun?"

"Evet." Kilisenin ön tarafının sağında, diğer bölümden

ahşap bir paravanla ayrılmış olan bölüme geldik.

"Orada şapelin içinde oturursan sıraların altından gelen

sıcak hava ısınmana yardımcı olur. Biraz daha ortalıkta dolanmam

gerekiyor ama çok kısa sürede yanına döneceğim

Jem."

Bana gösterdiği yere, odanın bir kenarında duran yastıklı sıraya oturdum. Bir kenarda üzerinde altın bir haç duran bir masa vardı. Tam ortada siyah bir çıkma vardı ve üzerinde bir mum yanıyordu. Üzerine bir şeyler işlenmişti. Ayağa kalkıp

206

tarama:ginny düzenleme:sereniti

okumak üzere yanına gittim: Dona nobis pacem. Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Neden sadece bir takım üstün nitelikli insanların anlayabileceği dillerde yazarlardı bu yazıları?

Yazıyı bir kere de sesli okudum, kelimeler çok garip duyuluyordu.

Şapelin girişinde birinin beni izlediğini fark edince irkildim.

"Benim," dedi Simon. "Rahatsız etmek istemedim, duana devam edebilirsin."

"Dua etmiyordum," dedim, "sadece okumaya çalışıyordum."

Gülümsedi. "Elbette. Çok güzel sözlerdir. Güçlü." Onların ne anlama geldiğini soramadan kapının açılma sesi bütün kilisede yankılandı. Endişeli gözlerle Simon'a baktım.

"Endişelenme, bölge papazı olmalı. Burada bekle."

Gözden kayboldu. Doğrulup ahşap paravana yaklaştım, aradaki deliklerden içeri baktım. Yan kapıdan bir adam girmişti, küçük ama sağlam yapılı, kel ve gözlüklü bir adamdı.

Papazdan çok banka müdürüne benziyordu.

Sağına soluna baktı, gözleri projektör gibiydi.

Simon ona doğru ilerledi ve adam güremeye başladı,

"Tanrı aşkına burada neler oluyor Simon? Katedralin önünde silahlı polisler var. Her yanı sarmışlar."

Simon adamın gürültüsünden korunmak ister gibi kollarını kaldırdı.

"O bir çocuk efendim. Bize sığındı ve yardım istedi."

"Üzerimi aradılar Simon. Arandım! Kendi kiliseme girebilmek için arandım."

"Ah, anlıyorum."

"Sırtımayı bırak, bu ciddi bir durum. Buna hemen bir son vermeliyiz. Kızı onlara teslim etmeliyiz. Nerede o?"

Şapelin köşesine gidip büzüldüm.

"Şapelde, ama..." ayak sesleri hızla bana yöneldi. "...Ama onu öylece dışarı atamazsınız. O bir çocuk."

"Aynı zamanda da toplu katliam yapan biri Simon. Ki-

207

tarama:ginny düzenleme:sereniti

lisemde dilediğim her şeyi yapabilirim. Buranın papazı benim."

Çok yaklaşmışlardı.

"Burası Tanrı'nın kilisesi." Ayak sesleri durdu. Yankıları

bir süre sonra tavanların arasında yok oldu, sessizlik

hâkimdi.

"Ne dedin sen?"

Bu tonlamayı çok iyi bilirim. İşte bu, diye düşündüm.

Simon'un başı gerçekten büyük dertteydi, tabii benimki de.

"Söylemek istediğim şey, burasının Tanrı'nın Evi olduğu.

Elbette biz bakıyoruz, ama burası bizim değil. Yani biz koruyucuyuz,

bu doğru ama..." Sözcükler ağzının içinde yuvarlanarak

fısıltıya dönüştü.

"Nereye varmak istiyorsun?"

'Yüreğimizi açıp, Yüce İsa ne yapardı diye düşünmemiz gerektiğini..."

Bu nasıl bir zırva? diye düşündüm. Bittim ben. Ama bitmemiştim, Simon beni kurtaracak en önemli sözcükleri bulmayı başarmıştı.

'Yüce İsa ne yapardı peki?" diye sordu papaz usulca. "Ne yapardı? Kız nerede?" sesi daha sakindi.

"Buradayım," dedim paravanın arkasından çıkarak.

Gözlerini bana dikti ve geleceğini gördüm: kırk yıl, belki daha da fazla, yaşlanmanın ve saygınlığın tadını çıkaracaktı.

Bana bakınca ne gördüğünü anlayamamıştım, yüzü ifadesizdi.

Konuşmaya başladı. "Gelin, birlikte dua edelim o zaman."

Şapelin önüne doğru ilerleyip diz çöktü.

"Üzgünüm, ben..." diye konuşmaya başladığım sırada Simon parmağını dudaklarının üzerine götürüp başını iki yana doğru salladı ve beni onun yanına götürüp diz çöktürdü.

Papaz duaya başladı. Anlayamadığım bir dizi şey söylüyordu,

birileriyle konuşur gibiydi -onlara bir şeyler soruyordu-

ama orada üçümüzden başka kimse yoktu. Bir süre sonra

sustu. Ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Avuçlarımı

birbirine dayayıp ellerimi öne doğru uzatmıştım, kendimi

çok komik hissediyordum. Gözlerimin açık mı kapalı mı

208

tarama:ginny düzenleme:sereniti

olması gerektiğini bilemiyordum, diğer ikisinin ne yaptığını

görebilmek için yan gözle onlara baktım. Noel kartlarındaki

melekler gibi gözleri sımsıkı kapalı diz çökmüşlerdi, bambaşka

bir dünyaya dalmışlardı. Dizlerim, özellikle de telden atlarken incittiğim, acımaya başlamıştı. Biraz daha rahat bir pozisyon bulabilmek için onu kaydırdım ve sonra yine düzgün bir pozisyon aldım. Kaderimin ne olduğunu öğrenmek için daha ne kadar bekleyecektim?

Saatler sonra -yoksa sadece dakikalar mıydı?- birbirlerine hiçbir şey söylemeden aynı anda gözlerini açtılar ve ayağa kalktılar. Ben de kalktım. Papaz bana dönüp ellerimi ellerinin arasına aldı.

"Tanrı'nın evine hoş geldin çocuk. Bizden sığınak istedin ve onu burada bulacaksınız. En azından şimdilik." Simon arkasında sırıtiyordu. "Bu kolay olmayacak, hiçbirimiz için. Başlamadan önce soruma dürüstçe cevap vermeni istiyorum. Yanında herhangi bir şey var mı? Silah gibi..."

Başımı iki yana salladım. "Hiçbir şey yok."

"Tabanca ya da bıçak? Patlayıcı?" diye sordu yerde duran sırt çantama bakarak.

"Hayır."

"Benim ya da Simon'un çantana bakmamızın bir sakıncası var mı?"

Vardı aslında. Onlar benim eşyalarım değildi, Britney'nindi ve hayatta sahip olduğum yegâne eşyaydı ama tartışacak durumda değildim. Çantamı ters çevirdim ve içindekiler yere dökülmeye başladı: yiyecek, su şişeleri, sigaralarım ve Britney'nin eski bir çift lastik ayakkabısı.

"Burada sigara içilmesine izin vermiyoruz, bunu anlayışla karşılayacağından eminim." Omuz silktim.

"Ya ceplerin? Onları da gösterebilir misin?"

Ellerimi paltomun ve kotumun ceplerine sokup oradaki ufak tefeği de çıkardım, çakmağım ve son birkaç kuruşum da yerdeki yığının üzerindeki yerlerini aldılar. On beş yaşındaydım ve hayatta sahip olduklarım bunlardan ibaretti.

209

tarama:ginny düzenleme:sereniti

"Korkarım üstünü de aramamız gerekecek." Ona uyarın bir bakışla baktım. Ne dalavere çevirdiğini şimdi anladım, diye düşündüm, o parmaklarını istemediğim yerlerimde dolaştırılmayacaksınız.

Seni kart zampara. Böyle bir şey yapmaya kalkıştıkları anda kendimi korumaya hazırdım. İkisi de gözüme birer tehdit gibi görünmüyordu.

"Simon," dedi papaz, "bu şerefi size verebilir miyim?"

Simon benden fazlaca korkmuş gibiydi. Bana yaklaştı.

"Bunun için özür dilerim." Nezaketle omuzlarıma, koltuk altlarıma dokundu ve elleri aşağılara doğru indi. Eğilip teker teker bacaklarıma dokundu. Kasıklarına bakmıyordu ama kızarmaya başlamıştı. Bitirdiğinde alnında boncuk boncuk terler oluşmuştu, stres diye düşündüm. Bir kadına pek sık yaklaşmadığı ortadaydı.

"Her şey yolunda," dedi doğrulurken. "Hiçbir şey yok."

"İyi. Şimdi eşyalarını topla. Simon, misafirimizi..."

"Jem," dedi Simon hızla.

"Jem'i giyinme odasına al. Ben de polisle konuşup kuşatmaya gerek olmadığını anlatayım. Kapıları açmamız gerekiyor, dışarıda sabah ayinini bekleyenler var." Günün geri kalanına

devam etmek üzere kapıya doğru yürümeye başladı.

Simon beni yan tarafta bulunan bir odaya götürdü. Burada bir masa, birkaç iskemle, cübbeler ve asılı bir takım şeylerle dolu olan bir raf vardı.

"Eşyalarını buraya bırakabilirsin." Beni aradıktan sonra gözlerimin içine bakmakta zorlanıyordu. "Isıtıcıyı açtım.

Korkarım süt yok ama sana koyu bir kahve ya da çay yapabilirim. Biraz su getireyim."

Tuvalete girdi ama kapıyı açık bıraktı. Musluk uzun bir süre aktı, ısıtıcıyı doldurmadan önce uzun bir süre ellerini sabunla yıkadığını duydum. Sokakta uyuduğum için epeyce kirliydim ama onun yıkadığının çamur ve çimenden ibaret olduğunu hiç sanmıyordum.

Dışarı çıkınca bana gülümsedi. "Güzel... Çay mı, kahve mi?"

210

tarama:ginny düzenleme:sereniti

3 0 . B ö l ü m

"Onlarla bir şartla konuşurum. Arkadaşım Örümcek'i bıraksınlar. Onu görmem lazım. O hiçbir şey yapmadı. Onu bırakırlarsa konuşurum. Bunu onlara söyleyin."

Papaz burnundan soluyarak nefesini koyuverdi. "Bu anlamsızlığa devam etmek zorunda mıyız? Başın büyük dertte

genç hanım. Yanlış bir şey yapmadıysan, saklaman gereken bir şey yoksa polisle konuşman gerekir. Doğruyu söylediğin sürece

başına kötü bir şey gelemmez."

Hırıldadım. "Hı-hı, doğru."

Burun delikleri iyice aralandı. "Tavrını hiç sevmedim. Çok kötü şeyler oldu. Bir sürü masum insan öldü. Gerçeği öğrenmek zorundayız. Bu işin sorumlusunu bulmalıyız. Bunda gülünecek bir şey yok."

"Gülmüyorum," dedim, "ama onlarla konuşmayacağım.

Onlara güvenmiyorum. Neden güveneyim ki? Arkadaşımı götürdüler."

"O bir şüpheli," dedi, dudakları küçük bir çocuğa ya da bir yabancıya dert anlatır gibi tüm sözcüklerin anlamını verir şekilde yavaşça hareket ediyordu. "Elbette götürecekler, yaptığı bir yanlış yoksa bunu söyler ve onu bırakırlar. Belki..." sesi yumuşadı, "...belki de insanları tanıdığımızı sandığımız kadar

211

tarama:ginny düzenleme:sereniti

iyi tanımıyoruz. Belki de arkadaşın sana bütün... gerçeği söylememiştir.

Ve hiç bilmediğin bir işin içine düşmüşsündür."

"Hayır!" diye bağırdım, sesim duvarlarda yankılandı.

"Böyle bir şey yok. Sen de diğerleri gibisin. Her şeyi evirip çevirip insanı olmadığı birine dönüştürüyorsunuz. London Eye'da bile yoktu o, orada olan bendim."

İkisi de gözlerini bana diktiler. "Devam et."

"Hiçbir şey yapmadım. Sadece o gün ters bir şeyler olacağını biliyordum. Pek çok insanın öleceğini gördüm."

"Bunu nereden biliyordun?" Ona benim yaptığımı, bombayı benim koyduğumu söylememi bekliyordu.

"İnsanların ölecekleri günü görebiliyorum." Hızla birbirlerine baktılar. "İkinize de son günlerinizi söyleyebilirim,

ama bunu asla yapmam. Bunu kimseye söylemem. Bu doğru değil. Ama o gün gördüğüm insanların hepsinde aynı tarihi görünce korktum. Orada olmak istemedim ve kaçtık."

"Tarihleri görüyorum derken tam olarak neden bahsediyorsun?"

"Birinin gözlerine baktığım zaman bir sayı görüyorum.

Bu kafamın içinde beliriyor aslında, ama aynı zamanda gerçekten orada gibi. Bu sayı bir tarihi simgeliyor."

"Bu sayıların ne anlama geldiğini nereden biliyorsun?"

"Yeterince ölüm gördüm ve biliyorum. Yaptığım her ne ise, doğrusunu yaptım değil mi? Yani o gün, London Eye konusunda. Oradan kaçmakta haklıydım."

Birbirlerine baktılar.

"Neden bir polise gidip bildiklerini söylemedin?"

"Sizce neden? Basit gibi görünüyor değil mi? Gerçeği söyle de her şey yoluna girsin. Burada belki de öyledir ama benim geldiğim yerde hiç de öyle değil. Cebinde para olan her zenci çocuk potansiyel bir torbacı onlar için. Öylesine, zararsızca takılan iki çocuk hemen çete üyesi oluveriyor. Birilerini suçlamak zorundalar, eşgale uyan şüpheliler arıyorlar sadece, gerisi boş. Gerçekle yalan birbirine karışmış durumda.

Kimse bana inanmazdı."

212

tarama:ginny düzenleme:sereniti

"Bu kesinlikle... Beklenmeyen bir durum," dedi papaz, sözcüklerini dikkatle seçiyordu, "yani söylediklerin. Buna inanıyorsan bunu onlara söylemen gerekiyor. Seni aklamak için bir takım testler yapar, giysilerinde patlayıcı izleri ararlar."

"İcabıma bakacaklar yani."

Kızmaya başlamıştı. "Hayır!" diye bağırdı, kapıyı yumruklayarak.

"Bu ülkede işler öyle yürümüyor. Bir takım prosedürler,

işleyiş şekilleri ve dengeler var. Sisteme güvenmek

zorundasın. Bu ülkeyi uygar tutmanın tek yolu bu."

Gözlerimi kapadım. Bu insanlara ne söylenebilirdi ki,

onlar da sistemin bir parçasıydı ve bunun doğru olmadığını

duyunca bir anda kırılıyorlardı. Palavra. Yine de onlarla savaşmam

mümkün değildi. Onların dinlemelerini ya da bana

saygı duymalarını sağlayacak sözcükleri bilmiyordum. Onların

dilini bilmiyordum.

Polisleri beni görmeleri için içeri aldılar, tabii yanlarında

bir de sosyal hizmet görevlisi vardı. Simon ve papazın beni

koruyabileceklerine dair duyduğum inanç, daha yaptığımız

'uygar toplum' konuşması sırasında çökmeye başlamıştı ama

kendimi yine de ihanete uğramış gibi hissediyordum. Sorularını

cevaplamadım. Onları delirtene kadar aynı cümleleri

tekrarladım, "Arkadaşımı buraya getirdiğinizde konuşurum.

Örümcek'i gördüğümde konuşurum."

İyi polis, kötü polis, sinirli polis, sempatik polis, tehditkar

polis, her numarayı denediler. Hiçbiri işe yaramadı, söyledikleri

bir kulağımdan girip diğerinden çıkıyordu ve gittikçe

sinirleniyorlardı. Bir doktor getirdiler ama onunla da konuşmadım.

Ona sayılardan bahsettiğim anda, bana deli gömleği

giydirip bir takım sakinleştiriciler verdikten sonra bir yere

kapatılmamı sağlayacağından emindim.

Dışarıda bir hareketlilik vardı. Kapı açıldı ve içeri bir kadın

girdi. Karen'di. Doğrusunu söylemek gerekirse onu en son nerede görmüş olduğumu hatırlamam için bir süre geçmesi gerekti. Son günler o kadar yoğun geçmişti ki, evinden ayrıldığımdan beri uzun bir ömür geçirmiş gibi hissediyordum kendimi.

213

i tarama:ginny düzenleme:sereniti

"Jem!" diye bağırdı koridordan yürümeyle koşma arası bir süratle kollarını açmış bana doğru ilerlerken. Beni kucakladı,bir anda Sherwood Road'daki mutfığa, bunlar olmadan önce bulunduğum yere döndüm. Uzun bir süre beni kollarında tuttu. Bu kucaklama çok duygusaldı ve şaşırmıştım, biraz da itici gelmişti ama kaçmadım. Sanki beni gerçekten özlemişti, bense onun sakin geçirmiş olduğu birkaç günden dolayı mutlu olduğunu düşünmüştüm.

Sonunda beni bırakıp geri çekildi. "Nasılsın? İyi misin? Çok endişelendim. Bana söylemiş olsaydın..." Yüzünde gerçek bir acı ve endişe vardı.

"İyiyim," dedim ama sesimdeki titreme beni ele verdi.

"Çok yorgun görünüyorsun. Solgunsun." Tombul eliyle yanağımı okşadı. "Tamam, Jem. Benimle birlikte eve gelebilirsin.

Yarın polis seni sorgulamak isteyecektir ve ben de yanında olacağım ama bu gece eve gelebilirsin."

Ev. Sherwood Road, o bina, ikizler, her şey normale dönecekti.

"Örümcek olmadan hiçbir yere gitmiyorum."

"Gelmelisin Jem. Başından çok şey geçti. Bırak sana bakayım da biraz kendine gel."

"Burada kalacağım."

Kaşlarını çattı. "Bunu yapabileceğini sanmıyorum. Burası insanların kalabileceği bir yer değil."

"Kalabilirim ve kalacağım. Onlar Örümcek'i bana getirene kadar burada kalacağım. Beni götürmeyeceksin. Bunu bana yaptıramayacaksın."

Elini koluma koymuştu. "Kimse seni istemediğin bir yere götürmeyecek. Sana sadece eve gelmeyi isteyip istemediğini soruyorum Jem."

Omuz silkerek elinden kurtuldum. İncinmişti, yüzünü buruşturdu.

"Bir yere gitmiyorum Karen. Burada kalacağım."

İçini çekerek başını iki yana salladı. "O kadar da güçlü değilsin Jem. Bir gün bunu anlayacaksın ve ben o gün de senin yanında olacağım."

214

tarama:ginny düzenleme:sereniti

Çantasını alıp dışarıda bekleyenlerin yanına gitti. Ne konuştuklarını duyamıyordum, umurumda da değildi. Hakkımda diledikleri kadar konuşabilirlerdi. Bilerek ya da bilmeyerek Simon elime çok güçlü bir silah vermişti, sığınma hakkı...

Geri geldiler: Karen, sosyal hizmet görevlisi Imogen, Simon ve papaz.

"Seni burada tek başına bırakamayız," dedi papaz yorgun bir sesle.

"Neden?"

"On beş yaşında bir kız çocuğusun. Bu uygun bir durum değil."

"Günlerdir tekbaşınaydım."

"Mantıklı ol Jem," diye lafa daldı Karen.

"Hiçbir yere gitmiyorum. Burada uyurum. Sokaklardan çok daha güvenli."

Birbirlerine baktılar.

"Benim geri dönmem gerekiyor," dedi Karen. "Çocuklara komşum bakıyor... Eğer burada uyuyacaksa bir şeyler ayarlayabilirim."

Karen, Simon ile Papaza baktı, onlar da başlarıyla onayladılar.

"Eğer sen de kalırsan, ikinize birer yatak hazırlayabiliriz Karen."

Karen birkaç telefon görüşmesi yaptı, boşa kürek çekiyorlardı.

Ben orada yokmuşum gibi aralarında konuşuyorlardı.

Papaz oraya zarar verip vermeyeceğim konusunda bir takım sözcükler sarf eder etmez Karen araya girdi.

"Ben buradayım. Ona kefilim. Zaten o hiçbir zaman kötü yürekli bir çocuk olmamıştır. Okulda biraz başı derde girmişti ama orada da çok fazla kışkırtma vardı. Hiçbir şeye zarar vermez."

Orada oturmuş, başparmağımın kenarındaki şeytantırnağına bakıyordum. Başımı kaldırıncaya Karen ile göz göze geldim. Gözlerindeki ifade değişmedi ama ikimiz de ayrılmadan bir gece önce odamda yaptıklarımı düşünüyorduk.

215

tarama:ginny düzenleme:sereniti

Papazın karısı Anne elinde yorgan ve yastıklarla geldi. Karen

ile birlikte yere iki yatak yaptılar. Yemek de getirmişti; paketleri masanın üzerine bıraktı.

Sonra Papaz, Simon ve Anne iyi geceler dediler. Simon, Karen'a gerekenleri anlatırken ben hiçbir şey dinlemedim. Dinlemeye başladığımda kısık sesle bir şeyler söylüyordu ama ben hâlâ duyabiliyordum.

"Eğer bir sorun olursa," diyordu, "eğer ihtiyacınız olursa yedek anahtarlar giyinme odasında. Masanın çekmecesinde. Yan kapının anahtarının üzerinde sarı bant var."

"Tamam," dedi Karen, "teşekkür ederim."

Sessizce yan kapıdan dışarı çıktılar. Arkalarından dışarıdaki dünyaya şöyle bir baktım. Son derece kalabalıktı ve polis kaynıyordu. Kapı açılınca disko ışıklarına benzeyen ışıklar söndürüldü. Tanrım, neler oluyordu? İnsanlar bağıışıp duruyordu, delirmişlerdi sanki. Katedralin huzuru bozuluyordu, kapının arkasındakileri görünce olduğum yere sindim.

Son çıkan Simon oldu, büyük anahtar halkası elindeydi.

Durup kapının kapanmasını beklerken, aralıktan "İyi geceler hanımlar, iyi uykular," dedi. Gülümsüyordu. İri metal anahtar kapıda dönerken su sesine benzer tuhaf bir şekilde gıcırdadı.

Pencerelerin diğer yüzünde gökyüzünde havai fişekler atılıyor gibiydi, Katedralin içi de aydınlanıyordu. Kapıya dayanıp dışarıdaki gürültüye kulak kabarttım.

"Tamam," dedi Karen. "Bakalım Anne bize neler bırakmış?"

Eğlenceli olacak. Kamp yapıyormuşuz gibi. Hiç kamp yaptın mı Jem?"

tarama:ginny düzenleme:sereniti

31. Bölüm

Yemek paketlerini açtık. Anne bize sandviç, ev yapımı kek ve gevrek getirmişti. Karen bize çay yaptı ve karşılıklı masaya oturduk.

Ondan gelecek olan soru yağmurunu bekliyordum. Ona her şeyi anlatmamı isteyecekti muhakkak, ama bir süre ikizlerden ve çevrede olan bitenden, bahçelerine gelen gazetecilerden ve ortalıkta uçuşan dedikodulardan bahsetmekle yetindi. Sonunda sadece bir annenin soracağı o soruyu sordu.

"Pekâlâ, Terry -Örümcek- ile aranda ne var? Arkadaşlıktan fazla bir şey, değil mi?"

Ona Örümcek'i anlatmak istemiyordum, ama onun yanımda olmasını istediğimi fark ettim. Belki onu yeniden görmeme yardım edebilirdi. Ona içimden geldiği gibi kendi işine bakmasını söylemek yerine cevap verdim.

"Sadece arkadaşız," diye geveledim, "iyi arkadaş." Yanaklarım kızarmaya başlamıştı. Tanrım, insanın vücudunun kendisine ihanet etmesi ne iğrenç bir durumdu. Bunu kaçırmadı ve gülümsedi.

"Ama ondan hoşlanıyorsun," dedi utangaç bir tavırla.

İçim çıkacak gibiydi. Evet, ondan hoşlanıyorum. Her gün her

tarama:ginny düzenleme:sereniti

dakika onu düşünüyorum. Onsuz canım acıyor. Onu seviyorum. Bunlar yüksek sesle söyleyebileceğim şeyler değildi, belki bir

tek ona söyleyebilirdim.

"Evet, ondan hoşlanıyorum," dedim sesimin düzgün çıkmasına dikkat ediyordum, yüzümün renginin normale dönmesini dileyip duruyordum. "Onu yeniden görmem gerekiyor.

Bu çok önemli Karen. Onu görmeye ihtiyacım var."

Bana gülümsedi, pırıl pırıl, sevgi dolu bir gülümsemeydi bu. "Bunun nasıl bir his olduğunu bilirim. Bir zamanlar ben de gençtim." Acaba daha kaç yetişkin klişesi yumurtlayacaktı gece boyunca? "Onu tekrar göreceksin Jem. Polis şu an onu tutuyor ama oraya bombayı sizin koyduğunuzu düşünmüyorlar.

Sizinle tanık olarak görüşmek istiyorlar. Tabii bir de son bir kaç gün içinde yaptıklarınız ve çalınan arabalar var. Senin okula bıçak götürmenle ilgili ne düşündüklerini ise hâlâ bilemiyoruz..." İçini çekti. "Durumun iç açıcı olduğunu söyleyemeyeceğim Jem, çünkü değil, ama halledebiliriz. Polisle işbirliği yaparsan sonunda Örümcek'i görmene izin vereceklerdir."

"Sonunda verdikleri izin bir faydası yok," diye patladım.

"Sabırlı olmayı öğrenmelisin. Zor olduğunu biliyorum..."

"O kadar bekleyecek zamanımız yok. Ayın on beşinden önce onu görmeliyim."

"Aptallık etme, ikiniz de on beş yaşmdasınız. Önünüzde dünya kadar zaman var."

"Hayır, yok. Anlamıyorsun."

"O zaman anlat bana."

Başka çarem kalmamıştı. Anlattım. Ona sayıları, Örümcek'i, London Eye'in parçalara ayrıldığı günü anlattım.

Rahatsız bir tavırla yemeklerin sarılmış olduğu kâğıtlara bakıp onlarla oynuyordu, bitirdiğinde bir kahkaha attı, biraz cilveli, biraz sinirli bir kahkaha.

"Yapma Jem. Buna inanıyor olamazsın."

"Bunun inanmakla ilgisi yok. Bu böyle."

218

tarama:ginny düzenleme:sereniti

Hırıltılı bir sesle biraz daha güldü, parmaklarıyla kâğıtlara garip şekiller veriyordu.

"Bu gerçek değil Jem. Bu gerçek yaşam değil."

"Öyle Karen. Bu, benim on beş yıldır yaşadığım hayat."

"Jem, bazen insanın kafası karışır. Yaşadığın hayatın senin için hiç kolay geçmediğini biliyorum. Çok fazla değişiklik ve mutsuzluk yaşadın. Seni almaya karar verdiğimizde bunların hepsini biliyordum. Bazen işler karıştığında kendi yolunu bulman için sana zaman verdik, bazen de..."

Hâlâ anlamıyordu. "Bunu ben uydurmadım! Bu şekilde yaşamak ister miyim sanıyorsun?"

"Tamam, sakin ol. Bunu bilerek uydurmadığını biliyorum.

Ben sadece bazen insan aklının ona bir takım oyunlar oynayabileceğini söylemek istiyorum."

"Yani bir psikologa ihtiyacım var."

"Hayır, düzgün bir eve ihtiyacın var. Düzenli bir yaşamın ve sevginin çözemeyeceği hiçbir sorun yoktur. Sana bunu vermeye çalışıyorum." Gözlerini bana çevirdi, endişeliydi.

Bunun karşılığında ona bir şeyler fırlatmama ya da kötü karşılıklar vermeme alışmıştı.

Cılgına dönmüştüm ve yine bağırmaya hazırlanıyordum ki, onun bakış açısını anladım. Eğer biri bana benim hikâyemi anlatsa onun benimle dalga geçtiğini ya da şizofren falan olduğunu düşünürdüm. Ona inanmazdım. Karen'ın dünyası düzenliydi ve kurallarla doluydu. O, otuz yedi numara ayaklarını toprağa güvenle basanlardandı ve bu onun suçu değildi. Şu an bana terslenmeyi bekleyerek bakıyordu, birkaç hafta önce bunu yapardım ama bu nereye varırdı ki? "Bunu yapmaya çalıştığını biliyorum Karen," dedim, "gerçekten biliyorum."

Dudakları kasıldı, sonra küçük bir gülümseme belirdi, bunu söylemenin bana neye mal olduğunun farkındaydı.

"Bir çay daha ister misin hayatım?"

Başımı salladım.

"Evet, su ısınırken biraz bacaklarımı açayım."

219

tarama:ginny düzenleme:sereniti

"Tamam."

Ayağa kalkıp katedralde dolaşmaya başladım, kafamın üzerindeki sonsuz boşluk beni yine şaşırttı. Yerdeki bütün taşlara bir takım yazılar yazılmıştı. Bir tanesinin üzerinde durdum, iki yüz otuz yıl önce ölmüş biri için bir şeyler yazılmıştı. Duvarlar da öyleydi. Sözcükler, artık hatırlanmayan, yüzlerce yıl önce ölmüş insanlar için oralara kazınmıştı. Kemikler ve hayaletlerle çevrelenmişim.

Yazılara baka baka katedralde dolanmaya devam ettim, beni ürkütmeleri gerekiyordu. Urkmedim. Onları sevdim.

İnsanların tarihlerini görmek, oradaki dürüstlük beni mutlu etti. Taşlar gerçekleri söylüyordu: doğum ve ölüm tarihlerini.

Sayılar iyiydi, insanların başına asıl dert açan daima sözcüklerdi. Ayrıldı, Dinlenmeye çekildi, Yaradana döndü, Daha iyi bir yere gitti. Sonuncunun önünde durdum. Bu bir dilek miydi, inanç mı, yoksa gerçek miydi? Bunu ben yazsaydım baştaki dört sözcüğü silerdim. Gitti.

Hepsi buydu. Gerisini kim nasıl bilebilirdi ki?

Annemin ya da ondan kalanların şu an nerede olduğunu düşündüm. Beni o arabaya koyup götürmelerinden sonra neler olmuştu? Bir yere gömülmüş müydü, yoksa yakılmış mıydı? Bir cenaze töreni olmuş muydu, ya da o törene giden birileri? Yoksa bağımlılar, orospular ve serseriler bu konunun üzerini hemen kapatmışlar mıydı? Bir anda onun bir yerlerde mezarının bulunmasını istediğimi fark ettim. Onun o iğrenç hayatının en azından düzgün bir şekilde sona ermiş olmasını istiyordum.

Bir anda içim ürperdi. Örümcek'e ne yaparlardı? Yirmi dört saat içinde bir mezara ihtiyacı olacağını düşünmek imkânsız gibiydi. Öylesine hayat ve enerji dolu bir insan bir anda nasıl dururdu?

İçimde bir panik dalgası büyümeye başlamıştı. Karen ne düşünürse düşünsün Örümcek'in hayatı saatlerle, hatta dakikalarla sınırlıydı. Onun sayısını pek çok kere görmüştüm.

Hiç değişmemişti. Gerçektir. Hapishanede, ya da bir karakol

hücresinde ölecekti. Muhtemelen dövülmüştü. Hastalanana kadar. Belki şu an hastaydı, kimsenin ölümcül olarak teşhis edemediği boktan bir hastalığı vardı. Biri bana gelip onun ölüm haberini verene kadar beklemeye niyetim yoktu, baskıyı arttırmalı ve onu bırakmalarını sağlamalıydım.

"Çay hazır." Karen'ın sesi boş katedralde yankılandı.

Giyinme odasına doğru yürürken onu bir daha görebilmenin yolunu arıyordum. Hayatım boyunca rüzgârdaki bir yaprak gibi oradan oraya sürüklenmişim, bir evden diğerine, kimse bana ne olduğunu umursamamıştı. Kontrolü ele alma zamanı gelmişti.

Çayımızı içip yatmak üzere hazırlandık. Karen sohbet ederek beni eğlendirmeye çalışıyordu. Çok yorgundum, devrilmek üzereydim. Beni yatırmasına izin verdim ve sonra uflaya puflaya yatağına gitmesini dinledim.

"Çok rahat, değil mi?" dedi, hâlâ eğlenmeye çalışıyordu.

"Eeee... Hayır. Ama bir çitin altında uyumaktan çok daha

"Öyle mi yapıyordun?"

"Hımm."

"Şimdi biraz uyumaya çalış, yarın eve dönüp düzgün bir yatakta uyuman konusunu tekrar konuşuruz." Dönerken yorganı hışırdadı. "Dürüst olmam gerekirse sonuna kadar haklısın Jem, burada bir geceden fazla uyuyabileceğimi hiç sanmıyorum. Yer çok sert..." Beş dakika sonra horlamaya başlamıştı. Ruhunu teslim etmişti.

Tek başıma olsam çok rahat uyurdum ama horlaması her yanı dolduruyordu. Tahammül edilemezdi. Bir yandan da

onu kıskandım. Bu kadın nasıl bu kadar rahat uyuyabiliyordu?

Son günlerde kafam o kadar doluydu ki, hiç durmuyordu.

Yarım saat sonra yattığım yerden kalkıp onu öldürmeyi düşünmeye başladım. Bana bile bu öldürme işi biraz abartılı geldi, yorganımı üzerimden iterek ayağa kalktım.

Simon'un ayrılmadan önce Karen'a fısıldadıklarını net olarak hatırlıyordum, parmak uçlarımda giyinme odasına gi-

221

tarama:ginny düzenleme:sereniti

7

dip çekmeceyi açtım. Anahtarlar orada duruyordu. Kocaman anahtar dolu bir halka. Doğru anahtarı bulmaya çalışırken birbirlerine çarpıp metalik bir ses çıkarmaya başladılar. Onları kapüşonuma sarıp bu ele verici seslerini kesmeye çalıştım. Giyinme odasından çıkıp karanlık katedralin koridorlarında ilerlemeye başladım.

222

tarama:ginny düzenleme:sereniti

32. Bölüm

O kadar da kör karanlık değildi. Vitraylı camlardan içeri sokak lambalarından gelen ışık doluyordu. Göz alıştıktan sonra neyin ne olduğunu görebiliyordu insan; sıralar, heykeller, sütunlar, hepsi grinin başka bir tonundaydı. Dışarı çıkan kapıların nerede olduğunu biliyordum ama oradan çıkmak istemiyordum, ben bu kilisede bulunduğum sürece dışarıda bekleyen birilerinin olduğundan neredeyse emindim. Araştırmak istiyordum sadece. Köşedeki kapıyı gözüme

kestirdim. Anahtarları denemeye başladım.

Üçüncüsü uydu. Kapıyı açtım, çer çöple dolu olan küçük bir odaya açıldı, daha doğrusu bana çer çöp gibi görüldüğü kesindi, bir takım ahşap ve taş nesnelere... Burası da karanlıktı ama diğer uçta bir kapı daha olduğunu görebiliyordum.

Onun anahtarını da buldum. Burası da karanlıktı ama bir sütunun etrafında dönen merdivenin basamaklarına ufak bir ışık düşüyordu. Bir an tereddüt ettim. Korkmaya başlamıştım, karanlıkta bu merdiveni çıkabileceğimi sanmıyordum.

Geri dönüp elimi soğuk taş duvara dayadım. Elime tokmak gibi bir şey geldi, bir düğmeydi. Ona dokundum ve merdivenler aydınlandı, dönerek yukarı çıkıyorlardı.

"Haydi," dedim kendimi gaza getirebilmek için. Sözcük-

223

tarama:ginny düzenleme:sereniti

ler duvardan geri döndü. En iyi zamanlarda bile insanın kendi kendine konuşması iyi değildir, değil mi? Kilisede sesim daha da delice duyuluyordu.

Merdivenleri tırmanmaya başladım. Bacaklarım titriyordu, dizim hâlâ iyi değildi ama dikkatli adımlarla ilerliyordum.

Hep ilerdeki birkaç basamak görünüyordu, bir süre sonra aşağıdakiler görünmez oldu, bu iş sonsuza kadar sürecekti gibiydi.

Çok soğuktu, çoraplarımla bastığım taş, duvarlar, hatta hava bile daha soğuktu burada. Geri dönüp paltomu ve ayakkabılarımı almayı, ya da orada kalmayı düşünmeye başladığım sırada tepeye vardım. Basamaklar bitti, önümde boş bir duvar, biraz yanda da bir kapı vardı. Anahtarlar yine işe yaradı. Kapıyı

açtığımda anda buz gibi havayla karşılaştım. Birkaç adım atıp gülümsedim, buna engel olamamıştım, çatıdaydım.

Yüksekle aram iyidir -şanslıydım-, buna rağmen birkaç adım daha atınca hafif bir baş dönmesi ve halsizlik hissettim. O kadar basamağı tırmandıktan sonra zor nefes alıyordum. Oturup başımı ileri uzattım. Hava ciğerlerimi acıtıyordu, burnumdan soluyarak içime çektiğim havayı ısıtmaya çalıştım. Bunun biraz faydası oldu. Yavaş yavaş normale döndüm.

Çatının iki yanında küçük bir taş duvar vardı. Buradaki tüm taşlar gibi onun üzerinde de bir takım desenler ve oyuklar vardı. Otururken bile çevrede bulunan diğer çatıları görebiliyordum. Taşa tutunarak kendimi yukarı çektim.

Tanrım, çok güzeldi, bunu görebiliyordum. Bambaşka bir şehir. Bu yükseklikten bakınca sokak seviyesindeki pisliği görmüyordunuz; sadece çatılar, bacalar, çan kuleleri, meydanlar ve kemerler görünüyordu. Turuncu sokak lambaları soluk taşı ısıtmıştı, binalar parlıyordu, dışarıda dondurucu bir soğuk olmasına rağmen bu böyle görünüyordu. Tüm sokakları ışıklar sarmıştı. Katedralin önündeki bahçede yoğun bir kalabalık vardı, bir kısmı sıralarda, bir kısmı da yerde oturuyordu. Yandaki ağaçların altına, polisin yanına toplanmış olanlar da vardı. Böyle bir gecede hangi salak turist ortalıkta dolanırdı ki?

224

tarama:ginny düzenleme:sereniti

Çatının diğer tarafında bir kule vardı. Başımı aşağıda tutarak başka bir kapıya ulaşana kadar hızla yürüdüm. Anahtarlarım

beni bu kere de hayal kırıklığına uğratmadı, içeri girip lamba düğmesi aramaya başladım. Bir sahan daha ama bu kez ona açılan odalar da vardı. Birincisi tavandan yere sarkan halatlarla doluydu. Uçları odanın bir kenarına bağlanmıştı, duvardaki Katedral Zangoçları, 1954 yazısını görene kadar ne olduklarını anlayamadım. Bunlar çanların ipleriydi. Onlardan birini çözdüğüm anda çıkacak gürültüyü düşününce parmaklarımı hızla geri çektim.

Bu odaya açılan birkaç kapı daha vardı.

Sahanlığı olan bir tanesini seçip tırmanmaya başladım.

Tırmandım, önüme gelen kapıyı açtım. Bu böyle devam etti.

Odalardan biri diğerlerinden farklıydı. Burada iki ucu karşılıklı taş duvarlara tutturulmuş ahşap bir geçit vardı. Bu duvarlar gittikçe alçalıyordu ve garip şekilli kirişler onlara saplanıyordu. Burası aşağıdaki çatının negatif gibi duruyordu. Tabii ya, öyleydi de, kiliseden gördüğüm yelpaze tonozların çatı tarafıydı.

Tüm tüylerim diken diken olmaya başlamıştı, kendimi gizli bir dünyanın içindeymişim gibi hissediyordum.

Bu geçidin diğer ucunda bulunan kapı, başka bir yere ulaşmayan küçük bir odaya açılıyordu. Karşıdaki duvarın üzerinde sokak ışıklarının aydınlattığı beyaz yuvarlak bir plaka, bunun üzerinde de işaretler ve iki kol vardı, saatin kolları. Katedral kulesinin üzerinde bulunan saatin arkasında duruyordum.

Saatin iki yanında taş çıkıntılar vardı. Birinin üzerine oturup saate baktım, yine gülümsedim, hayatımda hiç bu kadar garip bir yerde bulunmamıştım. Ayın içinde oturmak gibiydi. Metal kollardan biri çıtladı ve bir dakikanın geçtiğini bildirdi. Bir dakika

daha geçmişti, bağırsaklarımın dğümlendiğini hissettim.

Kafamda yine Örumcek belirdi.

Yeryüzündeki tüm saatler saniyeleri, dakikaları ve saatleri gösteriyordu. Durmadan akıyorlardı. Binlerce, belki de milyonlarca saat. Elimde bir tuğla olsaydı onu bu beyaz saate fırlatır ve onun önündeki camı gecenin karanlığına doğru savururdum.

225

tarama:ginny düzenleme:sereniti

Yeryüzünde bulunan tüm saatleri kırdım. Bunun bir faydası olur muydu? Eliye zeval olmaz derlerdi, öyle değil mi?

Orada otururken yanlış şeyi suçladığımı düşünmeye başladım.

Hep dışarı bakıyordum, hâlbuki işe dışarıdan bakan

biri olsa her şeyin ortasında sadece bir kişinin durduğunu

görebilirdi. Bendim. Sayıları sadece ben görüyordum. Hiç

kimsenin görmediği şeyi gören bendim. Benim gözlerim,

benim beynim, ben. Gerçek ya da hayal, sayılar bendim, ben

de sayılar.

Ben olmasam da var olabilirler mi?

Duvarın üzerindeki yelkovan yeniden sallandı ve bir dakika

daha geçti. Buradan hemen çıkmalıyım. Bir dakika daha

kalırsam oda beni boğacaktı. Doğrulup geçide doğru koşmaya

başladım, onu geçtim, merdivenleri körleme bir şekilde çıkarak

Çatıya ulaştım.

Merdivenler de soğuktu ama açık havanın donduruculuğu

üzerimde bir şok etkisi yaptı. Burada hiçbir şey yoktu. Dümdüz

bir çatı ve bir bayrak direği. Kenarda bir taş duvar vardı. Manzara

burada çok daha iyiydi, kasabanın turuncu ışıkları tepelerin

arasından ilerliyordu. Çatılardan birinin üzerinde bir yüzme havuzu vardı, turkuaz renkli su parlıyordu. Hemen altımda bir havuz daha vardı, kare formda ve yeşildi, üzerinden buhar yükseliyordu. Buradan içine çok rahat atlanırmış gibi görünüyordu.

Dalacaksın ve her şey silinecek; anılar, acılar, suçluluk.

Yapılması gereken tek şey o küçük duvara tırmanıp atlamak...

Aşağıdan gelen bir ses beni kendime getirdi. "İşte orada!"

Katedralin bahçesindeki yüzler yukarı dönmüştü. Bu mesafeden

hepsi aynı görünüyordu, bir yığın kukla. Bir anda ayıldım,

onlar turist falan değildi. Beni görebilmek için orada bekliyorlardı.

Biri çığlık attı, onların yaşadığı dehşet birkaç saniye içinde

bana ulaştı ve içimi bir korku kapladı. Yer oynamaya başlamıştı,

insanların görüntüleri bulanıp birbirine karıştı.

Bacaklarım beni taşımadı ve çöktüm. Kimi kandırıyordum?

Buradan atlayamazdım, gücüm ve sinirlerim tükenmişti. Ba-

226

tarama:ginny düzenleme:sereniti

caklarım çok titriyordu, basamakları inemiyordum. Birer birer

popom üzerinde kayarak inmeye başladım. Bunun ne kadar

sürdüğünü bilemiyordum, arkamda kalan kapıyı da kilitlemedim.

Katedrale kadar el yordamıyla, kör topal ilerledim ve sonunda

giyinme odasına ulaştım.

Karen'inkinin yanında duran derme çatma yatağıma kıvrılıp

gözlerimi sımsıkı kapattım ama sayılar hâlâ oradaydı. Annem,

Karen, yaşlı adam, patlamada ölenler...

Tabii bir de Örümcek...

227

33. Bölüm

"Tamam, Jem, biziz. Simon ve ben."

Yeniden yüzeye çıktım. O yeşil, yemyeşil sulardan ışığa vardım. Bir kadın sesi uzaklardan bir yerlerden bana sesleniyordu, hafızam yerine geldi ve parçaları birleştirmeye başladım.

Gözlerimi ovuşturarak doğruldum ve boğazımdaki acılığı yutmaya çalıştım. Anne masanın yanında, Karen da ayaktaydı.

"Sana biraz meyve suyu getirdim," dedi Anne. "Bu arada su da ısıtayım mı? Belki Karen ile birlikte çay içersiniz. Simon, sen de ister misin?"

Sesi titrek çıkıyordu, nedenini anlayamamıştım. Normal konuşmaya çalışıyordu ama sesinde korktuğunu gösteren titreşimler vardı. Neden korkuyordu?

İnsanların beni yatarken görmesi utandırmıştı, bu zayıflıktı.

Bacaklarımı yana devirip yere bastım ve ayağa kalktım.

Bir anda gözlerimden önce bir kızılık, sonra bir karanlık geçti, düşmemek için masanın kenarına tütündüm.

"Fazla hızlı kalktın." Anne kollarını dayayarak beni tuttu, vücudumun ona değmemesine özen gösteriyordu. Sanki maşası burada olsa onu kullanacakmış gibiydi. "Şuraya otur, işte böyle. Pek bir şey yemiş gibi görünmüyorsun. Biraz tost ye. Al." Bir paketi açtı.

Yiyemedim. Onlara bakmak bile midemin altüst olmasına yetmişti. Yeni uyanmıştım. Paketi alıp kâğıdın uçlarını içindekileri görmeyeceğim şekilde kıvırdım.

"Henüz acıkmadım. Belki biraz sonra."

"Biraz çay al o zaman. İşte burada." Bardakları masanın üzerine koyup Karen ile yanımıza geldi.

Simon ayakta durmaya devam etti. Yüzü bembeyazdı ve orada durmaya kararlı gibi görünüyordu. Kaşlarını çatarak dudaklarını yaladı. Sonunda baklayı ağzından çıkardı.

"Dün gece seni dışarıda görmüşler Jem. Kulenin üzerinde."

"Ne yaptın sen?" diye fırladı Karen.

"Jem dün gece dışarıda, çatıda, kulenin tepesindeydi.

Anahtarları almış olmalı. Yaptığın çok tehlikeliydi. Bir sürü soru var ortalıkta. Stephen birazdan burada olacak."

"Bu ne zaman oldu?" diye sordu Karen.

İçimi çektim. "Sen uyuduktan sonra. Rahat edemedim.

Aklımda bir sürü şey vardı ve etrafi dolaşmaya başladım. Sen hiç burada tek başına dolaşmadın mı?" Bunu Simon'a sormuştum.

"Evet, elbette," dedi, "Ama bu çok farklı. Sen küçük bir çocuksun, bense yetişkinim. Ben... sorumluluk sahibiyim."

Orada ağırlığını bir ayağından diğerine vererek durmaya devam ediyor ve ellerini ovuşturuyordu, onun yaşındaki birinin bu kadar masum ve kırılgan bir görünümde olması inanılmazdı.

Onu sevmiştim, gerçekten sevmiştim, ama o iki sözcükte bir şeyler vardı. 'Sorumluluk sahibi'. Kahkahalara boğuldum.

Mavi gözleri kocaman açıldı ve o gözlerde yaşlar belirdi.

Ne yapıyordum ben? Bu adam beni korumuş ve bir süreliğine

sığınacak bir yer bulmamı sağlamıştı.

"Özür dilerim," dedim usulca, "gülmek istemezdim.

Anahtarları da almamam gerekirdi. Başımı derde soktuğum için üzgünüm." Beni incelemeye devam etti, sebep olduğum acı bu gözlerden okunuyordu. "Simon, sen bana çok iyi dav-

229

tarama:ginny düzenleme:sereniti

randın. Sen olmasaydın tamamen boka batmıştım." İrkildi ama bakmaya devam etti. "Dün gece kendime engel olamadım ve keşfe çıktım. Burası çok etkileyici bir yer."

ifadesi yumuşadı. "Evet," dedi. "Öyledir." Masanın üzerinde duran anahtarları aldı. "Gidip kilitleri kontrol edip kiliseyi hazırlayacağım." Anne biraz daha çay koyarken yanımızdan ayrıldı.

"Polisler birazdan gelecek," dedi. "Bir şeyler yemelisin."

Ses çıkartmadan oturdum, kâğıdı katlayıp paketi iyice sardım. Ona beni rahat bırakmasını söylemek istiyordum, canım istediğinde yerdim ama içimden bir ses bana çenemi kapatmamı söylüyordu. Sadece bana iyilik yapmaya çalışıyordu.

Hiçbir şey söylemedim, bu benim için büyük bir olaydı.

Anne sadece kaba olduğumu düşünürdü böylece. Ona baktım, sanki onu silip atmışım gibi incinmiş bir tavırla orada duruyordu. Tanrı aşkına, bir parça tosttu, hepsi bu.

Bir şey daha vardı. İlk göz göze geldiğimizde görmezden gelmeye çalışsam da, görmüştüm. Sayısı 08062012'ydi. Bir yıldan az kalmıştı. Onun bu endişeli halini bir anda çözüvermiştim.

Bir şekilde bildiğim şeyi anlamış ve bundan korkmuştu.

Bana farlara yakalanmış ürkek bir tavşan gibi baktı,
yutkunarak arkasını döndü.

Polisler ve sosyal hizmet görevlisi Imogen geldi. Yanlarında
birileri daha vardı, siyah takım elbiseli adamlar, odanın
arka tarafında oturup dinlediler. Karen soruşturmanın
ortasında oturmaya devam etti, polisler bir gün önce olduğu
gibi durmadan sorular soruyorlardı. Benden tam olarak ne
öğrenmek istediklerini anlayana kadar onlara bir süre cevap
vermedim. Evet, London Eye ile ilgili sorular vardı, Örümcek
ile ilgili sorular da, ama bir şeyler daha vardı. Biri onlara
sayılardan bahsetmişti. Bu noktada polisler geri çekildi ve takım
elbiseli adamlar masaya oturdu.

"Hakkında bir takım şeyler duyduk Jem. İlginç şeyler.

Rıhtımdan kaçma sebebin de buna bağlıymış. Geleceği görebildiğini
söylüyorlar. İnsanların ne zaman öleceğini biliyormuşsun.

Doğru mu?"

230

tarama:ginny düzenleme:sereniti

Gözlerimi yere indirdim ve cevap vermedim. Bir tanesi
çantasından bir takım fotoğraflar çıkardı.

"Bu fotoğraflara bak ve bize ne gördüğünü anlat. Bunun
ne kadar zamanı kaldı? Ya bunun? Bize söyleyebilir misin?"

Durmadılar, sesleri öfkeli çıkmaya başlamıştı artık, gerilmişlerdi.

Konuştum.

"Söyleyebilirim. Size istediğiniz her şeyi anlatırım."

Doğrulup birbirlerine baktılar -zaferlerini kutluyorlardısonra
bana döndüler.

"Evet, oradaydım ve bombayı taşıyan herifi gördüğüme eminim. Hatta onunla konuştum. Size onu tarif edebilirim. Bizi takip eden dövmeli adamı da anlatabilirim. Size resimleri de anlatabilirim." Çok heyecanlanmışlardı, ağızlarının suyu akıyordu. "Size bunları söyleyebilirim ve arkadaşımı buraya getirirseniz hepsini söyleyeceğim. Size tam bir ifade vereceğim, siz de bize bir araba ve para verip, binlik yeterli, bizi rahat bırakacaksınız ve yolumuza gideceğiz."

Takım elbiseli adamlardan bir tanesi öne doğru eğildi.

"Senin ve arkadaşımın içinde bulunduğunuz durumu tam olarak anladığını sanmıyorum. Burada oldukça ciddi bir takım suçlamalarla karşı karşıyasınız. Pazarlık yapacak durumda değilsin."

Cesaretimi kırmayı başaramadı. Bunların hepsini düşünmüştüm, konuşmama ihtiyaçları vardı. "Aslında ben tam tersini düşünüyorum. Bombalama olayını çözmek istiyorsunuz, yanılıyor muyum? Ayrıca Başbakanın ne kadar yaşayacağını da bilmek istiyorsunuz. Önümüzdeki on yıl boyunca orada olup olmayacağını, bir kurşuna kurban gidip gitmeyeceğini öğrenmek istiyorsunuz. Bu ilginizi çekmiyor mu?"

"Bunu aramızda konuşmamız gerekiyor." İskemlesini geriye sürüp diğerleriyle birlikte dışarı çıktı. Karen oturmaya devam etti.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu. "Onlara ne söyleyeceksin?"

"Sana dün söyledim. Bana inanmadın."

Bir Şeye ihtiyacın olduğu anda beni ara."

"Tamam," dedim. İtiraf etmem gerekirse gitmesi beni

biraz üzmüŐtü. Göz göze gelmemiŐtik -belki de bunu hiç yapmamıŐtik- ama iyi niyetliydi, bunu artık görebiliyordum.

Ama dikkatimi dağıtmamam gerekiyordu, her Şey planlandığı gibi gitmeliydi. Onlara istediklerini verecektim, onlar da pazarlığın üstlerine düşen kısmını gerçekleŐtireceklerdi.

Örümcek'i buraya getirmek zorundaydılar.

232

tarama:ginny düzenleme:sereniti

34. Bölüm

Onlara duymayı istedikleri her Şeyi söyledim. Bir kısmını da kendime sakladım tabii. Örümcek ile aramda olanlar onları ilgilendirmezdi. O bizim aramızdaydı. Bunun dışında her Şeyi söyledim ve gösterdikleri fotoğraflarla ilgili bütün 'bilgiyi' onlara verdim.

KonuŐmalarımızı kaydettiler ve sonra yazıp bana imzalattılar.

Oraya adımı yazmakla ilgili bir sıkıntım yoktu. Bu planın bir parçasıydı, beni adım adım olmak istediğim yere yaklaŐtırıyordu.

"Pekâlâ, Örümcek'i ne zaman göreceğim?" diye sordum ifademi imzalar imzalamaz.

"Ayarlamak biraz zaman alacak, hâlâ sorguluyorlar.

Londra'ya, Paddington Green'e götürüldü."

"Dur bakalım..."

"Her Şey yolunda hayatım. İfademi Londra'ya götürüp duruma bakacağım ve sonra döneceğim. Dawson'ı buraya getireceğim."

Bu birkaç saat sürerdi. Yapabileceğim bir şey yoktu.

Eşyalarını toplayıp çantalarını kapattılar ve gittiler. Çıkmadan önce iş ortağymışız gibi benimle el sıkıştılar. Sanırım bu iyiye işaretti. Benimle anlaştıklarını gösteriyorlardı. Onlara güvenmek zorundaydım, başka ne yapabilirdim ki?

233

tarama:ginny düzenleme:sereniti

Öğlen olmuştu. Anne, papazın karısı, tost ekmeği üzerinde çırpılmış yumurta getirdi, sıcak durmaları için alüminyum folyo ile üzerini örtmüştü. Benimle yemeğe oturmadı ama orada durdu, bir şey bekliyordu sanki. Sonunda sözcükleri bir araya getirebilmeyi başardı.

"Jem, seninle konuşabilir miyim?"

Omuz silktim. Beni bozmazdı.

Gidip kapıyı kapattı, giyinme odasında yalnızdık, ben ve o. Onun buradan ayrılmamı isteyeceğini düşünüyordum, kocasının başına pek çok dert açmıştım ve artık burada n gitmeliydim, yanılmışım.

"İnsanların ne zaman öleceğini bildiğini söylüyorlar." Yüzüme bakarken kaşları çatılmıştı.

Bakmamaya çalıştım ama onu engelleyemiyordum, çekimi çok güçlüydü. 08062012.

"Öyle mi?" dedim, sormamasını diliyordum.

"Ben, hastayım Jem. Bir hastalığım var. Bunu Stephen'a söylemedim, lütfen... sen de..."

Papazın -kocasının- adını söylemesi adamı gözümde daha bir insan yapmıştı, onun hakkında da yanılmış olabilirdim. O

bir otuz yıl daha yaşayacaktı, ama bu yıllar anlaşılan düşündüğüm gibi huzur içinde geçmeyecekti. Belki de yalnız gecelerde, boş bir evde kendine yumurta pişirerek yaşayacaktı.

"Bilmek istediğim şey... ne kadar vaktimin kaldığı. Böylelikle her şeyi planlayıp, çocukların ve Stephen'ın iyi olacağından emin olabilirim."

"Çocuklar mı?" Bir şok daha.

"Oldukça büyükler. Biri on dokuz, diğeri de yirmi iki yaşında.

Yine de onların hazır olmasını, okul paralarının ödenmiş olmasını istiyorum. Anlıyorsun işte." Anlamadığımı fark edince asabi bir tavırla güldü. "Belki de anlamıyorsun ama açık bırakmazsam daha mutlu olacağım. Daha mutlu... mutlu değil." Sustu.

"Söyleyemem. Bu doğru olmaz."

"Ama biliyorsun değil mi?"

234

tarama:ginny düzenleme:sereniti

Dudağımı ısırardım.

"Biliyorsun," diye tekrarladı. "Çok korkmamalıyım değil mi? Ebedi yaşamın farkında olarak..." Göz pınarlarında yaşlar vardı, her an aşağı süzüleceklerini gösteren yaşlar. "Bu neden insanı rahatlatmıyor?"

Bunu yanıtlayacak son insan bendim. Oturdu, düşüncelere dalmıştı. Birden aklıma Britney ve ailesinin kardeşinin hastalığıyla nasıl barıştığı geldi.

"Ona söylemen gerektiğini düşünüyorum."

"Stephen'a mı?"

Başımınla onayladım.

"Biliyorum. Bunu hep erteledim. Başlangıçta durum hâlâ bir sırken gerçekliğine ben de pek inanmıyordum. Bazen olmuyormuş gibi davranabiliyordum, bir saatliğine ya da birkaç dakikalığına. Sonra onun kalbinin kırılacağını düşündüm." Sesi titredi. "Onun kendini beğenmiş, azametli tavırları olduğunu biliyorum ama biz bir arada çok iyiyiz, iyi bir takımız. Bensiz ne yapacak?" Yaşlar akmaya başlamıştı. One doğru eğilip mendili gözlerine bastırdı, onları geri toplamaya uğraşır gibiydi.

Ağlaması bitip doğrulana kadar bekledim.

"Üzgünüm ama yardımcı olamam," dedim. Gerçekten de olamazdım. Kendimi işe yaramaz hissettim.

"Ah, oldun Jem, oldun bile. Sana bunu söylemek onunla yüzleşmemi kolaylaştırdı. Bana cesaret verdi." Ellerimi yakaladı, ben de içimdeki onlardan kurtulma dürtüsünü bastırmaya çabaladım. Bir şey söyleyemezdim. Onun buradan gitmesini, acısını da yanında götürmesini istiyordum. Bir süre sonra bunu yaptı. Ayağa kalkıp eteğini düzeltti, başını iki yana salladı. Sanki çaresizliğini bertaraf ediyordu. Gidip kapıyı açtı. "Teşekkür ederim Jem. Tanrı seni korusun."

Bildiğim kadarıyla ben bir şey yapmamıştım. O ağlamaya başladığında utanmıştım ama ona katılmamak için kendimi zor tutmuştum. Onun ölümü için döktüğü gözyaşları, benim yalnızlık korkumun aynası olmuştu. Bir elmanın iki yarısı gibi...

Giyinme odasının duvarları üzerime üzerime gelmeye başlamıştı, nefes almaya ihtiyacım vardı. Katedralde dolaşmaya başladım. Etrafta birkaç kişi vardı, ben taşların üzerindeki isimlere basmadan ilerlemeye çabalarken bir kısmının gözlerinin bana kilitlendiğini hissediyordum.

Birkaç dakika sonra eşarplı bir kadın yanıma geldi. Buraya ilk geldiğim gün Simon'ın beni ısınabilmem için oturttuğu şapeldeydim.

"Özür dilerim," dedi kararsızlıkla. "Siz J em misiniz? Herkesin hakkında konuştuğu kız."

"Bilmem," dedim, "Adım Jem, başka hiçbir şey bilmiyorum."

"Haberlerdeydiniz, sizin peşinize düşmüşlerdi, internette de hakkınızda bir takım hikâyeler yazılıyor." Tam karşımda duruyordu ama bacakları bükülmeye başlamıştı. "Oturmamın bir sakıncası var mı? Yorgunum da."

İşin aslı, vardı. Bu sohbetin nereye varacağını anlamıştım ve yapmak istemiyordum. Yalnız kalmak istiyordum. Cevap vermedim ve oturdu. Yastıklı sırada hemen yanımdaydı.

"Konu..." diyerek devam etti, "sizin geleceği görebildiğinizi söylüyorlar. İnsanların geleceklerini. Oradan kaçma sebebiniz de buymuş."

Durup bana baktı, ben de ona, onun geleceğini ya da en azından sonunu gördüm. İki buçuk yıl sonra. Sen aptalın tekisin Jem, dedim kendime. Bunu asla ama asla kimseye söylememeliydim, ölene kadar sırrım olmalıydı.

"Bu sadece bir dedikodu," diye geveledim. "İnsanları bilirsiniz işte."

"Ama bir şey var, öyle değil mi? Sizde farklı bir şeyler var." Cevaplar orada yazılıymış gibi yüzümü inceliyordu.

"Yapabiliyor musunuz?" diye sordu, "geleceği görebiliyor musunuz?"

Oturduğum yerde kıvranmaya başlamıştım. Ona bakmamaya çalışıyordum, gözlerimi ellerime ve ayaklarıma dikmiş, ağzımı da sımsıkı kapatmıştım. Bu onu caydırmadı. Tam ter-

236

tarama:ginny düzenleme:sereniti

si, elini uzatıp eşarbını açtı ve kelleşmiş kafası ortaya çıktı, birkaç tutam saçı kalmıştı. Bu onun çıplakmış gibi görünmesine sebep oluyordu.

Uzanıp elimi tuttu. Onu itmek ve defolup gitmesini söylemek istedim. Tanımadığım birinin bu kadar yakınımda

oturup bana dokunuyor olmasının ne kadar garip bir his

olduğunu anlatmam mümkün değildi. Hayatımı insanlarla

arama duvarlar çekerek geçirmiştım. Birileriyle temas etmek

suratımı asmama, onlardan tiksinememe ve oradan kaçmama

sebeple oluyordu. Örümcek hariç tabii.

Onunla her şey çok farklıydı.

Kadının arzusu çok güçlüydü ve durdum, belki de içten

içe, bir yerlerde iyi bir insandım. Elimini onunkinin üzerine

koyup yavaşça ittim. Parmakları benimkilere dolandı ve

elimdeki yarayı fark etti. Onu hızla çevirdi ve kırmızılığı görünce

nefesini tuttu. Dün gece tele taktığım yerdı.

"Ne?"

"Elinde haç işareti var."

Bu kadarı da fazlaydı.

"Dalga geçiyorsun herhalde!" dedim. "Dikenli tellere takıldım

hepsi bu. Hepsi bu."

Ellerime sarıldı.

"Bana bildiğin her şeyi söyle. Bunu kaldırabilirim."

Başımı salladım. "Size hiçbir şey söyleyemem. Üzgünüm."

Kapana kısılmış gibiydim. Ayağa kalktım. "Üzgünüm..

Benim.."

O da ayağa kalktı, çantasını ve eşarbını topladı. Yeniden

başına örttü.

"Üzgünüm. Yardım edemem," dedim, ciddiydim. Dudaklarını

sıkıp başıyla anladığını belirtti, duygulan taşmak

üzereydi ve konuşamıyordu.

Onu eşarbını düzeltirken orada bırakıp ana kiliseye doğru

yürümeye başladım. Simon arkası dönük bir şekilde koridorun

ortasında durmuş, yaşlı bir adamla konuşuyordu. Beni

görünce adam cümlesini yarıda bırakarak Simon'u geçti ve

bana doğru yürümeye başladı.

237

tarama:ginny düzenleme:sereniti

7

Çok zayıftı, kemikleri sayılıyordu ve gözlerinin akı matlaşmıştı.

Ona bakmamaya çalıştım ama o üzerime doğru gelirken

sayısını gördüm. Dört haftası kalmıştı.

Neyi öğrenmek istediği ortadaydı. Bir tarih. Gerçek. Bunu

ona veremeyeceğimi biliyordum. O bir şey söyleyemeden

önce son hızla arkamı dönüp giyinme odasına kaçtım. Kapıya

vardığım anda bir ses duydum.

"Yardımcı olabilir miyim efendim? Gelin şuraya oturun lütfen. Su ister misiniz?" Simon ve görevlilerden biri yetişip adamı yavaşça sıralardan birine oturtular.

Rahatladım ve kapıyı arkamdan sertçe kapattım.

tarama:ginny düzenleme:sereniti

35. Bölüm

Günün geri kalanında görevliler, belki de polis, insanları benden uzakta tuttu. Yemek getirenler benimle konuşmaya çalıştılar. Onların ayakkabılarımı çıkarıp, üzerime battaniye örtmelerine izin verdim. Bütün akşamüstünü orada kıvrılıp boş bir noktaya gözlerimi dikerek geçirdim, sonunda hava karardı ve hepsi gitti. Anne dışında. O gece benimle kalmak için gönüllü oldu.

Saat tam sekizde, çanlar çaldıktan hemen sonra onun bir takım işlerle ilgilendiğini fark ettim. Yattığım yerde döndüm.

"Sana biraz çorba getirdim. İster misin?"

Başım dönüyordu, halsizdim. Yavaşça oturdum.

"Bilmiyorum."

"Yine de biraz koyacağım, belki hoşuna gider."

Masaya oturdu, kâsesini önüne aldı. Ben de kalkıp ona katıldım. Aç değildim ama çorbayı içmeyi denedim. Ev yapımıydı ve çok güzeldi. İçmeye başladım.

"Seni yerken görmek güzel," dedi, bitirdiğimde. "Büyük bir yük taşıyorsun öyle değil mi? Senin için korkunç olmalı."

Başımı salladım. "Başıma gelmemiş olmasını çok isterdim.

Sayıları hiç görmemiş olmayı."

tarama:ginny düzenleme:sereniti

"Çok zor, değil mi? Belki de buna bir ödölmüş gibi bakmalısın."

Homurdanarak güldüm. "Bunu bana birinin verdiğini mi söylemek istiyorsun? Bunu hak etmek için çok kötü bir şey yapmış olmalıyım."

"Bunu sana Tanrı vermiş olabilir. Sana bir ödöl gibi görünmese de bize verilmiş bir ödöl olabilir." Bu beni kaybettiği andı.

"Anlamıyorum."

"Sen bir tanıksın Jem. Hepimizin ölümlü olduğu gerçeğine tanıklık ediyorsun. Günlerimizin sayılı olduğuna ve aslında zamanın çok kısıtlı olduğuna."

"Bunu herkes biliyor zaten."

"Biliyoruz ama göz ardı etmeyi tercih ediyoruz, çünkü bununla baş etmek çok güç. Dün bunu fark etmeme sebep oldun. Biz hep göz ardı etmeyi tercih ediyoruz."

"Bana mı söylüyorsun? Hiçbir yere gidemiyorum, kimsenin yüzüne bakamıyorum, bunu hatırlamadan hiçbir şey yapamıyorum. Her an kafamın içinde. Bununla yaşamam artık imkânsız."

"Tanrı seni seviyor Jem. Sana gereken gücü verecektir."

Bu kadarı fazlaydı, geçtiğimiz haftalarda biraz yumuşamış olabilirdim ama o eski Jem hâlâ oralarda bir yerlerde duruyordu.

"Sen neden bahsediyorsun yahu? Tanrı beni sevse annemin aşırı dozdan ölmesine izin verir miydi? Beni bana bir

pislik parçası kadar değer vermeyen bir sürü insanla yaşamaya mahkûm eder miydi? Ayağımın burkulmasına ya da elimin kuş pisliğine bulanmasına sebep olur muydu? Ya da çenemde kocaman bir sivilce çıkmasına?"

"Sana can vermiş ama."

Buna verilecek bir cevap yoktu.

Bana bunu annemin ve ona mal alabilmesi için yirmi pound veren müşterilerinden birinin vermiş olduğunu söyle-

240

tarama:ginny düzenleme:sereniti

memeyi başardım. Pis bir dairede hızlı bir birleşme sonucunda ortaya çıkmıştım, bir alışveriş ürünü gibi. Anne bunu duymak istemezdi, ben de onu üzmemek istemedim. Homurdanarak sustum.

Birer kâse daha çorba içtikten sonra yataklarımıza yattık.

Katedralde kalan ikimiz hakkında düşünmeye devam ettim, özellikle de Anne hakkında. Eğer ne zaman öleceğimi bilme şansım olsa bunu öğrenmek ister miydim? Cevap hayır olmalıydı, öyle değil mi? Neden sürekli olarak bununla yaşamak istensin ki? Bunun her şeyi değiştireceğinin de farkındaydım.

Ya bu bilgi insanı çaresizliğe ve daha büyük bir üzüntüye sürükler ve kişi ölüm tarihinden de önce kendini öldürmeye kalkışırsa ne olurdu? Bu olabilir miydi? Erken gitmeyi seçerek sayılar kandırılabilir miydi? Belki de Örümcek haklıydı, belki de sayılar değiştirilebilirdi.

Ne açıdan düşünürsem düşüneyim insanlara sayılarını söylemek doğru bir şey değildi. Bunu içgüdüsel olarak hep

biliyordum, şimdi ise sırrım açığa çıkmış ve bu daha büyük bir önem kazanmıştı. Hem kaç insan bunu gerçekten öğrenmek isterdi ki? Bunları düşünürken uykuya dalmışım.

Ertesi sabah kapıda elli kişilik bir kuyruk vardı.

Anne ile kahvaltımızı yaparken Simon gelip bana bildirdi.

Aslında kahvaltıyı Anne yapıyordu, ben birkaç yudum çay içtim.

"Bugün bir sürü insan var Jem."

Bunu duymak dahi istemiyordum. Yorgundum, gerçekten berbat durumdaydım ve sadece tek bir ziyaretçinin haberini almak istiyordum. Örümcek'i bugün bana getirmeleri gerekiyordu.

"Ne yapmamı istiyorlar? Ben sıradan bir çocuğum."

Omuzlarını silkti. "Onları senden uzak tutabiliriz. Buradaki ekibimiz onlara gereken aklı verir."

Anne bunu onayladı. "Bu doğru. Biz kriz ortamlarıyla uğraşmaya alıştık. Burayı temizleyince çıkıp size yardım edeceğim."

241

tarama:ginny düzenleme:sereniti

Çok sıradan görünüyordu, polo yakalı bluzu, düz eteği ve çizmeleri ile berbat permalı saçları vardı. Ama hiç de sıradan değildi. Kendi dertlerini bir yana bırakıp insanların saçma sapan dertlerini dinlemeye hazırlanıyordu. Ben bile bunu hor göremezdim. Saygı, bu kadarı benim yapabileceğimin ötesindeydi.

"Her neyse. Onları ben göremem. İstemiyorum. Onlara söyleyecek bir şeyim de yok."

"Tamam. Biz ilgileniriz." Simon gereken düzenlemeleri yapmak üzere gitti. Anne kahvaltıyı toparlayıp, bulaşıklarını yıkadı.

"Bundan sonra ne olacağını düşünmek zorundasın," dedi.

"Nereye gitmek istiyorsun? Burası kalmak için uygun bir yer değil."

"Ne yapmak istediğimi biliyorum, arkadaşım ile biraz zaman geçirmek istiyorum. Sonra... sonrasında bilmiyorum."

İşin doğrusu, ayın on beşinden sonraki yaşamı düşünmemiştim.

Yani yarından sonrasında.

"Karen birazdan burada olur, onunla birlikte eve gitmen en doğru çözüm olacaktır. Sana yasal konularda da yardım edebilir, yani bir takım suçlamalarda bulunurlarsa. O seni tanıyor Jem. Sana gerçekten değer veriyor."

"Karen'a dönmeyeceğim."

"On beş yaşındasın Jem. Tek başına yaşayacak yaşta değilsin.

Bu yaşta olmaz."

"Lütfen, bunu konuşmasak olmaz mı? Örümcek buraya

gelene kadar ne yapacağımı bilmiyorum."

Britney'de aldığım duştan sonra adam gibi temizlenmemiş olduğumu hatırladım. Ona güzel görünmek istiyordum. Lavaboya kapanıp soyundum, lavabodaki su ve orada duran sabunla mümkün olduğunca temizlendim. Üzerimde bana büyük gelen Britney'nin kıyafetleri vardı ama en azından temiz olacaktım. Bu temizlik kendime gelmeme sebep oldu, üzerimdeki hastalıklı havayı attım. Sabredemiyordum, hayatımda hiçbir şeyi bu kadar büyük bir özlemlerle beklememişim.

tarama:ginny düzenleme:sereniti

Odaya döndüğümde Karen'ı gördüm. Arka odadan çıplak ayaklarımla, başımda bir havlu sarılı çıkarken koşup bana sarıldı.

"Jem, nasılsın? Son gördüğümde çok daha iyisin."

Beni kendinden uzaklaştırdı ama elleri hâlâ omuzlarımdaydı.

"Dışarıda bir sürü insan çaresizlik içerisinde seni bekliyor.

İş gittikçe çığırından çıkıyor, onlara bir şey söylemeden önce iyi düşünmen gerekiyor çünkü..."

Cümlesini bitiremedi, kilisenin kapısı son hızla açıldı ve içeri orta yaşlı bir herif dalıp son hızla bana doğru ilerlemeye başladı.

"Merhaba Jem, tanıştığımıza memnun oldum. Ben Vic Lovell." Eli öne doğru açık bir şekilde Karen'ı omuzlayarak hızlı adımlarla ilerledi ve elimi tutup sıktı. Bütün oda onunla ve enerjisiyle dolmuştu. Benden yardım istemek değildi derdi, başka bir şeyin peşindeydi.

Paltosunu tam olarak çıkartmadan son hızla konuşmaya başladı. "Jem, buraya geleceğin hakkında konuşmak üzere geldim, son derece parlak görünüyor. Elimde sana yapılan inanılmaz güzellikte teklifler var ve bunları akıllıca değerlendirirsek hayatının sonuna kadar rahat edersin. Abartmıyorum.

Elimizde basın, radyo ve televizyon programları var. Önemli bir dergi ile sözleşme yapabileceğimizi de düşünüyorum. Bu önümüzdeki ayları dolduracaktır, sonra bir kitap çıkarmamız gerekir ve şu anda bile seninle konuşmak için sırada bekleyen birkaç yayınevi var. Endişelenme sakın. Bunu senin oturup

yazmanı beklemiyorum, bu işi yapabilecek insanlar var. Sen onlara anlatacaksın, onlar gerisini halledecekler. Şu an için en önemli konu, seni temsil edebilmem için benimle bir sözleşme imzalaman. Bunu dikkatli bir şekilde yönetmezsek yüzünü eskitebilir ya da önemli tekliflerden birini gözden kaçırabilirsin, ama daha önce de söylediğim gibi işi iyi götürürsen hayatının sonuna kadar rahat edersin." Durdu. Başını sallayarak kocaman bir gülümsemeyle bana baktı.

"Ne?" diyebildim.

"Ne düşünüyorsun? Ortak olacak mıyız?"

243

tarama:ginny düzenleme:sereniti

Bu cümlesiyle hâlâ atağını sürdürüyordu. Omuz silktim ve "bilmiyorum," dedim.

Yeniden başladı.

'Yapılması gereken çok şey olduğunu biliyorum. Belki de ne söylemek istediğimi tam olarak anlayamadım Seni zengin edebilirim Jem. Burada yüz binlerden bahsediyoruz. Gençsin ve anlatılacak mükemmel bir hikâyen var, bütün dünya seni konuşuyor. Tam zamanı Jem. Şu an senin devrin. Dilediğin her şeye sahip olabilirsin; elbiseler, partiler, arabalar, tatiller. İşte ve sahip ol. Dünya seni duymak istiyor. Her şey senin etrafında dönüyor."

"Peki, sen ne istiyorsun?" Devetüyü paltosuna, parmağındaki şövalye yüzüğe ve bembeyaz gömlek manşetinin yarı yarıya gizlediği Rolex'e baktım.

"Sana yardım etmek istiyorum."

"Karşılığında da..."

"Belli bir yüzde alacağım." mavi gözlerini bana dikti. Yine gördüm, orta yaştaydı ama önünde daha iş peşinde koşuşturup debeleneceği bir otuz yılı daha vardı. 'Yardım derneği değilim. Bu işe birlikte gireceğiz Jem."

'Yanıtım hayır. Şimdi defol."

"Ne dedin?"

"Defol dedim. Bunların hiçbirini istemiyorum, senin yardımını da istemiyorum," sözcükler tükürür gibi çıkıyordu ağzımdan.

"Paramı istemiyorum. Meşhur olmak istemiyorum.

Boktan, züppe bir şöhret budalası olmak da istemiyorum."

Bana baktı, kafayı yediğimi düşünüyordu muhtemelen.

"Ne dediğinin farkında değilsin. Tüm bunlara sırt çevire - mezsın. Delilik bu."

"Ben ne yaptığımı biliyorum. Ne istediğimi biliyorum.

Ve derhal gitmeni istiyorum."

Elini kaldırdı. "Bu kadar aceleci olmayalım. Burada baskı altında olduğunun farkındayım. Şimdi gideceğim, sen de annenle bu konuyu konuşacaksın. Sana biraz süre tanıyacağım.

Dışarıda bekliyorum."

244

tarama:ginny düzenleme:sereniti

Karen arkada bir köşede oturup her şeyi dinlemişti. Onun Londra'daki küçük, mutfağının duvar kâğıtları soyulan evini düşündüm. Hayatı boyunca para kazanmaya uğraşmıştı. Bu, yani bu işe girmem, ona ne ifade ederdi? Sadece birkaç yılının kaldığını biliyordum. Bu adam onun bu yıllarının mükemmel

geçmesini sağlayabilirdi.

"Ne düşünüyorsun Karen?"

Başımı salladı. "Bu olanlar hakkında ne düşündüğümü biliyorsun.

Şu ana kadar olanlar bile çok fazla. Röportajlar verip kitaplar yazmaya başlarsan her şey daha da kötü olacak."

"Ama sana bir şeyler alabilirim; daha büyük bir ev, oğlanlar için daha büyük bahçesi olan bir ev."

Yüzü yumuşadı. "Hoşlarına giderdi, değil mi?" dedi.

"Bana hiçbir şey almak zorunda değilsin Jem. Biz olduğumuz gibi mutluyuz. Onun dünyası bir hayalden ibaret, gerçek değil. Seni tanıyorum Jem, istediğin şey bu değil, yanılıyor muyum?"

Galiba beni tanıyordu. Sırıttım.

"Hayır, hepsi de boktan zırvalar."

Karen kullandığım dili eleştirmek üzere ağzını açtı ve kapadı, gelip bana sarıldı.

"Onların hiçbirini istemiyorum," dedim. "Her şeyin sona ermesini istiyorum, bunu kimseye söylememeliydim."

"Tamam, tamam." Beni hâlâ tutuyordu ve ona direnmedim.

"Ama bitmeyecek değil mi? Bu tip şeyler hep kendisini besler. Şu an dışarıda duruyorlar ve durmayacaklar."

"Bunu sadece sen durdurabilirsin."

"Nasıl?"

Gözlerini bana dikti, gözleri ışıltı ışıltıydı. "Söyle onlara, bütün bunları uydurduğunu, doğru olmadığını söyle."

36. Bölüm

İnsanların önünde durup konuştuğum son gün okulda gerçekleşmişti: "Geçirdiğim En Güzel Gün". Bu ne zamandı? Bir ay önce miydi? Hatırlayamadım. O gün sınıfın karşısında durup doğruyu, en azından doğru bildiğim şeyi söylemiştim. Sonucu hiç iyi olmamıştı. Şimdi yabancılarla dolu bir kalabalığın (hastalar, ölmek üzere olanlar, yazarlar, biraz önceki adama benzeyen insanlar ve Tanrı bilir daha kimler) önüne çıkıp doğduğum günden beri içinde yaşadığım gerçeği yalanlamaya hazırlanıyordum.

"Hadi, yapalım şunu."

Karen kolumu hafifçe sıktı. "Aferin kızım," dedi, sanırım gerçekten arınmaya başladığımı düşünüyordu. Bana hiç inanmamıştı ve bunu itiraf ettiğimi görmek hoşuna gitmişti. Odadan çıkıp katedralde yürümeye başladık. İçeride elli kişiden fazlası vardı. Hepsi de odanın kapısına yakın durmaya çalışıyordu. Ben ortaya çıkınca bir gürültü oldu ve insanlar üzerime doğru gelmeye başladılar. Karen beni katedralin önüne doğru yönlendirdi. Anne ve Stephen -papaz- orada duruyorlardı.

"Jem bir açıklama yapmak istiyor," dedi Karen onlara. "En iyi yer neresi?"

246

tarama:ginny düzenleme:sereniti

"Eee..." Stephen konuşmaya başlamıştı ki, o ısrarcı adam onu dirsekleyerek araya girdi.

"Genel bir açıklamaya kesinlikle karşıyım. Böyle bir

hikâyeyi basınla paylaşırken son derece dikkatli olmalıyız.

Görüşmelerini önceden belirlenmiş isimlerle birer birer yapman çok daha iyi olur. Haydi gel, odaya dönelim."

Elini kolumun üzerine koydu. Ondan kurtulmaya çalıştım ama eli bir kıskaç gibiydi.

"Bırak beni," diye bağırdım. "Senin malın değilim ve seninle anlaşmak gibi bir niyetim de yok."

Şaşkın bakışlarını bana dikti, kafası karışmıştı, söylediklerimi anlamamış gibiydi.

"İçerde söylediklerimi duymadın mı?"

"Evet, duydum. Ama sen duymadın. Zaten bir şey söylememe de izin vermedin. İlgilenmiyorum. Şimdi kolunu bırak yoksa elini ısıracağım."

Elini çekti ama önümden çekilmedi. Tam tersine bana doğru eğildi.

"Bir insanın böylesine büyük bir fırsatı harcadığına inanamıyorum.

Ya çok saf ya da çok aptalsın." Kısık sesle konuşuyordu ama Karen ve diğerleri onu duymuştu.

"İkisi de değil," dedi Karen sertçe. "O kendine has bir insan ve kendi fikirleri var. Şimdi onu rahat bırakmanızı istiyorum."

Vic yanımdan ayrıldı ama katedrali terk etmedi, kalabalığın arkasına oturup dinlemeye başladı.

"Söylemek istediğin bir şey vardı, öyle değil mi?" diye sordu Stephen.

"Evet. Herkesin... herkesin zamanını boşa harcamasını engellemenin zamanı geldi artık."

Anne endişeli gözlerle Karen'a baktı, Stephen başını salladı,

rahatlamış görünüyordu.

"İyi. Mutlu oldum. Bu karışıklık yeterince uzadı. Burada konuşabilirsin." Koronun oturduğu bölüm bir basamak yu-

247

tarama:ginny düzenleme:sereniti

karıdaydı ama ben oraya çıkınca insanların başıyla aynı hizaya ancak geldim.

Kürsünün durduğu yere baktım. "Oraya çıksam ne olur?

Hem orada mikrofon da var."

Yüzü kızardı.

"Bu çok uygunsuz bir şey..." diye söylenmeye başladığı anda bir kere daha düşündü. "Pekâlâ, eğer sorun çözülecekse..."

Beni basamaklara yönlendirdi, oradaydım işte, Bath Katedrali'nin koyu renkli ahşap kürsüsünde duruyordum.

Mikrofonu açtı, sesi sıraların arasından duyuldu.

"Bayanlar baylar, lütfen oturun. Genç... misafirimiz... size bir şeyler söylemek istiyor." Kolunu kaldırıp beni konuşmam için bir adım öne davet etti ve kürsüden indi.

Kalabalık bir anda sesini kesti.

Büyük bir hata yapıp başımı kaldırdım. Karşımda bir sürü yüz ve bir sürü sayı vardı. Hazırlıksızdım; başı sonu belli bir konuşma da hazırlamamıştım. Onlara söylenecek tek şey vardı; kocaman bir yalan.

Birkaç kere nefes alıp verdim.

"Merhaba," dedim. "Ben Jem. Ama bunu zaten biliyorsunuz, o yüzden buradasınız." Tepki yoktu. Yutkunup devam ettim. "Neden burada olduğunuzu tam olarak anlamış

değilim. Ben sadece bir çocuğum, bir ay önce ne isem
oyum, ya da bir yıl ya da beş yıl önce kimsenin tanımadığı
o çocukla aynı çocuğum. Sanırım bu fark insanların ölüm
günlerini bildiğime dair bir şeyler söylememle ortaya çıktı.
Sanırım hepiniz bu nedenle buradasınız ve sizlere öleceğiniz
günü söyleyebileceğimi düşünüyorsunuz. Ama size
söylemem... söylemem gereken bir şey var. Bu bir yalan.

Bunu ben uydurdum."

Bir anda herkes nefesini koyuverdi.

"Dikkat çekmek istiyordum ve Tanrım, işe yaradı. Üzgünüm.

Ben bir sahtekârım. Dolandırıldınız. Artık evlerinize
gidebilirsiniz, burada görülecek bir şey yok."

248

tarama:ginny düzenleme:sereniti

Dönüp merdivenlerden inmeye başladım. İnsanlar bağırmaya
başlamıştı, duymak istedikleri sözcükler bunlar değildi.

Öfkeli çığlıklar vardı, acı çeken çığlıklar da, felaket bir gürültü

kopmuştu. Dönüp hepsinin yüzüne baktım. Dün saçıma

dokunan eşarplı kadın çığlıklar atıyordu. Onun benden bir

takım cevaplar beklemesi haksızlıktı ama kendimi yine de

onu ortada bırakmış gibi hissediyordum. Yeniden mikrofonu

yürüdüm.

"Benden ne bekliyorsunuz?" Ona bakıyordum, aslında

bu soruyu ona sormuştum, ama kalabalık yine susuvermişti.

"Çok istiyorsanız size buraya neden geldiğinizi söyleyeyim."

Durup dudaklarımı ıslattım.

"Ölüyorsunuz."

Ellerini ağzının üzerine kapattı, gözleri kocaman açılmıştı.

Başka inleyenler de vardı.

'Yanınızdaki adam da ölecek. Arkanızdaki de. Ben de öleceğim.

Hepimiz öleceğiz. Bu kilisede ve dışarıda bulunan

herkes ölecek. Bunu benden duymaya ihtiyaç yok. Ama başka

bir şey var."

Kilisenin arkasında bulunan kapılardan biri açıldı. İçeri

bir grup üniformalı polis girdi.

"Hepiniz yaşıyorsunuz. Şu an, bugün, burada hepiniz

canlısınız ve bunu görmezden geliyorsunuz. Size bu gün verilmiş.

Hepimize verilmiş."

Adamlar ana koridordan kürsüye doğru yürümeye başladılar.

Ortalarında biri vardı, hepsinden uzun, hatta komik

derecede uzun biri, kafası bir ritim içerisinde ileri geri sallanıyordu.

Bu olamazdı. Olabilir miydi? Kalbim durdu, yemin

ederim ki durdu, ama dudaklarım sözcükleri söylemeye devam

etti.

"Hepimiz bir gün her şeyin sona ereceğini biliyoruz ama

bunun bizi idare etmesine izin veremeyiz. Bunun yaşamımızı

bitirmesine izin veremeyiz."

Örümcek durmuştu, kilisenin tam ortasında duruyordu.

249

tarama:ginny düzenleme:sereniti

7

Yüzünde o kocaman, salak gülümsemesiyle durmuş bana bakıyordu.

Artık ona konuşuyordum, katedralde ondan başka

kimse yoktu benim için, bir tek o vardı.

"Özellikle de sizi gerçekten seven birini bulduysanız, bu en önemli şey. Eğer onu bulduysanız, bundan sonra kalan tüm lanet olasıca saatlerinizi sadece onunla geçirmelisiniz..."

Kollarını iki yana açıp bir çığlık attı ve alkışlamaya başladı.

Diğerleri de alkışladılar.

Mikrofondan geri çekildim ve basamaklardan yuvarlanarak indim. Kimin bana baktığını, kameraların ne halt ettiğini umursamıyordum. Kafası karışmış alkışlayan ve tezahürat yapan halkın arasından ona doğru koşuyordum, ayaklarım yerlerde kayıyordu sanki. Örümcek kıpırdamadı, alkışlamaya devam etti. Sonra kollarını iki yana açtı. Kendimi onların arasına attım ve beni kollarına alıp döndürmeye başladı. Bacaklarımı ona sardım, bir salyangoz gibi yapışmıştım.

"Neler oluyor arkadaş?" diye gülererek kulağıma fısıldadı.

"Seni bir kaç gün yalnız bıraktım ve döndüğümde bir baktım ki vaiz olmuşsun!" Başını yüzüme doğru eğdi, "Gel buraya, daha önce hiçbir papazla öpüşmemiştim." Ve beni herkesin ortasında yavaşça öptü. "Seni özledim," dedi soluklanırken.

"Ben de seni özledim," dedim, tam o sırada yelkovan yerine oturdu ve tam tepemizde duran çanlar saat başını bildirmek için çalmaya başladılar.

250

tarama:ginny düzenleme:sereniti

37. Bölüm

"İyisin değil mi?" Gözlerinin içine baktım. Hasta olup olmadığını anlamaya çalışıyordum. Hiçbir işaret yoktu, sadece sayısı vardı, hep orada olan, hiç değişmeyen sayısı.

"Evet, biraz yorgunum. O hücrelerde uyuyamadım."

Eliyle yüzünü sildi. "Seni düşündüm. Nerede olduğunu. Bir kilisede tutsak kaldığından haberim yoktu."

"Çılgınca, değil mi? Ben de hep seni düşündüm. Senin bir hücrede tıklılı kaldığını düşünmek beynimi kemirip duruyordu. Ama işte dışarıdasın artık. Arabayı buraya mı getirecekler?"

Kaşlarını çattı.

"Sen neden bahsediyorsun? Ne arabası?"

"Şartlarımdan biri de buydu. Seni, arabayı ve parayı getireceklerdi, ben de konuşacaktım. Yani gidebiliriz. Weston'a.

Buradan sadece atmış kilometre uzakta."

"Hıh, sen yanlış anlamışsın. Benimle işleri daha bitmedi, henüz suçlamaları yapmadılar. Beni buraya bir kaç saatliğine getirdiler, sonra geri götürecekler. Korkarım sana da aynı şeyi yapacaklar."

"Ama anlaşmıştık, bir anlaşma imzaladılar! Her şey yasal!"

"Ne yapacaksın? Onları mahkemeye mi vereceksin?" Ba-

251

tarama:ginny düzenleme:sereniti

şını iki yana salladı. "Kimseye güvenemezsin Jem, bunu bilmen gerekirdi. Benim dışımda tabii."

"Ama yalan söylediler. Aşağılık herifler! Şimdi ne yapacağız?

Buradan nasıl kurtulacağız?"

İçini çekti. "Kurtulacağımızı sanmıyorum Jem. Hepsi bu, bir kaç saatimiz var ve bunun tadını çıkarmamız gerekiyor.

Senin de biraz önce söylediğin gibi."

"Ama bu doğru değil Örümcek. Bunu burada yapamayız.

Weston'a hiç gidemeyeceğiz. Seninle sahilde yürüyüp söylediğin gibi Fish&Chips yemek istiyorum. ." Durmam gerekiyordu, sözcükler boğazıma takılıyordu. Kolunu bana doladı.

"Üzülme, her şeyi bugün yapmamız gerekmiyor. Başka bir zaman yapabiliriz. Kabul et, beni götürecekler, muhtemelen seni de, ama ben bekleyebilirim. Seni beklerim, sen de..."

"Elbette beklerim. Seni bulmak için on beş yıl bekledim. Gerekirse bir on beş yıl daha beklerim ama..." Bunu nasıl söyleyecektim? Ama vakit doluyor. Bugünden sonrası yok.

"Ama ne?"

"Sadece... Sadece... Bilmiyorum. Bunun olamayacağını düşünüyorum."

"Elbette olacak. Bazen her şey son derece basittir, seni seviyorum ve sen de beni seviyorsun. İhtiyacımız olan tek şey bu. Ne olursa olsun bununla başa çıkarız."

Neden işler böyle yürümüyordu sanki? O beni seviyordu, ben de onu ama kafamdaki sayılar onun bugün öleceğini söyleyip duruyordu. Sayılar yanılmıyordu. Ona dayanıp kokusunu içime çektim ve bir anda kendimi çok, çok kötü hissettim. Örümcek'de bir sorun yoktu. Hücrede öldüresiye dövülmemişti. Hasta değildi. Dövme Surat ölmüştü, peşimizde silahlı ya da bıçaklı biri yoktu.

Onu tehdit eden tek şey bendim. Bunu ben yaratmıştım, onu 2011 yılının Aralığının on beşinde yanıma getirtmiştim.

15122011. Sayıyı görmüştüm ve bunun verdiği mesajın gerçekleşeceğini düşünmüştüm. Ben var olduğum sürece sayı

tarama:ginny düzenleme:sereniti

da var olacaktı. Sayılar bendim, ben de sayılar. Yeryüzünde onları gören bir kişinin daha olduğunu ya da gördükleri sayıların benim gördüklerimle aynı olduğunu sanmıyordum, ama bir kere görünce değişmiyorlardı. Değişmiyorlardı ve silinmiyorlardı.

Anne haklıydı. Ben bir tanıktım, her şeye değil tabii. Belli insanların belli günlerine tanıktım sadece.

Bu sorunu halletmenin tek yolu vardı. Gördüğüm sayıyı oradan silmenin tek bir yolu.

Yavaşça ayağa kalkıp etrafıma bakındım. Anahtarların tekrar o çekmeceye konmadığından emindim ama Simon diğerlerini hep yanında taşıyordu. Yan koridorlardan birinde durmuş Anne ile konuşuyordu, anahtarlar belinde parlıyordu.

Ona doğru koşup anahtarlara saldırdım. Ne olduğunu anlayamadan anahtarları almıştım. Onu iterek kulenin kapısına doğru koştum. Çok fazla anahtar vardı, ama doğru anahtarı ikinci denemede buldum. Arkama bakmadım, bir kere bile, kapıyı açıp diğer tarafa geçtim ve arkamdan kapatıp, atılan çığlıkların, özellikle de en sevdiğim çığlığın üzerine kilitledim.

O duymayı çok arzuladığım sesin üzerine. Ama hâlâ beynimde uğulduyordu, merdiveni tırmanmaya başladım.

"Jem, ne halt... Jem!"

Çatıya çıktığımda yağmur vardı. Merdivenin önündeki kapıyı da kilitledikten sonra kuleye doğru koşmaya başladım. Bir kaç saniye içinde sıırılsıklam olmuşum, kotum bacaklarıma yapıştıyordu. Kuleye vardığım anda ne yapacağımı çok iyi biliyordum. Diğer kapılarla ilgilenmeden çanların bulunduğu

odayı bulana kadar tırmanmaya devam ettim, sonra karşıya geçip son merdivene vardım. Son kapıyı kilitlemek için uğraşmadım, öncekiler onları yeterince yavaşlatacaktı. Zor nefes alıyordum ve göğsüm acıyordu. Bacaklarım tırmanmaktan titremeye başlamıştı, rüzgâr da zorluyor, beni devirmeye uğraşıyordu. Ellerimi korkuluk duvarının üzerine koyup dengemi buldum.

253

tarama:ginny düzenleme:sereniti

7

Aşağıdan gelen çığlıkları duydum, ama aşağı bakmadım.

Gözlerimi çatıdan görünen tepelere diktim.

Soluk alıp verişim yavaşlayana kadar biraz bekledim ama

damarlarımdaki adrenalinin azalmasına izin veremezdim.

Ufukta gözler vardı, hafifçe zıplayıp kendimi duvarın üzerine

çektim. Bir kaç saniye orada çömeldim ve dengemi buldum,

sonra kollarımı iki yana açarak ayağa kalktım.

Çatının üzerindeki havuzda yağmuru hiçe sayan bir kaç

yüzücü vardı. Hiçbir zaman onlardan biri olamayacaktım.

Hiçbir zaman şu an olduğumdan farklı biri olamayacaktım,

çevresindekilere yaşadığı on beş yıl boyunca ölüm getiren bir

kızdım sadece. Aşka inanmaya başlayacak kadar salak olan ve

onu seven adamı kurtarmanın sadece tek yolu olduğunu bilen

kız.

Belki de bu sayılar benimdi. Bunca zaman Örümcek'in

gözlerinde yansımıştı.

15122011.

Her Şeye veda ettiğim gün.

tarama:ginny düzenleme:sereniti

38. Bölüm

Ayak parmaklarım ayakkabının içinde kıvrıldı, ıslak taŐta durmama yardım etmek istiyorlardı sanki. Mümkün olduğunca dik durmaya çalıştım, asil olmaya çalışıyordum ama rüzgâr ve yağmur benimle dalga geçiyordu. Gerçeği biliyorlardı, ufak olduğumu, bir hiç olduğumu; hak ettiğim Şekilde beni ıslatıp oradan oraya fırlatıyorlardı. Orada durmak gittikçe güçleŐiyordu, rüzgâr beni arkamdaki çatının üzerine doğru itiyordu. Kendimi içine bıraksam da dŐmeyebilirdim, belki de bir anda yn deđiŐtirirdi, kollarımı sallayarak orada durdum, ayak parmaklarım korkuluğa yapışmıştı.

Hatam hâlâ düŐünüyor olmaktı. Geldiğim anda kendimi aşağı fırlatmam gerekiyordu, bu iş böyle yapılırdı. Ama ben öyle yapmamıştım. Burada durmuş binlerce Şey düşünüyordum. Atlasam gerçekten rüzgâr beni arkaya yapıŐtıracak mıydı? Düşmek ne kadar zaman alacaktı? Yere arptığımı hissedecek miydim? Toprağa mı dŐecektim, çatıya mı? Bu böyle mi olmalıydı? Hayatım bu kadar mıydı, on beş yıl mı? Bir yerlerde beni bekleyen bir gelecek vardı da ben onu kandırmaya mı çalışıyordum?

Bu ani düŐünceleri bir tarafa bırakıp önemli olana odaklanmaya çalıştım, bunu Şu an bitirirsem, bu cesareti bulabilirsem bir sürü insanın hayatındaki acı son bulacaktı. En

başta Örümcek'i kurtarmış olma şansım vardı. Onun sayısını gören biri olmazsa sayısı da olmazdı.

Bunu yapmam gerekiyordu, havuza dalmak gibi bir şeydi.

Parmak uçlarımda yükseldim, kollarımı gererek açtım. Saymaya başladım. Sayılar beni sona ulaştıracaktı. "Üç... İki..."

"Jem! Lütfen, lütfen, hayır!" sesi korku ve dehşet yüklüydü.

"Uzak dur Örümcek. Benden uzak dur. Bunu yapmam gerekiyor."

"Ama neden? Anlamıyorum... lütfen yapma. Ah Tanrım, lütfen yapma." Bana yaklaşıyordu.

"Uzak dur!" Sesim çok tiz çıkıyordu, rüzgârla birlikte uçuşuyordu. Durup ellerini uzattı.

"O kadar kötü olamaz Jem. Hapishane yani. Başa çıkabiliriz.

Sonra temize çıkarız. Her şeye yeniden başlarız. Jem, lütfen bunu başarabiliriz."

"Sorun bu değil. Anlatamam. Üzgünüm. Çok üzgünüm.

Bunu yapmak zorundayım." Eşiğin üzerinde bocalamaya başlamıştım.

"Anlamıyorum Jem. Beni neden bıraktığını anlamıyorum.

Neden bunu yapıyorsun?" Yine bana doğru ilerlemeye başlamıştı. Rüzgâra ve yağmura rağmen ter kokusunu alabiliyordum, onunla köprüünün altında ilk oturduğumuz günü,

sonra da ahırdaki gecemizi hatırladım. "Beni neden bırakıyorsun Jem? Anlamıyorum."

Ona bunu borçluydum. Ona en azından bir açıklama borcum vardı, yok muydu?

"Sayıları durdurmam gerekiyor Örümcek. Onları gören

tek kişi benim. Onlar benim içimde. Onlardan kurtulamıyorum."

Sesim g¼c¼n¼ kaybetti, artık kendi kendime konuşur

gibiydim. "Bunu yapmak zorundayım, tek yolu bu."

Anlamadı. O hâlâ bunun iek-böcek meselesi olduğunu

sanıyordu.

"Böyle bitmek zorunda değil Jem. şu andan itibaren birlikte

olabiliriz." Sözc¼kleri son derece baştan ıkarıcıydı,

256

tarama:ginny düzenleme:sereniti

yeryüzünde bana söylenmesi gerekenleri, gerçekten duymak

istediklerimi söyleyen tek insandı.

Ağlamaya başladım.

"Bunu sen de istiyorsun, istemiyor musun Jem? İstediğini

biliyorum. Bunların sana bir şey ifade etmediğini söyleyebilir

misin? Lütfen söyleme bunu..." O da ağlamaya başlamıştı.

Ağlayan erkeklere tahamm¼l¼m yoktu. Bu yanlıştı, öyle

değil mi? Yüzleri sanki bunun için şekillenmemişti, o buruşukluğu

görmek insanın canını acıtıyordu.

Bana yaklaşmıştı, çok yaklaşmıştı. O uzun kollarından birini

uzattığı anda beni yakalayabilirdi. Bunu istemiyordum,

bu işi halletmem gerekiyordu. Bu hayatta yapmam gereken

en önemli şeydi.

Üç... İki... ve hâlâ... hâlâ onu hissetmek istiyordum, son

defa onun kollarının arasında olmak istiyordum, bu d¼ř¼nce

beni atlamaktan alıkoydu.

"Dur, l¼tfen bir dakika dur."

"Bunu yapmalıyım Örümeek. Anlamıyorsun!" Yağmur

gözyaşlarıyla karışıyordu ve burnum akmaya başlamıştı.

"Anlamıyorum. Anlamıyorum arkadaş. Sahip olduğumuz bir şey var. Buna sahip olmaya devam edebiliriz. Sen ve ben Jem."

"Hayır, asla olmayacak. Ve sonsuza dek mutlu yaşadılar. Kuyruklu yalan bu Örümcek. Bizim gibi insanların başına gelmez."

Yere çöküp top gibi büzüldü, kafasını ellerine dayadı. Bir yandan hıçkırıyor, bir yandan konuşuyordu. Onu duyamıyordum. O bakmazken atlamalıydım, bunu yapmanın tam zamanıydı ama ne söylediğini bilmek istiyordum. Yanıtlanmamış sorular bırakmak istemiyordum.

"Ne oldu? Ne oldu Örümcek?"

Bana baktı. "Sensiz yaşayamam arkadaş. Geride hiçbir şey kalmayacak." Ayağa kalkıp elini uzattı. "Elini ver Jem, yukarı çıkmama yardım et."

257

tarama:ginny düzenleme:sereniti

Bu bir oyun, diye düşündüm, beni kandırıyor. Bir şey söylemedim ve bir şey yapmadım.

"Neden yardım etmiyorsun?" dedi. "Seninle birlikte geliyorum."

Tek hareketle yanıma, duvarın üzerine tırmandı. Rüzgâra karşı dengesini korumaya çalıştı. "Vayy, müthiş." Sırtına engel olamıyordu. "Şuna baksana arkadaş. Kilometrelerce ötesi görünüyor. Hah-ha!" Sesi rüzgâra karıştı.

"Sen tam bir kaçıksın, öyle olduğunu hep biliyordum," dedim.

Elimi tuttu.

"Düz dur arkadaş, düz dur. Bunu gerçekten yapmak istiyorsan seninle birlikte yapacağım. Birlikte gideceğiz. Seni seviyorum Jem. Başka birini ya da başka bir şeyi istemiyorum."

Bu sözleri duymanın, hele onları sevdiğiniz adamdan duymanın ne demek olduğunu bilir misiniz? Bilmiyorsanız umarım bir gün öğrenirsiniz.

"Ben seninle varım Jem. Son bir kaç hafta hayatımın en güzel günleriydi. Bensiz gitme. Seni seviyorum." Gitmeye hazırdı. Oraya birlikte dalabilirdik.

Sayıları doğru olabilirdi, ben de benimkini onunkilerle birleştirmiş olurdum.

Bir anda düşündüm. Siktir et sayıları, her şeyi boşver. Kaç insan gerçekten birlikte olmak istediği insanla karşılaşabiliyordu?

Kendimizi tehlikelere kapatıp bir arada oturursak belki de sayıları kandırabilirdik. Ya Karen haklıysa, her şey sadece beynimdeyse ve sayıların bir anlamı yoksa? Onları görmezden gelirim zaman içinde yok olabilirlerdi. Örümcek'le birlikte 'sonsuz dek mutlu yaşadılar' sözcüklerini gerçek yapabiliirdik.

"Ben de seni seviyorum Örümcek. Seninle birlikte her şeye göğüs gerebilirim. Hadi içeri girelim, donuyorum."

Gülümsedi, elimi bırakıp elini yumruk yaptı ve benimkinin üzerine koydu, "iyiyiz," dedi.

258

tarama:ginny düzenleme:sereniti

"Evet, iyiyiz."

Dizlerimin üzerine çöküp taşları tuttum ve içeri atladım.

Başımı kaldırdığımda Örümcek duvarın üzerinde dans ediyordu, çok mutluydu, kanalda ilk konuştuğumuz gün demirlerin üzerinde yaptığı dansı yapıyordu.

"İn oradan aşağı seni aptal herif, boynunu kıracaksın."

Hızla bana döndü, yüzünde kocaman bir gülümseme vardı, az önce atlamaya hazırdı. Gözlerimiz buluştu, ona duyduğum bütün sevgi gözlerimde ve gözlerindeydi. Her şey yoluna girecekti.

Ayağı ıslak zeminde kaydı ve dengesini kaybetti.

Eşiğin üzerinde bocaladı, gözleri hâlâ bende idi, kollarını sallayıp duruyordu... Yüzünde büyük bir şaşkınlık ifadesiyle geriye doğru düştü... ve gitti.

Çok çabuk olmuştu, gerçek olamazdı. Aşağıdan biri bağırdı ama ben bağırmadım. O havada uçup, kollarını sallayarak bir yerlere tutunmaya çalışırken öylece baktım.

Yere çarpmadı. Düşüşü çatılardan birinde son buldu.

Kolları ve bacakları açılmış bir şekilde, cansız, yukarı bakarak oraya uzandı. Gözlerine son bir kere baktım, hâlâ aynı şaşkın bakışlardı ama artık bana bakmıyorlardı. Orada kimse yoktu.

Sayısı silinmişti.

259

tarama:ginny düzenleme:sereniti

39. Bölüm

Yol boyunca bardaktan boşanırcasına yağmur yağmıştı ama arabayı park ettiğimiz anda durdu. Rıhtımda yürümeye

başladık, denizden esen rüzgâr bizi sarmalıyordu. Bulutlar küplerdeki gibi hızlandırılmış bir şekilde yer değiştiriyordu.

Karen hep aynı soruyu soruyordu, "iyi misin?"

"Evet, iyiyim."

Bundan daha az iyi olduğum bir zamanı hayal etmek bile mümkün değildi. Sanırım ne demek istediğimi anladınız, beni yalnız bırakmasını istiyordum sadece.

Yolun yarısına geldiğimizde Val koluma girdi. Bana aptalca sorular sormak zahmetine girmiyordu bile, ne hissettiğimi çok iyi biliyordu. Bunu yapmak için benim hastaneden çıkmamı beklemişti. Yakma işlemini bensiz yapmışlardı -bunu sonsuza kadar bekletemezlerdi- ama kül kavanozunu ben yeterince güçlenene kadar saklamıştı.

Gözetim altındayken beni görmeye gelmişti. İlk gelişinde onunla konuşamamıştım, kimseyle konuşamıyordum. Hâlâ kafamda olan biteni çözmeye çalışıyordum. Onun gözlerine de bakamamıştım. Benden ona iyi bakmamı istemişti ve bana güvenmişti. Bense onu hayal kırıklığına uğratmıştım. Onu

260

tarama:ginny düzenleme:sereniti

geri dönmeyeceğini bilerek ondan uzaklaştırmıştım. Bana kızmamıştı, bunun sebebini bilemiyordum. Ona kızılıyordu.

"O salak herif ne yaptığını sanıyordu ki? Gösteri yapmak zorundaydı değil mi? onu elime geçirebilseydim, boynunu kendi parmaklarımla..." Elleri kucağında titriyordu, yanmayan sigarasıyla oynayıp duruyordu. "Buralarda gidebileceğimiz bir sigara odası yok mu Jem? Sigarasızlık beni öldürüyor..."

Yeniden geldi. Onunla konuşmamama takılmamıştı, son dönem arkadaşlarımı, üzüntümü, çılgınlıklarımı, sessizliğimi görmezden geldi, ikinci gelişinde onunla konuşmaya gayret ettim, sözcükleri kafamda oluşturmuştum, nasıl söze başlanacağını, nasıl ses çıkarılacağını hatırlamaya çalışıyordum.

Ağız hangi şekildeyken hangi ses çıkıyordu? O konuşuyordu ama ben söylediklerini dinlemiyordum. Söylemem gerekenlere odaklanmıştım. Öne doğru eğildiğimi görünce sustu ve çenemi zorladığımı, ağzımı oynatmaya çalıştığımı fark etti.

"Öööö... öööö..."

"Nedir Jem?" o da eğildi, sigara kokan nefesi dibimdeydi.

"Ö...zür... dilerim."

"Hayatım, bu senin suçun değil. Kimsenin suçu yok. Sanırım sadece o aptalın suçu. Nereden bilebilirdin ki? O hep böyle saçmalıklar yapardı, yapmaz mıydı?"

Ona bildiğim her şeyi anlatmak istedim. Her şeyin düşündüğüm gibi olduğunu, çok süratli olduğunu ve bunu durdurmaya başaramadığımı, o kaçınılmaz sona ulaşmak için dakikaların ne kadar yavaş ilerlediğini, yolu değiştirmek için farklı şeylerin yapılabileceğini... Bunu kafamda binlerce kere yeniden yaşamıştım. Onu güvende tutmalıydım. Yapmalıydım. .. Yapmalıydım... Yapmalıydım...

"Onu karakolda görmüştüm," dedi, "sorgularlarken oradaydım.

Bunu istemediler -ben de sorgulandım bu aradaama

ben ısrar ettim. Ondan sorumluydum. Onun da sahip

olduğu tek kimse bendim. Tabii sen hariç." Sararmış başparmağının

tırnağını işaret parmağıyla kaldırdı. Derisi kızar-

tarama:ginny düzenleme:sereniti

mıştı, kanamak üzereydi. "Senin Weston'a gittiğini söyledi.

Bu bana yeni bir güç verdi. Hatırladığımı bilmiyordum. Onu küçükken oraya ben götürmüştüm. Bir çeşit tatildi, hatırlaması beni çok mutlu etti..."

Sesi yavaş yavaş söndü ve orada öylece oturduk, köşede başka bir hasta sallanan sandalyesinde ileri geri sallanmaya devam ediyordu. İleri, geri... İleri, geri...

"Jem aklımda bir şey var. Biraz daha iyileştiğin zaman onu oraya, Weston'a götürebiliriz. Ona düzgün bir şekilde veda ederiz. İyi olduğun zaman. Hiçbir acelemiz yok yavrum."

İyileştigiime dair hiçbir belirti yoktu bence. Kendime en çok benzediğim günkü halim: durgun, boş, kocaman bir yükün altında ezilmiş. Buna rağmen bir kaç hafta sonra çevremdekiler gösterdiğim ilerlemeden mutlu olduklarını söylemeye başladı. İçimden gelen zamanlarda bir kaç sözcüğü bir araya getirip bir cümle kurmayı başarabiliyordum ve yemeklerde bir kaç kaşık bir şey yemeye başlamıştım. Geceleri hâlâ kâbuslarla uyanıp, korkudan konuşamayacak ya da çılglık bile atamayacak bir halde gözlerimi bir daha kapatmadan saatler boyunca öylece yatmaya devam ediyordum. Gündüzleri hemşireler bir şeyler çizmem için beni yüreklendirmeye başlamışlardı, duygularımı dışa vurmamı istiyorlardı. İşin bu kısmı pek umurumda değildi, üzeri kâğıtlarla dolu bir masada elimde kalemlerle oturuyordum. Bunu saatler boyu sürdürebilirdim. Karen da düzenli ziyaretçilerimden biriydi. Dürüst olmam

gerek ki onu her seferinde kovalamama rağmen vazgeçmiyor,
hatta daha da sık gelmeye başlıyordu. Bir gün,
"Jem, doktorlar hazır olduğunu söylüyorlar. Eve gel hayatım.
Benimle birlikte eve gel, izin ver sana biraz da ben bakayım,"
dedi.

Eski odamı benim için boş tutmuştu. "Onu yeniden senin
için döşeyeceğiz. Her şeye baştan başlayabiliriz. Duvarlar ne
renk olsun?"

262

tarama:ginny düzenleme:sereniti

Böylece Sherwood Road'a döndüm. Duvarlar krem karamel
rengine boyandı, insanın içini ısıtan bal rengine, Bath
taşlarının rengine... Odamda gözlerimi duvarlara dikip müzik
dinliyordum. Bir gün Karen'ın ikizleri okuldan almak
üzere evden çıktığını duydum ve çizmeye başladım. İlkini
yatağımın başucuna çizdim, beni seyreden bir melek, beni
güvende tutan... Sonra tüm duvarlara ve tavanlara tırmanan
ve yuvarlanan kanatlı yaratıklar çizmeye başladım. Bir kısmının
yüzü yoktu, bir kısmının da kolu ya da bacağı. Bir tanesinin
gülünç derecede uzun kol ve bacakları ile kıvrıkcık saçları
vardı. Onu en tepeye, tavana çizdim, kanatlarını açmış uçuyordu.
Onun bulunduğu yerin altındaki süpürgeliğin dibine
ufak tefek kel bir tane yaptım, kambur gibiydi, kanatlarını
kendine dolamıştı.

Karen akşam yemeğimi odama getirdiğinde elindeki tepsiyi
düşürdü. Kıymalı makarnalar duvarlara sıçradı.

Elime bir bez alıp onları temizlemeye başladım. "Ne

yaptığını gördün mü, resimlerimi berbat ettin seni kaz kafalı
cadı."

Bunun ardından hastaneye döndüm, yeniden 'eve' geldiğimde
bütün duvarlar puslu çançiçeği rengine boyanmıştı,
daha sakinleştirici bir renk olduğu ortadaydı. Boyanın altından
hafifçe melekleri görebiliyordum ve bu beni daha çok sakinleştiriyordu.

Onların orada olduğunu bildiğim için daha
az kâbus görmeye başlamıştım.

Bundan beş ya da altı ay sonra Weston Rıhtımında duruyorduk.

Bir süre ne yapacağımızı bilemeden orada durduk, Val
konuşmaya başladı. "Pekâlâ," kavanozun kapağını açtı. "Sen
yapmak ister misin Jem?"

"Hımm, bilmiyorum. Ne yapılacak?"

"Boşaltılacak. Kollarını denizin üzerine doğru uzat ve ters
çevir."

Gözlerimden yaşlar süzülüyordu. Bunun olmasını uzun

263

tarama:ginny düzenleme:sereniti

bir zamandır engelliyordum ama artık oradaydılar, küçük
bıçaklara benziyorlardı. "Yapamam. Bunu yapamam. Sen
yap Val."

Dudakları bir çizgi halini aldı, sükûnetini kaybetmemeye
çalışarak öne doğru bir adım attı. "Bir dakika," diyerek durdu,
"rüzgâr hangi yönden esiyor? Onun... yani üstümüze
dökülmesini istemeyiz."

Karen işaret parmağını tükürükleyip havaya kaldırdı. "Şuradan
esiyor. Bu tarafa doğru tutarsan olur."

"Tamam." Val derin bir nefes aldı. Korkuluğa doğru eğilip kavanozu mümkün olduğunca kendinden uzaklaştırdı.

"Elveda Terry, hayatım. Elveda benim kıymetli oğlum."

Son sözcükleri boğazında düğümlendi ve kavanozu ters çevirirken hıçkırmaya başladı. Gri küller uçuşmaya başladı.

Çoğu denize düştü ama rüzgâr terse döndü ve bir kısmı da üzerimize geldi. Saçlarımıza ve kıyafetlerimize.

"Lanet olsun, gözüme girdi! Görebiliyor musun Karen?"

Val korkuluktan çekildi, bir elinde boş kavanoz vardı diğeriyle sol gözünü ovuşturuyordu.

"Buraya gel de bakayım Val." Val inleyerek gözünü kırpıştırırken

Karen mendiliyle onun gözünü temizlemeye çalıştı,

bense uçuşan külleri seyrediyordum. Ondan geriye kalanlar bu kadardı.

Paltoma ve şiş karnıma baktım, elimi kumaşın üzerinde gezdirdim. O kıpırtıyı yeniden hissettim. Emin değildim ama erkek olduğunu düşünüyordum. Çok kıpırdıyordu ve çok huzursuzdu. Babası gibi.

Paltomu okşarken parmaklarım kül olmuştu. Onları diğer elimle alıp avucuma koydum.

Örümcek.

Bunu nasıl yapmıştık? Onu nasıl atmıştık? Onun yanımda olmasını, benimle olmasını istiyordum.

"Geri dön!" diye bağırdım denize. "Geri dön, beni bırakma!"

Karen ve Val çevrelerine bakındıktan sonra hemen yanımda bitiverdiler.

tarama:ginny düzenleme:sereniti

"Tamam, hayatım," dedi Karen. "Gitmesine izin ver artık."

"Anlamıyorsunuz, hazır değilim. Ona veda etmeye henüz hazır değilim."

Val bana sarıldı. "Hiçbir zaman olmayacaksın. Bunun için uygun bir zaman asla olmayacak."

Ağlamaya başlamıştım, onlar da ağlıyordu. Birbirimize sarıldık, üzgün bir üçgen ve uçuşan paltolar. Kolum Val'in belindeydi ama avucum kapalıydı. Örümcek'in son parçasını orada saklıyordum.

Güvende.

265

tarama:ginny düzenleme:sereniti

Beş Yıl Sonra

Artık çocukların bir şeylerden kaytarmak için dolandıkları yerlerde takılmıyorum. Taşındım da denebilir. Bu aralar beni çocuk bahçelerinde, kumsalda, halk merkezinde ya da okulun önünde beklerken görebilirsiniz. Hayat böyle akıyordu işte, akıyor muydu? Çocuklar büyüyüp ebeveyn oluyorlardı, benim gibi. Ve bizim çocuklarımız da önce genç sonra ebeveyn oluyorlardı. Bu iş böyle gidiyordu işte.

Artık eskisi kadar farklı biri değildim. Örümcek'le geçirdiğim o kadarcık zaman beni değiştirmişti. Bu sadece büyümek, âşık olmak ve cinselliği tanımış olmak değildi. Bana neleri kaçırdığımı göstermişti, on beş yıl boyunca nelere sahip olamadığımı: gerçek dostlar, birlikte kahkahalar atabileceğin biri, insanlara güvenmek, onlara biraz da olsa açılabilmek. Yaşama

bakış şeklim değişmişti. Sayılara o kadar çok takılmıştım ki felçli gibi bir yaşam sürmüştüm, bunu şimdi görebiliyordum. Sayılar yaşamamı engellemişti. Örümcek ve diğerleri -Britney, Karen, Anne, Val- bunu değiştirmişlerdi, bana sadece zaman kaybettiğimi fark ettirmişlerdi.

Çok başarılı işlere imza attığımı, beyin cerrahı ya da öğretmen olduğumu söylemek isterdim, ama buna inanmazdınız, değil mi? Geriye baktığımda iki iyi iş yapmış olduğumu gö-

266

tarama:ginny düzenleme:sereniti

rebiliyorum yine de. Karen ile kalıp o felç olduktan sonra ona bakmıştım. Zaten üç yılı kaldığını biliyordum, sürpriz değildi. Aslında hastaneden arayıp Karen'ın yolda düşüp kaldığını bildirdiklerinde kendi evime çıkabilmek için devletin bana teklif ettiği daireye bakmakla meşguldüm. İnme inmişti ve bir tarafı tutmuyordu, konuşamıyordu da. Aklı başındaydı ama sözcükleri bir araya getiremiyordu. Ona bakacağımı düşündüler.

İkizleri kaybetti -Sosyal Hizmetler onlara başka bir ev buldu- bu onun kalbini kırdı. Benim onunla oturup ona bakacağımı düşündüler.

Çok zordu, bir yandan Adam'a bakmak, bir yandan da Karen'ı giydirip, yedirip tuvalete götürmek gerçekten zordu. İki çocuklu olmak gibi bir şeydi. İçimden kaç kere oradan kaçmak geldiğini size anlatamam. Bavullarımı topladığım zamanlar bile oldu. Ama yapamadım. Uzun bir zamanının kalmadığını biliyordum. Ayrıca o hamileliğim boyunca, doğumda ve Adam'ı eve getirirken hep benim yanımda olmuştu.

Bana çok yardım etmiş, ona nasıl bakacağımı göstermiş,
bunaldığımda nefes almamı sağlamıştı. Bunu ona
borçluydum.

Sona yaklaştıkça çok kötü günler geçirmeye başladık. Artık
sayıları görmüyordum ama görmüş olduklarımı hatırlıyordum.

Ben hamileyken, psikolojik tedavim sırasında hastaneye
yatıp çıkarken ve ilaçlarla uyuşturulurken yok oldular.

Tam olarak ne zaman olduğunu hatırlayamıyorum ama
bir gün onları göremediğimi fark ettim. Gitmişlerdi. Uzun
bir zaman taşıdığım bir parçanın eksilmesi beni üzdü, ama
rahatladım da. Çok korktuğum bir şeyin olmasından, yeni
doğmuş bir bebeğin gözlerine baktığım anda ölüm tarihini
öğrenmekten kurtulmuştum. İşte o gün, hayat bana ne sunarsa
hepsiyle başa çıkabileceğimi fark ettim. Örümcek'in
çocuğu benimdi ve onunla birlikte yaşayacaktık.

Yine de daha önceden görmüş olduğum sayıları unutmamıştım.

Karen'ın zamanının dolmak üzere olduğunu biliyor-

267

tarama:ginny düzenleme:sereniti

dum. O bunu bilmiyordu ve hastalığı, çaresizliği canına tak
etmişti. Son haftalarda çok üzgündü, daha doğrusu çaresizdi.

İnme krizleri bitmek bilmiyordu. Ne zaman biraz daha iyi
gibi olsa bir tanesi daha gelip bu iyiliği siliyordu. Bu onu çok
korkutuyordu, bunun farkındaydım.

Bana buna bir son vermem için yalvardı, sözcükleri bir
araya getirebilmek için debelendi. "Lütfen Jem. Yeterince
çektim." Gözleriyle yalvarıyordu. Ona çıldırdığımı söyledim.

Biz onsuz ne yapardık? Adam anneannesini çok seviyordu.

Gözleri yaşlarla doldu. O da onu çok seviyordu, onu kendi kanındanmış gibi seviyordu. Bir zaman sonra aklını da yitirdi, karanlık ve yalnız bir kuyudaydı artık.

Ona bakmaya çabalarken yaşadıklarımı yaşamam gerekiyordu sanırım. Geceleri gözlerimi tavana dikip yatıyor ve aklıma gelen delice fikirlerle boğuşuyordum. Ya olması gereken buysa? Ya ona bunun sona ermesinde yardımcı olmam gerekiyorsa?

O gün yaklaştıkça huzursuzluğum artıyordu. O sürekli aynı şeyi istemeye devam ediyordu, başka bir şeyden bahsetmiyordu artık. Onu son tuvalete götürüşümde oturtabilmek için çok zorlanmıştım. Başardığımda oracığa çöküp ağlamaya başlamıştı, gözlerinde bir aşağılanmışlık duygusu okunuyordu. Belki de bu işi çok uzatmıştım. Belki de Sosyal Hizmetler'den yardım almam gerekiyordu. Dönüp baktığımda bunun ikimize de çok hasar vermiş olduğunu görebiliyorum. Onu yatağına geri götürdüm. Çok üzgündü. İkimiz de öyleydik. Yastıklarından birine tutunarak dönmeye çalıştı. "Sadece tut Jem." Onu yüzüne sıkıca bastırmaya çalıştı ama beceremedi.

"Hayır Karen. Yapma."

"Lütfen Jem. Çok yoruldum."

Yastığı elinden aldım. Bunu yapmak çok kolaydı, yastığı yüzüne kapatıp üstüne bastırmak. İstedığı buydu.

Adam odaya girdi.

"Anne, susadım, bir şey içmek istiyorum."

Bir anda kendime geldim. Yastığı Karen'ın arkasına koyup düzelttim.

"Buna hepimizin ihtiyacı var hayatım," dedim. "Hadi gidip çay yapalım."

Biberona Adam için meyve suyu koydum, bir başka biberona da Karen için çay. Dedim ya, iki çocuğum vardı.

Karen'ın yanına oturup biberonu ağzına tuttum.

"İşte böyle," dedim, "biraz çay her şeyi çok daha güzel gösterir." Yüzünün hareket etmeyi başaran yarısında bir gülümseme belirdi.

"Bisküvi ister misin?" Başını salladı, bisküviyi kendi çayına batırıp iyice ıslattıktan sonra ona yedirdim. Ve tam o sırada oldu. Boğuluyordu. Elimdekileri bırakıp sırtına vurmaya başladım. Nefes almaya çalışıyordu ama başaramıyordu. Ona yardım edemedim. Koridora koşup telefonu kaptım. On dakika sonra ambulans gelmişti ama çok geçti. O gitmişti.

Adam her şeyi görmüştü. Onu oradan uzakta tutmam gerekirdi ama Karen'a yardım etmeye çalışıyordum.

"Anneannemin nesi var?" diye sordu. Onu oturma odasına götürüp kucağıma oturttum.

"Gitti hayatım. Öldü."

"Babam gibi mi?" Adam'a babasını hep anlatıyordum.

Onu tanımasını, ne kadar özel bir insan olduğunu öğrenmesini istiyordum.

"Tıpkı baban gibi."

Bu da yapmayı başardığım ikinci şeydi işte. Adam'ı büyütüyordum, ona hem anne hem de baba olmaya çalışıyordum.

Bunun çok özel ya da bana has bir durum olmadığının farkındaydım. Çocuğunu tek başına büyüten yüz binlerce, hatta milyonlarca insan vardı. Ama çocukluğu benimki gibi pembe geçmemiş biri için çocuğunu sağlıklı ve mutlu bir

269

tarama:ginny düzenleme:sereniti

şekilde beş yaşına getirmiş olmak bir başarıydı. Beş yıl önce bana anne olacağımı, hem de iyi bir anne olacağımı söyleseniz yüzünüze karşı kahkahalarla gülerdim ama bunu başarmıştım.

Ben bir anneyim. Adam'ın annesiyim ve bununla gurur duyuyorum.

Herkes çocuğunun özel olduğunu düşünür. Adam gerçekten özeldi. Babasına çok benziyordu. Val onun küçüklüğüyle aynı olduğunu söylüyordu, ona inanıyordum. Uzun boyluydu, bebekken bile kolları ve bacakları çok uzundu.

Hep meşguldü. Gözünüzü ondan bir saniye bile ayırmanız mümkün değildi, her şeyin içine dalıyordu. Bu yüzden onu sürekli olarak gezmeye götürüyordum. İçeride kalınca beni deli edecek işler yapıyordu. Parkta koşup salıncakta sallanarak enerji harcaması gereken çocuklardandı. Karen'in ölümünden sonra Weston'a taşınma sebeplerimizden biri de buydu. Örümcek haklıydı. Burada çok fazla yer vardı. Öğleden sonrayı kumsalda geçiriyor, sahil boyunca kilometrelerce yol yürüyorduk. Adam yoruluyor ve yatağına huzur içinde giriyordu.

Kıpırdamadan duramıyordu ve dikkatini uzun süre bir şeye veremiyordu. Bunu okuldaki öğretmenleri de söylemişti.

Oturup kitap okumak yerine ya bir yere tırmanıyor, ya da top peşinde koşuyordu. Sınıfının biraz gerisindeydi ama bu benim canımı sıkılmıyordu. Sonunda onlara yetişecekti. Aptal değildi.

Alfabeyi ve sayıları öğrenmeye başlamışlardı. Durmadan birden ona kadar sayıyorlardı. Bunların hepsini ezberlediğini düşünmüyordum. Geçtiğimiz hafta biraz ilerleme kaydetmeyi başarmıştık. Adam okuldan çıkıp, öğretmenin benimle görüşmek istediğini söyledi. Aman tanrım, yine ne yaptı? diye düşündüm. Kötü bir şey yoktu, en azından benim aklıma gelenlere benzer bir kavga ya da bir terbiyesizlik yoktu.

Sınıfa girdik, öğretmeni bana yaptığı bir çizimi gösterdi. Güzeldi, canlı renkler kullanmıştı-yaz renkleri. El ele tu-

270

tarama:ginny düzenleme:sereniti

tuşmuş iki kişi vardı, biri büyük biri küçük. Sarı kumların üzerinde duruyorlardı, gökyüzü masmaviydi, güneş vardı ve ikisi de gülüyordu.

"Bu resim hakkında seninle de konuştuk, değil mi Adam?" dedi öğretmeni.

Ciddiyetle başını salladı.

"Annen ve sen varsınız bu resimde öyle değil mi?"

"Evet," dedi. "Ben ve annem kumsaldayız."

"Sayılarla harfleri birbirine karıştırdığını düşünüyorum," dedi, "ama el becerisi ve kalem kullanımından çok memnunum."

Büyük olanın üzerinde gökkuşaağı gibi bir eğri vardı,
bir şeyler yazıyordu. "Oraya Anne yazmak istediğini düşünüyorum,
öyle mi Adam?"

Adam kaşlarını çatarak başını iki yana salladı.

"Hayır öğretmenim," dedi. "Size söylemişim. O adı değil.

O onun sayısı. O annemin özel sayısı."